Cavernele de pe Wolf

-Jimmy Guieu-

Capitolul I

Falia se înfigea drept în măruntaiele celei de-a doua planete din Wolf 359.

Un violent curent de aer făcea să ţâşnească în picături mici apa care cădea de pe boltă. Acest culoar natural, presărat cu stalagmite şi stalactite dantelate, avea un aspect sălbatic şi grandios.

În depărtare o lumină creştea şi îşi preciza contururile, făcând să strălucească pereţii umezi, transformând picăturile de apă în tot atâtea diamante scânteietoare. Zgomotul pietrelor lovite de bocancii grei ai celor care înaintau prin grotă rezona surd, trimiţând departe ecoul paşilor. Speologii, un bărbat şi o femeie, erau însoţiţi de doi roboţi.

Primul din grup, francezul Lespeau, un geolog cu aspect robust şi sportiv, purta o barbă lungă care îi încadra faţa ca un colier. Ochii săi pătrunzători, înfundaţi în orbite, străluceau de inteligenţă.

Cea de-a doua, o englezoaică, Doris Spencer, era biolog. Foarte frumoasă, cu lungi plete blonde şi cu un surâs permanent, ea poseda în cel mai înalt grad rezistenţa şi spirtul hotărât al rasei sale.

— Nu eşti prea obosită? o întrebă bărbatul.

— Nu, răspunse ea cu un surâs care îi puse în evidenţă dinţii de un alb strălucitor. O adevărată călătorie de plăcere. Recunoaşte totuşi că nu suntem pregătiţi pentru acest gen de excursii!

— Sigur! Faci două luni de călătorie, parcurgi opt ani lumină pentru a ajunge aici...

— Deja sunt mulţumită că am găsit o planetă cu atmosferă respirabilă!

— Sondele trimise de pe Terra ne-au avertizat temperatura diurnă, 70 de grade Celsius. Un pic cam prea cald pentru gustul meu.

— Atunci nu mai cârti tot timpul! spuse tânăra femeie. Norocul ne-a ajutat; am descoperit o grotă destul de mare pentru a adăposti cei două sute de membri ai coloniei. Aici e

răcoare, un vânt răcoros bate în permanenţă.

— Recunosc, această cavernă este providenţială. Patronii noştri de la Asociaţia pentru Colonizarea planetelor îndepărtate nu s-au înşelat prea tare de data aceasta. Cu materialul adus, oraşul de sub glob ar fi putut adăposti maxim 100 de persoane. Ne-am fi înghesuit ca nişte heringi într-o cutie de conserve. O adevărată ruşine! Dacă te gândeşti că niciodată nu au mers mai departe de Pluto...

— Cei de la ACEI. trebuie să calculeze cât mai precis. Tonajul astronavelor de cursă lungă este destul de mic. Un pic de optimism, totuşi! În calitatea mea de biolog sunt copleşită: flora şi fauna locală oferă posibilităţi neaşteptate. O adevărată pomană. Planeta ar fi putut foarte bine să fie complet deşertică.

— Ia nu mai spune! Ierbivorele se hrănesc cu plante veninoase, iar carnivorele le devorează pe ierbivore, deci o carne imposibil de mâncat.

— Nu sunt de aceeaşi părere cu tine; ce subiect de studiu! O mithridizare, o obişnuinţa biologică necunoscută pe Terra. Şi apoi, eşti incorect ciupercile sunt comestibile, iar unele dintre ele chiar delicioase.

— Priveşte..., spuse Lespeau arătând spre o mare libelulă diafană cu corpul de fildeş, o insectă cavernicolă. Nu aş fi crezut că putem găsi la o asemenea adâncime.

— Încă o dovadă a norocului nostru. Studiul lor a permis descoperirea Raffoth Cave; dacă nu le-ai fi marcat, coloniştii ar fi trebuit să se înghesuie sub glob. Un ciclu interesant Ziua stau sub pământ, iar noaptea ies să se înfrupte cu sângele daphtilor, aceste animale ciudate, dotate cu şase picioare care fac ravagii prin frunzişul copacilor.

— Îţi admir optimismul, Doris. Nimic nu te poate descuraja.

— Falia continuă să coboare. La ce adâncime am ajuns?

— Patru sute de metri. Şi vântul suflă fără oprire! Ai idee care ar putea fi originea lui?

— E logic, acest vânt trebuie să vină de afară. La un moment dat culoarul va urca şi va ieşi la suprafaţă.

— Planeta asta seamănă cu un şvaiţer. Raffoth Cave are cincisprezece kilometri. Personalul şi culturile de ciuperci vor avea loc destul. Nu m-ar mira să găsim o altă excavaţie. Şi cine ştie? Poate nişte necunoscuţi care trăiesc prin aceste coridoare fără sfârşit...

— Nu conta prea tare pe asta. Va trebui să ne declarăm satisfăcuţi dacă găsim o explicaţie acestui fenomen eolian.

— Trebuie să existe în celălalt capăt o zonă de mare presiune atmosferică ce provoacă deplasarea maselor aeriene.

— Iată de ce cred că acest orificiu e situat departe de Raffoth Cave.

— Să ne oprim un pic, vrei? Am început să obosesc.

— De acord! Vom profita şi ca să mâncăm ceva. Am maţele în călcâie. R 25, R 26, masa!

Cele două fiinţe de metal se imobilizară.

Lespeau îşi lăsă jos rucsacul şi se aşeză pe o piatră mare. Trase un cârnat prozaic dintr-un buzunar şi îşi improviză un sandviş mare.

Colega sa luă câteva înghiţituri de apă dintr-o ploscă şi se întinse pe jos strâmbându-se.

— Au! Cam tare…

— Mda! mormăi geologul mestecând cu conştiinciozitate. Nu puteam aduce paturi pneumatice. Deja numai cu scările şi corzile de ascensiune este cam greu. Vrei un pic de cârnat?

— Nu, mersi. Îmi era mai mult sete.

— E din cauza vântului. Şi totuşi, nivelul hidrometric este aproape de saturaţie.

— Dacă am putea găsi o altă cavernă, coloniştii din viitoarea astronavă ar putea să se instaleze acolo.

— Eh, mai e o lună până atunci…

— E important să plantăm culturi mari de ciuperci; colonia trebuie să îşi asigure autonomia alimentară.

— Nu-mi mai vorbi de prostiile alea! protestă Lespeau tăindu-şi altă bucată de cârnat. Să sperăm ca astronava va aduce provizii!

— Ah! Faci pe dificilul. Sintetizatoarele produc absolut orice din momentul în care le sunt furnizate proteinele necesare...

— Posibil, eu prefer carnea de porc.

— Staţia submarină a lui Rantal ne dă deja peşte şi alge.

— Foarte insuficient pentru a alimenta o mie de pământeni. Trebuie să înghiţi pilulele sintetice cu gust de ciuperci. Cu adevărat dezgustător.

— Totul se va rezolva. Grota este luminată cu panouri murale fluorescente, pila atomică a lui Wochilov furnizează energia necesară şi mai multe uzine încep deja să funcţioneze

nu există întârziere faţă de plan.

— Sigur, toată lumea face treabă bună, mai ales Palino. El are o sarcină dificilă. Nou-veniţii vor trebui să găsească hrană suficientă; asta implică cultivarea altor peşteri cu scârboşeniile alea de ciuperci. Mă simt mai bine, continuăm?

— Să mergem.

— Dacă, din nenorocire, acest oxigen provine dintr-un depozit de oxilit, până unde vom coborî? Gemu tânăra ridicându-şi sacul...

— Puţin probabil! Pe pământ cel puţin, aici nu se ştie niciodată. R 25, R 26, la drum!

Micul cortegiu îşi continuă înaintarea.

Panta cobora constant, formând un unghi de circa 15 grade faţă de orizontală. Pietrele alunecoase din cauza apei făceau înaintarea dificilă, în ciuda crampoanelor cu care erau dotate tălpile. Sensibila domnişoară Spencer, puţin obişnuită cu acest gen de expediţii, părea mai obosită decât tovarăşul ei. Ochii îi erau încercănaţi, iar părul ei blond se lipea în şuviţe nebune sub acţiunea umidităţii ambiente.

Era, cu toate acestea drăguţă, şi era uşor de înţeles sentimentul tandru pe care Lespeau i-l purta, sentiment împărtăşit de altfel, fiindcă cei doi erau logodiţi.

Prevenitor, geologul o ajuta în locurile dificile, dar cea mai grea treabă cădea în sarcina roboţilor, ale căror braţe eliberau calea de blocurile de piatră mai mari care o închideau.

Mai înaintaseră încă un sfert de oră.

Falia se strâmta din ce în ce mai tare şi, în curând, trebuiră să se oprească în faţa unui zid din calcit de netrecut.

Roboţii, imobili, aşteptau ordinele.

— Sondaje! ordonă Lespeau.

Capetele roboţilor oscilau în toate sensurile, apoi R 25 anunţă:

— Falia se continuă printr-un horn îngust la cinci metri deasupra acestei stânci.

— Aha! Un fel de şemineu urmat de un coş. Încep greutăţile. R 25, bate pitonii.

Robotul îşi înfipse ghearele de oţel în minusculele crăpături şi se ridică fără probleme.

— Minunat, exclamă Doris. Aş fi complet incapabila să îl urmez. Este vorba de un acces blocat mai sus sau se continuă

falia?

— Probabil că este o simplă bifurcaţie. Aerul vine de sus, ceea ce ne interesează pe noi. Gata R 25?

— Sunt pregătit

— Aruncă o coardă.

Robotul înfăşură coarda în jurul încheieturii sale pentru a o asigura; tânăra femeie o apucă şi se trezi imediat ridicată pe vârful stâncii.

— Ce vezi?

— O deschidere, nu prea mare dar se poate trece, vântul suflă cu furie.

— Închide-ţi casca, vin şi eu.

Urmând acelaşi drum, geologul fu ridicat de R 25, apoi celălalt robot, fără a avea nevoie de ajutor urcă şi el.

— Trec în faţă, urmaţi-ne.

În patru labe, cu sacul frecându-se de tavanul jos, făcu circa 10 metri; apa ce curgea de peste tot forma un fel de brumă. Se condensa pe plastexul căştii făcând înaintarea dificilă.

Pipăind cu mâna înainte, ajunse la o cornişa care se înălţa deasupra unui hău. Lanterna sa nu străpungea tenebrele.

— La naiba! înjură el. Ar fi trebuit să-mi dau seama...

Încet, încet, se deplasă într-o parte, făcându-i loc lui R 26. Puternicul fer cu care robotul era dotat nu era suficient pentru a ajunge pe fundul cavităţii.

Tornada se transformase într-un simplu curent de aer.

— Nu e posibil, încă o cavernă, mormăi el scoţând din rucsac o torţă. Lespeau apăsă butonul de contact şi aruncă torţa în gol.

Zece secunde se scurseră, apoi o lumină extraordinar de strălucitoare sparse în mii de fragmente pereţii, acum vizibili ai cavităţii.

Cristale de smarald, stalactite de alabastru formau modele minunate, adevărate opere de artă pe podeaua peşterii şi pe pereţi.

Un mic pârâiaş curgea la baza falezei pe care se găseau cei doi pământeni.

— Splendid, exclamă domnişoara Spencer.

— De această dată, Mac Pennyrile va fi mulţumit. Pe cuvântul meu începusem să am îndoieli.

— Coborâm?

— Sigur, R 25 va instala un proiector iar R 26 ne va ajuta să

ajungem pe sol.

Manevra se derulă fără probleme. Un fascicul luminos intens permise sondarea cavităţii.

Bolta se găsea la peste 20 de metri înălţime. Ansamblul semăna cu un ou iar colţii de stâncă şi spărturile puteau fi uşor înlăturate.

Prezenţa pârâului va uşura plantarea culturilor de ciuperci. Pe scurt, era locul visat pentru a adăposti viitoarele colonii pământene. Era suficient să fie lărgită calea de acces pentru a se asigura comunicarea lejeră cu Raffoth Cave.

— Să-i anunţam pe prietenii noştri, propuse femeia.

— Roboţii au desfăşurat un fir telefonic, voi chema baza. Nu contează că toate astea nu explică existenţa curentului de aer. Nici un moment nu am urcat spre suprafaţă, acest curent de aer este inexplicabil.

Ajuns pe platformă, Lespeau luă aparatul şi sună la Raffoth Cave. I se răspunse imediat.

— Aici este Mac Pennyrile, totul merge bine?

— Formidabil! Am descoperit o nouă grotă, enormă. Toate condiţiile sunt propice, inclusiv aerisirea.

— În schimb, eu am veşti proaste; staţia de sub glob ne-a alertat, a reperat un obiect necunoscut care se îndreaptă spre ea.

— Ce? Această planetă ar fi locuită?

— Ştiţi la fel de bine ca şi mine că explorările nu sunt foarte avansate. Helicopterele nu au descoperit nici un fel de oraş, dar asta nu înseamnă nimic, rachetele astea pot veni foarte bine şi din spaţiu. În orice caz, reveniţi la bază. Vă las, mă aşteaptă alte mesaje. Pe curând.

— Am înţeles, urcăm. Terminat.

Închise şi, aplecându-se strigă către însoţitoarea lui:

— Probleme neprevăzute Doris. Cetatea de sub glob este atacată. Trebuie să ne întoarcem.

— Ce spui? Animalele de la suprafaţă nu sunt primejdioase.

— E vorba de un fel de rachetă teleghidată. Mac Pennyrile nu a apucat să-mi spună totul.

— Vin acum, Jacques.

Întoarcerea se făcu în mare grabă. R 26 fusese lăsat pe cornişă pe post de santinelă. Firul telefonic i-ar fi permis să dea alarma dacă se petrecea ceva neprevăzut.

Cei doi exploratori se grăbeau, dar panta era destul de abruptă ceea ce îi forţă să mai încetinească ritmul.

Din când în când făceau câte o haltă şi Lespeau încerca să contacteze baza.

Numai un robot reuşi să-i răspundă şi îi transmise ordinul de a se întoarce imediat. Asta însemna că acolo domnea o panică generală ceea ce accentuă neliniştea geologului.

Luând un pic de avans, mai înaintă vreo zece metri.

Falia se lărgea aici iar firicelul de apă se scurgea printre stânci spre adâncimi.

Brusc, patru puncte luminoase apărură în vârful unei cornişe. Nişte ochi fosforescenţi reflectau lumina lanternei sale. Mirat, se opri şi îşi duse mâna spre dezintegratorul de la centură. Gestul său se opri aici.

O creatură hidoasă cobora planând sub boltă.

Hibrid între păianjen şi liliac, ea poseda doi enormi cleşti ascuţiţi acolo unde ar fi trebuit să fie gura. Aripile sale soioase, de un alb murdar se deschideau şi se închideau încet, fără zgomot. Labele sale păroase, în număr de şase, terminate cu gheare încârligate completau acest tablou puţin atrăgător.

— Doris, atenţie! strigă el aruncându-se la pământ.

Tulburată de acest gest, bestia îşi rată ţinta; cleştii se închiseră clănţănind la 10 centimetri de gâtul lui Lespeau; plin de agilitate, animalul urcă din nou circa doi metri şi se avântă cu forţe proaspete la atac. De aceasta dată, dezintegratorul ieşise din holster. Un jet ionizat, violaceu umplu aerul, atingând în plin monstrul cavernelor. Acesta căzu ca o frunză moarta, scoţând nişte ţipete discordante.

Doris şi robotul ajunseră la locul luptei.

— Ce oroare, gemu tânăra femeie. Cum se face că nu l-am văzut la venire?

— Probabil că dormea. Mă întreb...

Cuvintele i se întrerupseră brusc când un nor de zburătoare la fel de groaznice ca şi prima se repezi înspre ei scoţând strigăte ascuţite.

— Doris, treci în spatele meu! R 25, foc!

Pentru un moment peştera se lumină ca în plină zi de flăcările violete ale dezintegratoarelor.

Legiuni de harpii furioase soseau din toate părţile.

Protejaţi de o stalagmită, cei doi colonişti trăgeau fără

oprire. Roboţii, bine înfipţi pe picioare, îşi masacrau adversarii, zdrobind între mâinile lor de metal liliecii care se apropiau prea mult de ei.

Calmul reveni brusc, ca printr-o vrajă.

Speriaţi de această rezistenţă acerbă, liliecii se evaporară lovind aerul cu aripile lor jegoase.

Ajunseră la cotloanele ce le serveau de adăpost şi numai câteva pete verzui mai arătau prezenţa lor.

— Să o întindem repede, ordonă Lespeau. Arma mea este aproape goală.

Îşi trase însoţitoare după el, apucând-o fără ceremonie de braţ. Robotul rămăsese în ariergardă, asigurându-le retragerea.

După circa 100 de metri cei doi se opriră pentru a-şi trage sufletul.

— Ah! Îmi bate aşa de tare inima, credeam că o să-mi plesnească... suspină Doris.

— E normal, nici eu nu-mi mai simt picioarele, spuse Lespeau. Planeta asta nu e deloc un club de vacanţă! Mai bine nu mă jucam de-a speologul şi rămâneam în laboratorul meu...

— După părerea mea liliecii îşi găsesc hrana în grote. Ce mină de specimene! Şi când te gândeşti că nu am capturat nici măcar unul singur.

— Să mergem, văd că ţi-e mai bine, ai redevenit biolog, râse Lespeau. Nu te teme, vom reveni aici... Numai dacă racheta aia nu a distrus deja Raffoth Cave.

— De fapt, planeta asta e plină de mistere. Mac a făcut câteva fotografii din satelit. Ele nu au arătat nici o zonă amenajata, nici un semn care să indice existenţa unei civilizaţii, dar asta nu dovedeşte nimic! Viaţa din adâncuri pare foarte bine dezvoltată. Cei care au expediat racheta poate trăiesc şi ei sub pământ, ca noi. Să presupunem că au reperat astronava încă de când a venit, apoi s-au ascuns, au lăsat-o să aterizeze şi au aşteptat să-şi facă o idee despre posibilităţile noastre înainte de a ataca.

— Orice e posibil. M-am gândit şi eu la asta, de aceea am lăsat un robot la intrarea în caverna pe care am descoperit-o, ca să ne avertizeze dacă nişte necunoscuţi ar urca din adâncuri.

Tânăra femeie avu un frison de spaimă.

— Hai, repede, să plecăm!

— Doamne! Ce vom găsi la Raffoth Cave?

— Şi eu sunt îngrijorat, mai ales că nici nu au pus un robot de gardă lângă telefonul nostru.

— Încearcă prin radio, suntem aproape acum. Postul oraşului de sub glob este mai puternic.

— De acord, o să încerc. În orice caz, ceva nu e în regulă la bază. Scoase din buzunar un minuscul aparat de emisie-recepţie, de dimensiunile unui pachet de cărţi de joc, cu acoperire de câţiva kilometri.

— Aici Lespeau, răspunde Raffoth City!

Numai pârâitul difuzorului, provocat de paraziţi atmosferici rupse tăcerea:

— Raffoth Cave?

— Alo, Raffoth Cave, aici e Lespeau. Ce e cu tăcerea asta?

— ...

— Fie sunt prea ocupaţi pentru a se gândi la noi, fie sunt cu toţii morţi. Trebuie să ne luăm toate precauţiile. Doris, închide-ţi casca. R 26, stare de alerta, R 25, foc fără somaţie asupra oricărei fiinţe străine.

După circa zece metri, coridorul făcea uşor la dreapta şi traversa o pată mare de ulei.

— Perfect, am ajuns; în câteva minute vom fi reperaţi, remarcă Doris Spencer.

Falia se deschidea direct în grotă; lămpile deveniseră inutile, panourile luminoase fixate pe pereţi erau suficiente.

Pe prag, un robot făcea de gardă.

Câteva semnale fură schimbate de cele două creaturi metalice; fuseseră identificaţi.

Lespeau şi Doris ajunseră în extremitatea septentrională, folosită ca sală de cultură pentru ciuperci.

O uşoară fosforescenţă albastră se degaja din cryptogame. Ansamblul avea ceva fantastic, căci ciupercile creşteau în tufe dese care atingeau doi metri înălţime. La baza lor, humusul fertil, adus de afară era irigat de mici rigole care canalizau apa din torentele subterane.

— Nimeni, murmură Lespeau.

— Totul pare normal. Pila atomică funcţionează, altfel nu ar fi lumină, observa Doris Spencer.

— Pe de altă' parte, dacă a avut loc un atac, acesta nu venea din interior. Uşa păzită de robot era intactă. Să continuăm. Laboratorul astronomic e la stânga, pe lângă perete.

Strecurându-se pe lângă picioarele cărnoase ajunseră la sala sterilă unde specialiştii preparau miceliul destinat însămânţării noilor culturi.

Prin pereţii transparenţi puteau fi văzuţi roboţi care lucrau, confecţionând tuburi sterile, medii de cultură. Dar nici urmă de oameni!

— Din ce în ce mai ciudat! Să mergem mai departe, poate găsim un tehnician de la centrala atomică, sugeră Lespeau.

— Jacques, mi-e frică...

— Calm, să ne gândim: până aici nimic nu demonstrează că ar fi avut loc o nenorocire. Mac Pennyrile probabil că i-a reţinut pe colonişti la postul central.

— Totul mergea prea bine, sunt convinsă că racheta a provocat pierderi ireparabile!

— Nu cred, gândeşte-te şi tu, nu am auzit nici un fel de explozie. De altfel, stânca e suficient de groasă pentru a adăposti instalaţiile de o explozie la suprafaţă. Nu, oraşul de sub glob e vulnerabil şi de acolo am primit ultimul mesaj.

— Sunt proasta, iartă-mă! E din cauza oboselii.

Pila atomică instalata într-un coridor lateral era înconjurată de o cupolă impenetrabilă.

De jur împrejur, clădirile de control şi de distribuţie a energiei erau înecate într-o lumină crudă. Şi acolo, roboţii îşi vedeau de treabă, urmându-şi sarcinile pentru care fuseseră programaţi. Nici ţipenie de om.

— Mai rămân localurile destinate locuirii. Sala de transmisiuni şi postul central sunt în spate.

Ultimii metrii îi străbătură în fugă.

În sfârşit, un murmur uşor se transformă într-un zgomot asurzitor. Coloniştii, masaţi în jurul ecranului gigant de televiziune, contemplau imaginea de la suprafaţă, arătând oraşul de sub glob şi astronava.

Rămas fără suflu, Lespeau îşi ridică viziera căştii şi strigă cât putea de tare:

— Ce s-a întâmplat?

Ultimele rânduri de spectatori se întoarseră spre noii veniţi.

— Radarele din oraşul de sub glob au reperat o rachetă sus, în atmosferă.

— A descris mai multe cercuri în jurul planetei.

— În mod sigur, făcea fotografii.

— Am încercat să-i contactăm prin radio, în van.

— Atunci interceptorii au fost lansaţi pe traiectoria ei.

— Şi a dispărut, ca prin minune.

— Da, dintr-o dată, imaginea a dispărut de pe radar.

— Unde e Mac Pennyrile?

— Are conferinţă la postul central.

— Mulţumesc, mă duc acolo.

Urmat de Doris, tânărul geolog intră în culoarul care ducea la sala săpata în stâncă.

Robotul de gardă îi controlă identitatea: ca membru al comitetului consultativ de pe Wolf 359, Lespeau avea dreptul să intre, logodnica lui trebui să-l aştepte în exterior.

O discuţie animată avea loc înăuntru.

În primele rânduri, Wochilov, atomistul îşi exprima punctul de vedere cu o voce tunătoare.

Müller, furios, părea că-i este complet ostil.

Sosirea tânărului, îmbrăcat în combinezon de protecţie avu darul să mai liniştească spiritele.

Capitolul II

Mac Pennyrile, care prezida şedinţa, părea pe punctul de a scăpa lucrurile din mână. Profită de ocazie, întâmpinându-l pe tânărul explorator cu cuvintele:

— Ah! Iată-l pe bravul nostru Lespeau. Descoperirea acelei caverne ne scuteşte de multe neplăceri. Este la fel de mare ca cea de aici?

— Imensă. Ar putea adăposti noii sosiţi şi servi ca teren de cultură pentru ciuperci. Nu am putut vedea decât o mică parte.

— Fără necazuri?

— Nimic deosebit, numai nişte prădători subterani care ne-au atacat. Dar ce este cu racheta aceea? Aproape că m-aţi părăsit acolo. Mă întrebam dacă nu s-a petrecut ceva grav.

— E o chestiune foarte delicată. Tocmai despre asta vorbeam. Unii dintre noi înclină spre o invazie venită din spaţiu, ceilalţi înclină să creadă că e vorba de o maşinărie cu origine planetară. În tot cazul, posedă o tehnologie avansată. Radarele noastre nu au putut să-i determine originea, fiind bruiate în permanenţă.

— Da! se înroşi atomistul Wochilov. Nu avem despre ce să discutăm. Sistemul Wolf 359 nu posedă fiinţe inteligente, nu am găsit nici cel mai mic semn de civilizaţie. Această rachetă vine din spaţiu, trebuie să fii orb ca să nu-ţi dai seama!

— Stupid! afirmă Müller, îndreptându-se către rus. Raţionament antropomorfic. Fauna locală este destul de dezvoltată. De ce să nu presupunem existenţa unei civilizaţii care a urmat un curs diferit de al nostru? Cavernicol, de exemplu. Noi am fost obligaţi să trăim în grote. În acest caz, fotografiile din elicopter nu dovedesc nimic...

— Prostii! urlă Wochilov, agitând un pumn enorm sub nasul colegului său. Eu nu mă orientez decât după fapte. Nu e radio, nu sunt fabrici, nu am văzut nave spaţiale, deci nu există civilizaţie.

— Ce trist! suspină fizicianul cu un aer dispreţuitor. Cereţi şi părerea lui Lespeau, veţi vedea...

Geologul simţea că responsabilitatea deciziilor care urmau a fi luate cădea pe umerii lui şi nu dorea de loc să se pună rău cu

Wochilov, de aceea alese un răspuns prudent:

— Evident, declară el, fauna variată a planetei ne poate face să ne gândim că există numeroase specii animale. Cu toate acestea, orice formă de viaţă inteligentă îşi lasă urma pe planeta pe care o ocupă, iar până acum nu am observat nimic în acest sens.

— Şi acel misterios curent de aer? îl întrebă Müller.

— Va trebui să-i găsim originea; n-ar fi exclus să fie produs în mod artificial. Müller, mi-aţi promis că-mi vorbiţi despre un aparat care permite trecerea prin litosferă fără a fi obligat să străbaţi faliile pe jos. Aţi făcut planurile acestuia?

— Ah! Nu e nici o problemă pe plan teoretic, mormăi fizicianul. Simplă punere la punct practică; ajunge să distrugi coeziunea moleculară dintre silicaţi şi carbonaţi.

— Încercaţi să produceţi aparatul cât mai repede cu putinţă. Trebuie în permanenţă să avem spatele asigurat; acesta e un lucru de importanţă capitală, afirmă Lespeau.

Un fluierat modulat îl întrerupse pe geolog.

— Încă o alertă! exclamă Mac Pennyrile.

— Aici este Marlac din oraşul de sub glob. Radarele au reperat o altă rachetă. Pentru moment se află în ionosferă. Să încerc interceptarea ei?

— Ce spune consiliul? întrebă şeful coloniei.

— Este probabil inofensivă, prima a făcut fotografii fără a ne ataca, declară Müller.

— Eu cred că este de preferat întâi să tragi şi apoi să întrebi! îi întrerupse Wochilov.

— Nu o luăm de la capăt cu discuţiile; propun să votăm această decizie cu mâna ridicată. Timpul ne presează.

S-a optat pentru măsuri imediate la diferenţa de un vot.

— Marlac?

— Da, racheta parcă vine peste noi, ce să facem?

— Tir defensiv.

— Am înţeles, vă ţin la curent.

Toate capetele se întoarseră spre ecranele de televiziune care arătau ce se petrece la suprafaţă. Globul transparent strălucea sub razele stelei. În apropiere, sub frunzişul unor arbori cu trunchiul vărgat cu galben, o turmă liniştită de ierbivore păştea netulburată. Semănau cu nişte viermi mari, dotaţi cu şase picioare. Un al doilea ecran transmitea indicaţiile

radarului. Un punct verde situat în partea de sus a ecranului cobora încet.

— Racheta lansata! Anunţă Marlac; duce o bombă cu hidrogen de o sută de megatone. Ar trebui să explodeze în partea din faţă a rachetei necunoscute. Sfera de foc îi va distruge circuitele electronice.

— Cu condiţia să aibă aşa ceva, îl ironiza Müller.

— Atitudinea două mii de metri. Funcţionare normală, anunţă vocea lui Marlac.

Pe radar apăru o a doua pată.

Se deplasa încetişor spre centru, către celălalt spot luminos.

Nimeni nu sufla un cuvânt.

Neliniştea punea stăpânire pe toată asistenţa: sosirea acestui obiect nu prevestea nimic bun.

— În continuare, nici un mesaj radio? întrebă Mac Pennyrile.

— Nimic, eterul rămâne mut. Nici o altă rachetă în sector.

— Incredibil. De unde vine oare? se întrebă Lespeau.

— Va trebui să ne dăm rapid seama de asta. Nu putem rămâne ţinta atacurilor-surpriză, iar resursele de apărare ale coloniei sunt limitate. Următorul transport de echipamente va avea loc peste o lună, suspină Mac Pennyrile.

— Explozie în 30 de secunde! Cu toţii îşi ţinură respiraţia.

—... Cinci, patru, trei, doi, unu, impact! De fapt cele două rachete erau în continuare vizibile pe ecran. Interceptorul lui Marlac ratase.

— Alt tir! anunţă şeful Raffoth City. Aceeaşi încărcătură.

— Vă spusesem eu, oricare ar fi ea, tehnologia celor care ne asaltează diferă de a noastră.

— Ce să facem atunci?

— Nu avem destul timp pentru ai studia funcţionarea. Nu putem decât să aşteptăm şi să sperăm că este inofensivă.

— Dacă ratăm şi de data asta, nu ne mai rămân decât dezintegratoarele, remarcă Lespeau.

— Derizoriu, lătră Wochilov. Dezintegratoarele nu trag decât până la 20 de kilometri. La această distanţă chiar şi o bombă primitivă ar distruge tot ceea ce se află sub glob.

— Atenţie, mai sunt zece secunde: trei, doi, unu...

— Iarăşi am ratat!

— De data asta sunt terminaţi...

— Nu au nici măcar adăposturi!

— Priviţi, pun în poziţie dezintegratoarele!

Se putea vedea pe ecran o baterie mobilă, situată în afara globului şi care se deplasa, urmând traiectoria obiectului necunoscut.

Radarul arăta în continuare punctul. În partea de sus a imaginii, rachetele defensive îşi continuau cursul, înaintând în vid, incontrolabile din păcate.

— Impact iminent! Anunţă vocea calmă a lui Marlac. Dacă dezintegratoarele nu fac faţă suntem pierduţi...

Ultimele minute fură îngrozitoare, pământenii asistau neputincioşi la tragedie; în câteva secunde, Raffoth City va fi volatilizată.

Razele dezintegratoarelor, materializate sub forma unor lumini purpurii atinseseră în plin bolidul.

Lucru curios, acesta părea că frânează ca şi cum ar fi dorit să aterizeze pe planetă.

într-adevăr, nava se aşeză în linişte pe sol, lângă emisfera de plastex. Müller era triumfător.

— Vedeţi! strigă el. Au intenţii paşnice. Ar trebui trimişi roboţii să inspecteze aparatul.

— Raffoth City cere instrucţiuni, spuse vocea lui Marlac.

— Nimic anormal? întrebă Mac Pennyrile.

— Nu, nu detectăm nici un semnal.

— Trimiteţi robotii în recunoaştere.

— De acord, pentru numele lui Dumnezeu, tare cald mi se mai făcuse...

— Care este aspectul obiectului?

— O sferă de metal netedă fără nici un fel de orificiu aparent. Fără antene, fără retrorachete. De neînţeles, situaţia mă depăşeşte complet.

O echipă de inspecţie ieşi din glob printr-un sas şi se îndreptă spre obiectul necunoscut. Părea total inofensiv iar coloniştii începură să spere din nou.

Müller, cu barba răvăşită, se foia pe loc.

— Trebuie să cercetăm aceasta maşinărie fără întârziere! afirmă el. Trimiteţi-mă pe loc într-acolo. Roboţii nu sunt capabili să înţeleagă o tehnologie străină. Circuitele lor de memorie nu conţin decât informaţii legate de realizările rasei noastre.

Mac Pennyrile îi tempera entuziasmul.

— Te înţeleg, prietene, o ocazie unică pentru un om de

ştiinţă. Cu toate acestea, eu trebuie să fiu prudent. Să vedem ce pot face roboţii, apoi vom hotărî.

Specialiştii trimişi de Marlac examinau de aproape sfera strălucitoare, o palpau cu degetele lor agile, branşau diverse cabluri, făceau măsurători, căutau să discearnă o emisie oarecare.

— Nu au găsit absolut nimic, anunţă dezamăgit Marlac. Nici urmă de emisie radio, nici un semn de radioactivitate, nici un câmp magnetic. Le voi ordona să folosească aparatele de sudură iar, dacă va fi nevoie, dezintegratoarele.

— Fără nici o relevanţă, îl persiflă Müller. Dacă sfera ar fi fost vulnerabilă nu o lăsau la îndemâna noastră.

— Sunt convins de originea extra-planetară a acestui aparat, afirmă Palino, agronomul, un italian vesel în permanenţă, cel mai spiritual din echipă. Nici o civilizaţie nu se poate dezvolta fără a marca solul într-un anumit fel. Vă reamintesc că nu am găsit zone cultivate pe Wolf 359.

Wochilov ridică din umeri fără să mai răspundă.

Roboţii plimbau acum flacăra galbenă a aparatelor de sudură pe coca perfect netedă. Nici un metal terestru nu ar fi rezistat muşcăturii lor.

Spre marea surpriză a întregii asistenţe nici o urmă de topire nu fu identificată.

— Dezintegratoarele, ordonă Marlac.

Aparatele mobile nu atingeau forţa turelelor fixe, cu toate acestea nici o substanţă cunoscuta de oameni nu păstra o stare stabilă sub tirul violaceu care o lovea.

De această dată sfera reacţionă. În momentul în care dezintegratoarele începură să tragă, ea fu înconjurata de un halou irizat. Raza de ametist se întinse pe suprafaţa acestuia, eşecul era total.

— Dragă Müller, aţi avut dreptate, declară Mac Pennyrile ce sugeraţi? Cel interpelat îşi drese glasul. Mângâindu-şi barba cu mâna dreaptă, cu un aer de profundă reflecţie, el răspunse:

— Este posibil să nu putem face nimic în exterior. Ar trebui să o aducem în laboratorul meu.

— Pe cuvânt de onoare, sunteţi nebun! se sufocă de mânie Wochilov. Până la noi ordine, ignorăm complet intenţiile expeditorilor. Amintiţi-vă de legenda antică a calului troian. O dată ajunsa sfera în peşteră, Dumnezeu ştie ce s-ar putea

întâmpla! Până acum numai cetatea de sub glob a părut vizată. Să rămânem aici, la adăpostul stâncilor, şi să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor.

— Are dreptate! îl aprobă Palino. Să ne ferim de necunoscut, să-l lăsăm pe Marlac să se descurce cu sfera, acolo, afară.

Începu apoi să fredoneze o canţoneta napolitană, ceea ce îl înnebuni de furie pe Müller.

— Să încerce cu o grenadă atomică, propuse Lespeau.

— Nu va exploda! protesta Müller. Aţi văzut cu toţii efectul rachetelor noastre... Palino, mă enervaţi!

— Ah! Iertaţi-mă, nu mi-am dat seama, e un gest maşinal...

— Coeziunea moleculară a acestui metal îl face invulnerabil la aparatele de sudură, nu vom reuşi cu fierăstrăul...

Din nou, temenii erau perplecşi.

Vocea lui Marlac le întrerupse şirul gândurilor.

— Radarele semnalează noi rachete. De data aceasta sunt câteva sute. Încerc să la interceptez?

— Nu merită osteneala, răspunse Mac Pennyrile cu o voce resemnată; ştiinţa noastră este neputincioasă faţă de aceste maşini blestemate.

Sferele erau răspândite, iar oamenii le putură vedea aşezându-se încetişor peste tot în jur. Dar, de această dată evenimentele se precipitară, abia aşezate pe sol, din ele începu să emane un gaz portocaliu, din nişte orificii imperceptibile.

Wolf 359 apunea şi razele sale purpurii ofereau peisajului un aspect fantasmagoric.

Vaporii se răspândeau peste tot, intrând şi în cele mai mici orificii. Nori opaci invadau cerul, crescând fără încetare, ca şi cum contactul moleculelor cu cele din atmosferă ar fi dat naştere la tot mai multe molecule de gaz portocaliu.

O voce sugrumată, cea a lui Marlac, ajunse din oraşul de sub glob.

— Opriţi pompele, gazul ajunge sub glob. Repede!

— Ce se petrece? întrebă Mac Pennyrile.

— Wochilov, duceţi-vă imediat la ieşirea din grotă, verificaţi ventilaţia. Atomistul se şi grăbi într-acolo.

— Nu riscăm nimic, declară Lespeau, curentul de aer vine din interior spre exterior. Presiunea din cavernă este un pic mai mare decât cea de afară.

Palino, cu temperamentul său meridional nu-şi găsea locul.

— Trebuie să mergem în ajutorul lor, scoateţi costumele de scafandru, faceţi ceva!

— Fără gesturi prosteşti! îl întrerupse brutal Mac Pennyrile. Aici, coloniştii sunt în siguranţă. Ieşind, ne-am manifesta prezenţa, să nu cădem în această capcană.

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră spuse Lespeau. Să recapitulăm: de oriunde ar veni aceste sfere, e clar că ele denotă existenţa unei civilizaţii mult mai avansate ca a noastră. Acum, atmosfera exterioară este irespirabilă. Trebuie să analizam această substanţa şi să vedem dacă este toxică sau doar anestezica. În acest caz, îi vom vedea sosind imediat pe agresori.

Wochilov tocmai sosea precipitat.

— Nu avem de ce să ne temem, gazul nu intră. Suflul din profunzimi ajunge în continuare prin falie. Pentru mai multă siguranţa am plasat roboţi la intrare şi am rostogolit nişte blocuri de piatră pentru a masca intrarea. De asemenea, am interzis orice ieşire fără ordinul expres al consiliului. Nu mai pot, toate aceste emoţii mă îmbolnăvesc!

Cu aceste cuvinte scoase capacul unei cutiuţe cu pastile psihostimulante şi înghiţi două sau trei, apoi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Tot nu sunt convins că fiinţele acestea au intenţii agresive, remarcă Müller. Puneţi-vă în locul lor nu ne cunosc şi se feresc, atunci anesteziază pe toată lumea înainte de a veni să vadă despre ce este vorba. Raţional şi prudent. Nu avem de ce să intrăm în panică...

— Sigur, replică Mac Pennyrile, problema este următoarea: coloniştii de pe Marlac sunt morţi sau doar adormiţi?

— E simplu să ne dăm seama. Peste câteva minute va fi noapte, întuneric beznă; planeta nu are nici un satelit. Dacă îmi daţi voie mă voi duce pe jos. Globul se află la cinci sute de metri de aici. Dacă sunt atent nimeni nu mă va vedea. O dată ajuns aproape de cupolă, va fi uşor să văd ce se petrece.

— Aceasta este singura soluţie. Evident, vă veţi pune un costum de scafandru. Mai ales, fără imprudenţe. Să vă întoarceţi repede.

— În acest timp, afirmă Wochilov mângâindu-şi barba, vom pune colonia în stare de alertă. Viperele acestea lubrice nu se vor opri aici, asta e sigur.

Lespeau ieşi din sala de consiliu. Afară o găsi pe Doris Spencer. Părea înnebunită.

— Ce a decis consiliul? Întrebă ea.

— Comunicarea cu Raffoth City a fost întreruptă brusc, mă voi duce să văd care este cauza.

— Ba nu, nu te poţi duce singur, te voi însoţi!

— Nici nu se pune problema, este prea riscant. Ai face mai bine să prelevezi nişte gaz din acela misterios şi să îl dai la cobai ca să le testezi reacţiile.

— Am trimis deja nişte roboţi. Se vor descurca foarte bine cu tehnicienii. Nu, insist, este preferabil să iasă doi oameni.

Fata îşi luă o mutriţă spăşită şi adăugă:

— Pe cuvânt de onoare, voi asculta ordinele tale fără crâcnire. Vreau să fiu acolo ca să te pot ajuta dacă ai probleme.

— Bine, dar cu o condiţie: la cel mai mic semn de pericol te vei întoarce la grotă.

— Promit.

— Atunci, să pornim. Suntem deja echipaţi, trebuie doar să luăm rezervoarele de aer.

Mulţimea se dispersase. Cu toţii trecuseră la posturi, echipaţi cu arme şi costume etanşe.

O cruntă hotărâre de a rezista se citea pe fetele tuturor coloniştilor.

Lespeau şi Doris Spencer îşi schimbară rezervoarele goale. Îşi traseră pe ochi aparatele pentru vedere în infraroşu şi luară cu ei pistoale cu gloanţe explozive, lăsând dezintegratoarele care păreau că nu au nici un efect asupra sferelor misterioase.

După aceste preparative, o luară spre ieşire.

O mică sală boltită se deschidea spre exterior; orificiul care ducea afară era disimulat de crengi şi frunze căzute de pe faleza care surplomba grota.

Afară, totul părea cât se poate de calm.

Stelele, asamblate în constelaţii necunoscute, străluceau ca nişte rubine mari pe cerul întunecat.

Treceau câţiva nori.

Roboţii din posturile de pază controlară identitatea geologului. Carnetul său de membru al consiliului era suficient pentru a-i asigura libera trecere.

Cei doi tineri se strecurară afară.

O pantă lină ducea spre mare, aflată în apropiere.

Oraşul de sub glob se afla la jumătatea drumului, un golf frumos desenat se deschidea spre larg; sub ape se afla baza submarină care adăpostea circa douăzeci de pământeni.

Alimentarea ei cu aer se făcea prin electroliza apei, ocupanţii săi ar fi trebuit să nu aibă nici un fel de probleme. Arbori cu un trunchi noduros încoronat de frunze cărnoase asemănătoare aloelor, formau o cortină deasă.

Lespeau şi Doris Spencer avansau cu prudenţă, luând-o unul înaintea altuia succesiv, evitând cu grijă locurile periculoase, descoperite.

Vizoarele în infraroşu dădeau o imagine destul de confuză a peisajului. Oraşul de sub glob, mai cald se vedea perfect, ca o pată roşie. În apropiere, una dintre sfere îşi deversa în continuare gazul misterios.

Pe cer stelele străluceau; nici un zgomot nu se auzea în peisajul rural, liniştit. Numai o briză timidă făcea să freamăte coroana arborilor.

— Această substanţă a invadat atmosfera, murmură tânăra femeie. Priveşte culoarea constelaţiilor. Toate au o tentă coral.

— Ce dezastru! suspină geologul. Planeta a fost otrăvită! Oare cum vom putea supravieţui?

— Atâta vreme cât aerul curat continuă să irige cavernele, ele ne vor fi singurul refugiu.

— Atenţie! Priveşte acest conglomerat din stânga.

— Nu este nimic, bateria dezintegratoarelor. O să mă asigur că mai funcţionează, rămâi la adăpostul stâncii.

Se târî în patru labe spre tuburile gemene montate pe un afet cu şenile, urcă pe locul comandantului maşinii şi probă funcţionarea comenzilor de bază.

Cinci minute mai târziu se alătură însoţitoarei sale.

— Intacte, spuse el. Nimic anormal. Servanţii au intrat în cetatea de sub glob. Stai de şase, voi încerca să intru şi eu.

— Să ai grijă!

Lespeau avansa încet spre globul de plastex.

Îl pipăi pentru a se asigura că nu există nici o fisură şi îşi continuă drumul căutând o intrare.

În depărtare, zgomotul mareei îl înştiinţa că marea este aproape.

După câţiva paşi simţi sub tălpi podeau de plastic ce asigura etanşeitatea intrării; avansă cu şi mai multe precauţii; uşa era

deschisă larg.

Nici un robot de pază, nici un om nu apăra intrarea.

În oraşul silenţios numai câteva raze de lumină se strecurau dinspre clădirile destinate locuinţelor.

Lespeau ezită, apoi se introduse sub sferă.

Se aştepta să găsească cadavre zăcând peste tot. Spre marea sa surpriză, nu găsi pe nimeni.

Acest prim indiciu îl făcu să cadă pe gânduri; dacă locuitorii fuseseră ucişi de gaz, i-ar fi găsit zăcând acolo unde i-a prins substanţa toxică. Dacă reuşiseră să ajungă acasă, atunci gazul avea efect întârziat sau era vorba de o substanţă psihotropă care la anihila voinţa individuală.

Se va lămuri însă fără întârziere. Era suficient să arunce o privire în interiorul celei mai apropiate construcţii, care, din amintirile sale, conţinea pila atomică ce asigura energia necesara oraşului. Acolo ar fi trebuit să găsească tehnicieni. Apucă mânerul uşii şi trase cu toată delicateţea de care era capabil. O angoasă teribilă îl sufoca. Singur, în acest oraş căzut pradă parcă unui blestem al unor fiinţe necunoscute. Se întreba dacă nu cumva cine ştie ce monstru îngrozitor îl pândea, gata să se arunce pe el.

O rază de lumină strălucitoare apăru, mărindu-se pe măsură ce împingea uşa din metal.

În interiorul camerei patru roboţi stăteau imobili. Într-un colţ, oamenii zăceau la pământ, ca nişte păpuşi dezarticulate, cu ochii deschişi, dar în viaţă, căci piepturile lor se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei în apropierea postului de transmisie zăcea Marlac, ţinând încă strâns microfonul prin care comunica cu baza.

Lespeau simţi nevoia de a-i ajuta, de a se repezi spre ei încercând săi aducă în cavernă, dar nu se putu mişca din loc. I se părea că nişte creaturi ciudate pândeau ascunse în penumbră, gata de a se arunca asupra lui la cel mai mic gest, gata de a-l transforma în zombi... În orice caz, misiunea sa era terminată. Marlac şi oamenii săi zăceau sub anestezia unui drog foarte puternic, o substanţă care le distrugea personalitatea.

Raffoth City era plin de sclavi aşteptându-şi liniştiţi stăpânii necunoscuţi.

împinse din nou uşa şi se întoarse la logodnica sa, ascunsă în continuare sub un bloc de stâncă. Fără nici un cuvânt îi făcu

semn să-l urmeze.

Împreună ajunseră înapoi la Raffoth Cave. Pe drum văzură marile ierbivore paşnice care trăiau pe planetă zăcând şi ele într-o imobilitate hieratică.

Teama bine cunoscută pe care o arătau faţă de oameni nu le putea determina pe creaturi să fugă, aşa cum făceau de obicei.

Capitolul III

Colonia subterană era în plină efervescenţă.

Roboţii şi oamenii se grăbeau, îşi organizau apărarea în eventualitatea unui atac. Portul costumelor de scafandru devenise obligatoriu şi un detector de gaze fusese instalat lângă ieşire. În caz de poluare a atmosferei o sirenă puternică ar fi răsunat prin toată baza, dând alarma.

Lespeau îl găsi pe Mac Pennyrile în sala de consiliu.

— Ce-aţi descoperit? Sunt încă în viaţă?

— Da, sunt în viaţă dar sunt intoxicaţi cu un fel de drog. Marlac şi ceilalţi sunt ca nişte zombi, incapabili să facă orice mişcare. Nici animalele nu mai reacţionează în urma atacului.

— Şi autorii acestui atac?

— Nici urmă de ei până în acest moment.

— Trebuie să zidim intrarea în Raffoth Cave. Poate că au şi descoperit-o. Am trimis nişte roboţi să foreze un tunel către faleza de deasupra, s-ar putea ca acesta să rămână singura noastră cale de ieşire. Aerul continuă să vină şi nu este deloc poluat. Putem sta liniştiţi atâta timp cât aerul respirabil continuă să vină din interior.

— Doris va încerca să găsească formula gazului. Să sperăm că va găsi un antidot, altfel…

— Dar oamenii din golful Moscova? V-aţi gândit la aceştia?

— Ce putem să facem? În orice caz, au aer curat, au hrană din abundenţă. Culoarea cerului i-a pus în gardă. Dattigny este la înălţimea situaţiei.

— într-o lună vine astronava pământeană. Noii sosiţi trebuie împiedicaţi să cadă în capcană.

— Un emiţător automat a fost prevăzut. Intră în acţiune în cazul în care noi nu reuşim să luăm legătura cu ei. Informaţiile necesare sunt înregistrate pe măsură ce au loc evenimentele.

Solidul texan îşi frecă gânditor fruntea şi-i propuse:

— Un păhărel de scotch?

— Nu te refuz.

Cei doi bărbaţi băură o gură de whisky, rămânând tăcuţi un moment Lespeau rupse tăcerea observând pe un ton care trăda oboseala:

— Ce mai aventură! Eram aşa de liniştiţi, cane ar fi putut să prevadă?

— Sunt aventurile pionerilor, bătrâne! De fapt, atunci când am venit nu ştiam nimic despre această planetă. Eu sunt însă de acord cu Müller, responsabilii sunt de pe Wolf. Continentele nu au fost explorate suficient. Cu o faună şi o floră atât de dezvoltate, era firesc să găsim aici fiinţe inteligente. Numai că ele ne-au reperat pe noi, iar noi nu ştim nimic despre ele.

— Raffoth City avea o navetă uşoară?

— Da, dar cu ce ne-ar putea ajuta?

— Trebuie să ne gândim la evacuarea grotei. Cu ea câţiva oameni s-ar putea plasa pe o orbita de aşteptare pentru a face joncţiunea cu cei care vor veni peste o lună. Pe de altă parte asta ar permite o viziune de ansamblu asupra planetei, poate ne-am putea repera inamicii.

— Înţeleg, spuse Mac Pennyrile terminându-şi paharul, va trebui să ieşim la suprafaţă.

— Şi repede. Pentru moment sub emisferă nu se găsesc decât fiinţe umane, poate peste câteva ore va fi prea târziu.

— Să vedem, Müller lucrează cu roboţii care sapă galerii, Palino îşi supraveghează lucrările. Eu trebuie să rămân aici. Mai rămân Wochilov şi cu tine. Nu eşti prea obosit?

— O să iau un stimulent. Timpul ne presează.

Geologul se duse imediat la centrala atomică. În trecere o întrebă pe Doris cum mergeau cercetările. Biologul abia îşi începuse testele pe cobai. Confirmă, de altfel, supoziţiile lui Lespeau. Imediat ce intrau în contact cu substanţa, animalele rămâneau prostrate, efectuând numai sarcinile elementare pentru supravieţuire. Acum se pregătea să testeze alte substanţe pentru a afla un posibil antidot.

Wochilov îşi inspecta scrupulos stocul de gloanţe atomice, proiectile care străpungeau orice blindaj şi care săpau în sol cratere cu douăzeci de metri în diametru.

— Ce se petrece, unde sunt faimoşii locuitori ai planetei? întrebă el.

— Nici urmă. Mac Pennyrile m-a trimis să vă caut trebuie să mergem la oraşul de sub glob pentru a încerca să recuperăm astronava uşoară.

— Bună idee, eu încă mai cred că au venit din spaţiu. Aparatul acesta ne va fi util. Să mergem.

Uriaşul caucazian îşi puse costumul de scafandru, un model special, căci el însuşi era înalt de doi metri şi avea şi lăţimea potrivită. Îşi alese apoi două pistoale, dintre care îi înmână unul geologului, asigurându-l:

— Am verificat personal încărcătura. Dacă nu merge, merit să fiu spânzurat.

După acest scurt, dar sugestiv, schimb de replici cei doi plecară în pas alert.

Geologul, deşi nu era deloc ceea ce s-ar numi un tip pirpiriu abia putea ţine pasul cu rusul.

În apropierea ieşirii o echipă de roboţi lucra febril, aducând diverse materiale destinate blocării ieşirii atunci când noul acces va fi terminat.

Cinci dintre ei îi urmară pentru a-i escorta.

În exterior, nimic anormal.

Stelele aveau acelaşi colorit roz.

— În fapt, care este acţiunea gazului? întrebă Wochilov.

— Anihilează voinţa. Subiecţii afectaţi ar trebui să acţioneze ca nişte automate.

— Nu se vede nici o astronavă?

— Nu. Tot mai credeţi în ipoteza unui atac extraplanetar?

— Ce să mai zic, nu mai ştiu nici eu. N-are importanţă; până la urmă, nu vor întârzia să se manifeste. Adversari foarte puternici; nu îmi explic cum fac să oprească fuziunea bombelor. Credeţi că au reperat caverna?

— Nu cred, nu am fost atacaţi.

— Am avut mare noroc că am găsit această grotă!

— Mai ales că are o sursă de aer autonomă.

Ocolind oraşul de sub dom, cei doi se îndreptară către mare: astroportul fusese instalat pe o faleză din apropiere.

Instalaţiile erau destul de rudimentare, un dispozitiv de ghidaj, un radar şi un emiţător radio.

Cinci oameni şi circa zece roboţi îi asigurau funcţionarea în mod normal.

— Dacă tot ajungem acolo, voi încerca să iau staţia radio şi dispozitivul de ghidaj. Ne-ar putea fi utile peste o lună.

— Bună idee. În ceea ce mă priveşte, propun să luăm toţi oamenii de la staţie. Doris le-ar putea studia comportamentul.

Astronava se vedea clar, conturul său ieşind în evidenţa sub lumina săracă a stelelor. Dintr-o dată, un fulger lumină

tenebrele.

— Dumnezeule, trag! strigă Lespeau aruncându-se la pământ.

— Un dezintegrator, confirmă Wochilov. Am fost reperaţi. Am făcut bine că am adus cu mine câteva grenade!

— Doar n-o să-i omorâţi pe nenorociţii aceia, ei nu mai sunt responsabili pentru actele lor, protesta geologul.

— Nu este decât un robot izolat...

— Sunteţi sigur?

— I-am văzut silueta în spatele unei dune de nisip, replică atomistul scoţând grenada.

Cu o mână extrem de sigura, proiectă departe oul de metal, lipiţi de pământ auziră explozia.

O lumină orbitoare, un vulcan în miniatură, apoi un zgomot asurzitor...

— Calea este liberă!

După câţiva metri de urcuş, Wochilov ajunse la baza astronavei.

— Luaţi roboţii, eu mă ocup de punerea în funcţiune a rachetei, ordonă el suindu-se la bord.

Lespeau îşi răspândi roboţii pe lângă colină, ordonându-le să deschidă focul asupra oricărui intrus, chiar uman.

Îl păstră lângă el doar pe R 36 şi începu să avanseze cu prudenţă spre clădire, o construcţie simplă, din prefabricate, care ar fi trebuit săi adăpostească pe cei 5 colonişti.

Pe drum îi veni o idee: trusa lui de prim-ajutor conţinea o seringă autoinjectabilă plină cu un anestezic puternic. Pentru a-şi transporta sărmanii confraţi ar fi fost util să-i anestezieze, pentru a evita orice reacţie ostilă din partea lor.

Ceilalţi roboţi din astroport nu se manifestau; trăgătorul era în mod sigur de gardă, ceilalţi fiind deconectaţi.

Zgomotul paşilor săi rezona pe stratul de nisip vitrificat care servea drept teren de decolare şi, fără să vrea, teama pe care o simţise la Raffoth City începu din nou să pună gheara pe el.

În noapte liniştita constelaţiile se deplasau; peste circa şase ore va fi zi.

„Haide, nu fi prost! îşi spuse. Doar nu crezi în fantome. Totul are o explicaţie logică. Planeta asta este locuită. Proprietarii ne consideră supărători şi vor să se debaraseze de noi. De fapt ei nu au omorât pe nimeni încă, iar drogul probabil că nu are efect

permanent. Şi noi am fi avut o atitudine asemănătoare. Reacţiile noastre faţă de nişte musafiri veniţi din spaţiu ar fi fost chiar mai dure.”

Uşile din sala comună nu erau încuiate. Lespeau o deschise şi descoperi fără a fi surprins că ocupanţii erau înlemniţi în diverse poziţii.

Evident, substanţa toxică acţiona extrem de repede căci unul dintre ei fusese surprins în timp ce încerca să îmbrace un costum etanş.

Urmat de R 36, Lespeau se apropie, scoase seringa şi injecta câte un centimetru cub din conţinut fiecărui ocupant al camerei. Nu obţinu nici o reacţie din partea lor, nici măcar nu tresăriră când acul le străpunse pielea.

Geologul luă un corp inert în spinare şi îi porunci robotului să ia şi el unul, apoi se duse către astronavă, ordonându-le celorlalţi trei roboţi să-i aducă şi pe ceilalţi.

După cinci minute se găseau cu toţii la bord.

— Am reuşit, anunţă Wochilov. Decolăm?

— Radioul şi dispozitivul de ghidaj?

— Ceilalţi roboţi le-au demontat. Sunt aici.

— Să plecăm atunci.

Maşinăria uşoară se ridică fără zgomot; Wochilov folosea dispozitivele anti-g. Zburau la rasul pădurii, evitând să se proiecteze pe orizont. Rusul manevră naveta ca un maestru până la intrarea în Raffoth Cave.

Odată ajunşi, trupa de roboţi începu să se ocupe de navă. Descărcară materialele şi trupurile inerte, încărcându-le în nişte cărucioare speciale.

Lespeau şi Wochilov se duseră la Mac Pennyrile.

— Nu aţi avut probleme? întrebă conducătorul expediţiei.

— Totul s-a desfăşurat bine: astronava, radioul, radarul şi oamenii sunt în siguranţă.

— Aţi adus şi personalul astroportului?

— După ce i-am anesteziat. I-am pus sub supraveghere în laboratorul de biologie. Poate că drogul are un efect pasager. La aer curat toxinele se vor elimina. Studiul lor va fi în orice caz mai interesant decât cel al cobailor.

— Nu i-am putea aduce şi pe cei de la Raffoth City, pe Marlac şi pe ceilalţi? întrebă Wochilov.

— Asta pune o problemă de conştiinţă, Credeţi-mă dacă

fiinţele extraterestre intră acolo şi nu găsesc pe nimeni, ce vor face?

— Se vor întreba unde au plecat!

— Şi vor sfârşi prin a ne descoperi prezenţa. Nu, oricât de crud ar părea, trebuie să-i abandonez acolo. Trebuie să aşteptăm, să-i observăm cu atenţie, sperând că extratereştrii ignoră existenţa altor fiinţe umane.

— Sunt în întregime de acord, spuse şi Lespeau.

— E un raţionament perfect logic dar, bieţii oameni, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ei.

— Acum, mergeţi să vă odihniţi, le ordonă Mac Pennyrile. Toată colonia lucrează pe echipe. Şase ore de somn vă vor permite să recuperaţi. Vă meritaţi odihna. Mâine, voi avea nevoie de voi pentru alte misiuni.

— Când va fi terminată ieşirea de urgenţă?

— În cel mult două ore. Roboţii muncesc acum la blocarea celei prin care am introdus astronava. O stâncă enormă, montată pe suporţi hidraulici o va acoperi. Noapte bună, dacă pot spune aşa! Avem cu toţii nevoie de odihnă.

Lespeau se îndreptă către laboratorul de biologie.

Fără a se mai interesa de laboranţi şi de roboţii care se ocupau de cei recuperaţi de la astroport, Lespeau se aruncă într-un pat şi căzu instantaneu într-un somn fără vise.

După câteva clipe, sau cel puţin aşa i se păru lui, o mână uşoară îl zgudui.

Lespeau protestă printre dinţi, se întoarse şi văzu chipul frumos al lui Doris.

— Hai! Sus cu leneşii! glumi fata.

— Ahh! gemu el. Nu încă, mai lasă-mă să mai dorm un pic. - Am nevoie de tine, coloniştii din astroport îşi revin.

— A da! Atunci vin imediat...

Lespeau se duse să facă un duş. Astfel îşi mai clarifică puţin ideile. Mâncă un mic-dejun copios, după vechiul său obicei. Prefera de departe obiceiurile anglo-saxone şi nu putea să reziste până la prânz fără o masă ca lumea. Imediat după ce termină se duse în laborator. Doris îl aştepta acolo.

— Nimic nou acolo sus? întrebă el.

— Nu, „soarele" tocmai a răsărit, situaţia este neschimbata...

— De neînţeles. Aceşti vizitatori necunoscuţi ar fi trebuit să

se manifeste într-un fel totuşi.

— Poate că se tem?

— De ce mă întreb! Suntem neputincioşi în faţa lor ca nişte nou-născuţi în faţa unei fiare sălbatice!

Intoxicaţii fuseseră cazaţi într-un dormitor special. Din motive de securitate fuseseră legaţi cu cămăşi de forţă. Lespeau se apropie de primul pat.

— Ei, bătrâne, ia zi, cum te simţi?

Interpelatul îl privi fără să înţeleagă nimic.

— Şi voi? Ce v-a apucat să mă legaţi de pat?

Un pic mirat, biologul se aplecă asupra lui; îi ridică pleoapa şi-i examină pupila ochiului.

— Uşor congestionat, declară ea. Nu, otrava nu mai acţionează.

— Şi ce-i cu asta? Nu-mi explicaţi şi mie ceva? De când m-am trezit sunt examinat ca o creatură curioasă, mi se ia sânge, mi se fac electroencefalograme şi eu mai ştiu ce. Mă simt însă în plină formă!

— Nu vă amintiţi nimic?

— Ce să-mi amintesc, făceam de gardă la astroport cu prietenii mei. Era frumos afară, ne hotărâserăm să ieşim să ne plimbăm un pic pe malul mării, apoi m-am trezit în acest spital.

— Ce tratament le-ai aplicat? o întrebă geologul pe Doris Spencer.

— Doar o perfuzie cu ser şi glucoza, ieri seară. Diverse alte examinări, nimic deosebit. Somnul era foarte liniştit, aproape fiziologic.

— Au eliminat drogul. Foarte bine, mi-era teamă să nu sufere leziuni ale creierului care să-i transforme în handicapaţi mintal.

Continuă, adresându-se pacientului:

— Aveţi răbdare. Vă vom elibera dar trebuie să rămâneţi liniştit. Aţi fost intoxicaţi cu un fel de gaz. Fiinţe necunoscute au poluat atmosfera planetei; toţi oamenii de la suprafaţa au fost afectaţi.

— Nu se poate! Nu a scăpat nimeni?

— Cei de la Raffoth City nu au putut fi transportaţi.

— Din cauza invadatorilor?

— Aceştia nu s-au manifestat încă.

— Şi aici?

— Oxigenul vine din subsol. Nimeni nu a fost atins. Şi cei din staţia submarină ar trebui să fie nevătămaţi.

— Ce trebuie să fac? întrebă laborantul de gardă.

— Supraveghează-i, refă analizele la lăsarea serii. Pentru somn, daţi-le un sedativ uşor. Ceva nou cu cobaii?

— Substanţa acţionează ca un inhibitor al monoaminooxidării. Cu toate acestea, este mult mai puternică decât ceea ce putem fabrica noi, iar antidoturile clasice nu au efect.

— Continuaţi, până la urmă vom găsi un remediu. Principalul e că aceşti oameni curajoşi au scăpat fără sechele, spuse geologul. Acum mă duc să vorbesc cu Mac Pennyrile, poate are date noi.

Toţi membrii consiliului erau reuniţi în jurul şefului coloniei. Aveau un aer sumbru, care nu anunţa nimic bun.

— Ah, iată-l pe Lespeau! spuse Palino. Ce fac pacienţii noştri? Apoi începu să fredoneze o canţoneta napolitană, pe deplin detaşat.

— Sunt în plină formă. Au începu să protesteze întrebând de ce îi ţinem legaţi. Şi la suprafaţă?

— Nimic...

— Palino, încetează. Eşti incurabil, mormăi Müller.

— Nu ar trebui să profitam pentru a-i aduce şi pe cei de la Raffoth City? îşi reluă ideea geologul, fără a ţine cont de întrerupere.

— Tocmai discutam despre asta, spuse Mac Pennyrile. Mă opun în continuare din toate puterile acestei măsuri. Ar însemna să expunem locuitorii cavernei la un risc major. Nu! Preconizez mai repede o expediţie către baza submarină: trebuie să stabilim o legătură subterană şi să aflăm dacă nu au păţit nimic.

— Foreza este pregătită?

— Müller a lucrat la ea toată noaptea, vă aştepta pentru a efectua nişte teste.

— Perfect. Eu sunt de acord. Asistentul meu îmi va ţine locul la laborator.

— Atunci, hai, duceţi-vă! Vom continua supravegherea câmpiei. Roboţii au instalat o cameră video panoramică în apropierea noii intrări. În cazul în care intervine ceva vă voi contacta imediat prin cablu. Vom păstra tăcere radio, în afara cazurilor neprevăzute. Trebuie să ne disimulăm cât mai bine

prezenţa.

Müller părea în plină formă, înghiţind la bere halbă după halbă. Adevărul e că îi plăcea să meşterească şi nu era mulţumit decât atunci când punea la punct câte o maşinărie nouă.

Prezentă foreza cu mândria unei mame pentru copilul său.

— Priviţi, se lăuda el, am utilizat numai procedee deja testate, cunoscute. Deplasarea se face pe şenile, în faţă i-am amplasat un dezintegrator modificat. Energia degajată de modelul standard ar fi generat o căldură de nesuportat. Aparatul meu provoacă ruperea coeziunilor moleculare, roca devine friabilă; apoi atacă aceste spire, degajând trecerea. Am prevăzut şi o instalaţie specială care va aduna resturile din urmă; asta pentru că dorim să creăm o legătură permanentă între Raffoth Cave şi oraşul submarin. În principiu, foreza nu are deloc nevoie să fie curăţată de nisip şi de alte resturi. Autonomie: 12 ore cu 10 oameni la bord. Per total sunt mulţumit de ceea ce am realizat ne va fi, fără îndoială, de mare folos pe aceasta planetă plină de grote şi tunele.

— Formidabil! exclamă Lespeau, nu vom mai avea probleme cu explorarea subteranelor. Sa as cu minunatele expediţii speologice. Abia aştept să terminăm forarea tunelului pentru a mă apuca de misterul curentului de aer. De data aceasta vom merge până la limitele litosferei, dacă va fi necesar!

— Totul e gata, oricând doriţi.

Tânărul geolog făcu un tur al maşinăriei privind-o cu un ochi atent. Rămase un moment fără glas.

Foreza avea aspectul unei rachete lungi, albastre.

În faţă, în afara spiralelor se găseau un fel de gheare metalice şi două proiectoare încorporate. Sasul de intrare se afla în partea din spate ca şi antenele. Şase axuri cu şenile completau tabloul.

În interior, în afara tabloului de bord, se aflau puţine lucruri: locuri care se puteau transforma în saltele de dormit, mai multe costume de scafandru, arme şi lăzi cu provizii.

Müller încuie uşa şi se aşeză la comenzi.

Aprinse farurile, orientă giroscopul cu inerţie care servea ghidajului maşinii, apoi porni motorul, iar şenilele începură să ruleze.

Foreza se îndrepta către peretele grotei dinspre mare.

Prin hublourile laterale, Lespeau n vedea pe colonişti făcând

semne de despărţire.

Spiralele fură puse în poziţie şi, cu un uşor zgomot metalic atacară peretele de calcit.

Capitolul IV

Rantal, oraşul submarin instalat într-un golf din apropiere, se găsea la cinci kilometri în largul mării.

În timpuri normale, legătura se realiza prin elicopter; un batiscaf de la bază acosta lângă el şi lua proviziile şi celelalte echipamente necesare, dând în schimb fructele de mare culese de scafandri.

Ciupercile asigurau hrana zilnică a bazei; sintetizatoarele, pe baza moleculelor proteice, fabricau feluri variate, de la friptura de porc până la salamurile atât de dragi lui Lespeau. Cu toate acestea, pentru mulţi dintre pământeni, aceste produse erau departe de a avea aroma felurilor de mâncare de origine naturală şi atunci aceştia apreciau peştii şi crustaceele adunate de pe fundul mării, din apropierea bazei Rantal. Spre deosebire de fauna terestră, carnea vieţuitoarelor mării era comestibilă şi chiar deosebit de gustoasă. Acest fel de mâncare aducea în plus un aport de oligo-elemente necesare unei diete echilibrate.

Din primul moment, Lespeau fu uluit de silenţiozitatea cu care foreza îşi croia drumul.

Se uită pe hubloul lateral. Din păcate nu putu vedea nimic, aparatul fiind înconjurat de un praf gros care masca totul.

— Cu ce viteză mergem? întrebă el.

— Circa douăzeci şi cinci de kilometrii pe oră. Nu merg cu viteză maximă, fiind în faza de testare.

— Deci, în mai puţin de un sfert de oră vom ajunge la prietenii noştri de sub mări. Toate straturile de rocă sunt la fel de permeabile?

— Fireşte că nu: granitul, de exemplu, este mult mai dur. Zona litorală este din roca aceasta, friabilă. Mai departe nu ştiu ce poate fi.

— Şi ce se petrece cu sfărâmăturile?

— Ştiţi cum se hrăneşte caria?

— Gândacii aceia de lemn care străpung carena vaselor?

— Da, ei bine, ei fac la fel ca şi noi. Arunca pulberea de lemn în tunelul pe care tocmai l-au săpat.

— Iar într-o falie, cum este caverna?

— Se poate merge pe sol cu condiţia ca acesta să fie destul

de plat, poţi naviga prin torente, apoi, cel mai simplu este să pui în funcţiune spiralele pentru a-ţi croi drum.

— În caz de pană, suntem blocaţi?

— Puţine şanse să se întâmple aşa ceva. Avem două motoare independente, iar unul singur este suficient pentru a acţiona foreza.

— Cu acest aparat viaţa ne va fi mult simplificată. Toate grotele vor fi legate între ele fără probleme; colonia s-ar putea răspândi fără restricţii.

— Cu condiţia să găsim metoda de a ne debarasa de misterioşii locuitori ai planetei.

— Încep să-mi fac o idee despre ei. După părerea mea, ei locuiesc pe această planetă.

— Mă bucur că îmi împărtăşiţi punctul de vedere. Care sunt indiciile pe care vă bazaţi dumneavoastră?

— O simplă deducţie: planeta aceasta este pur şi simplu pestilenţială, toxică, animalele şi vegetalele de aici conţin diverse otrăvuri puternice; ar fi într-un fel normal ca locuitorii săi să posede cunoştinţe de toxicologie extrem de avansate.

— Sunt pe deplin de acord cu dumneavoastră. În plus nimic nu pare să ne indice că ar fi animaţi de intenţii ostile; pentru ei acest gaz este probabil complet inofensiv. Nu au încercat să ne ucidă, ci doar să ne pună în incapacitatea de a le face rău.

— Aici aş avea nişte rezerve. Cred că ei sunt pe deplin conştienţi de consecinţele actelor lor. În orice caz, asta nu schimbă cu nimic natura măsurilor pe care suntem obligaţi să le luăm. Trebuie să găsim un antidot.

— Lucrările avansează?

— Produsul chimic trebuie să fie izolat, sper că îi veţi da o mână de ajutor lui Doris. Apoi, va fi suficient să-l experimentăm pentru a vedea cărui grup de substanţe îi aparţine. Pe pământ există substanţe toxice necesare, doar că efectul lor este mai puţin spectaculos.

Foreza îşi continua imperturbabilă drumul.

Maşinăria era demnă de toată admiraţia, cei doi bărbaţi din cabină erau extrem de satisfăcuţi. După circa un sfert de oră Müller se îndreptă către suprafaţă.

— Mi-am luat o serioasă marjă de siguranţă, declară el, nu vom perfora în nici un caz domul protector. După calculele mele, vom părăsi stratul de rocă de pe fundul mării la circa o sută de

metri de Rantal. Apoi, simplă chestiune de navigaţie, vom intra prin sasul bazei.

Aparatul ieşi la suprafaţă într-un nor de mâl. O uşoară explozie se făcu atunci auzită.

Lespeau îl privi întrebător pe Müller.

— Nimic grav: o grenadă pentru a împiedica apa să intre în tunel. Acum o să opresc un moment pentru a ne putea orienta.

Localiza cu uşurinţă domul cu ajutorul unui sonar.

Împreună cu instalaţiile anexe, baza Rantal avea circa patruzeci de metri în diametru.

La stânga sa se întindea un vast câmp de alge roşii ale căror cozi învolburate se unduiau în voia curenţilor submarini. Mai departe, structuri spongioase îşi înălţau vârfurile ramificate şi traversate de o mulţime de alveole.

Bancuri de peşti serpentiformi se jucau prin această vegetaţie, urmăreau legiuni întregi de crustacee cu aspectul unor creveţi mari, dotaţi cu antene lungi, în evantai.

Disimulate printre stâncile mai mari, animale uriaşe, cuirasate cu plăci violacee agitau fără încetare tentacule prevăzute cu ventuze periculoase, făcând ravagii printre animalele imprudente care se apropiau prea tare.

Ultimele particule în suspensie se depuseră pe sol, strălucind ca nişte licurici în bătaia reflectoarelor.

Vehiculul trimise un mesaj de recunoaştere. Mai mulţi scafandri îi ieşiră în întâmpinare şi, prin semne, îl dirijară către intrarea potrivită.

Pompele se puseră în funcţiune şi atunci când ultima picătură de apă fu eliminată, o a doua uşă, ducând spre interiorul bazei, se deschise.

— Să ieşim, spuse vesel Müller, misiunea a fost îndeplinită.

Un bărbat gras, cu chipul rubicond le ieşi în întâmpinare. Acesta era Dattigny, comandantul bazei submarine, un alt francez cunoscut ca iubitor al cărnii naturale.

Îi primi cu un surâs larg.

— Bătrâne Lespeau, Müller! Ce surpriză plăcută! Apoi, după un scurt tur al forezei, adăugă:

— Chestia asta ciudată de unde aţi pescuit-o?

— Fabricată în întregime la Raffoth Cave; forează tuneluri cu treizeci de kilometrii pe oră, străpunge rocile cele mai compacte, răspunse Müller plin de sine.

Dattigny îi luă de braţ pe fiecare şi îi conduse în interior.

— Hai pe aici şi, în drum povestiţi-mi şi mie ce s-a petrecut sus. Am înţeles că aţi avut distracţie, nu glumă!

— Ai auzit despre gazul toxic?

— Da, mezoscafandrii mei m-au avertizat atmosfera poluată brusc de către nişte sfere misterioase. Rantal nu a avut de suferit, oxigenul nostru provenind din apă. Întreruperea legăturii radio a misteriosul vostru tir aerian m-au umplut de griji şi nedumerire. Aşteptam cu mare nerăbdare explicaţiile.

Toţi se găseau acum aşezaţi în faţa unor pahare pline. Lichioruri pentru francezi, bere pentru Müller.

— Mai întâi, am uitat să vă întreb, vă este foame? întrebă Dattigny. Am primit nişte excelente *kantene.* Rumenite cu alge, sunt delicioase, să-ţi lingi degetele nu altceva.

Fără a mai aştepta măcar răspunsul le servi o masă copioasă celor doi musafiri care apreciară cum trebuie carnea aurie, rumenită la fix. Gazda lor îi lăsă să mănânce liniştiţi şi exclamă:

— Pe cuvântul meu, probabil că la Raffoth Cave ţineţi post! Ce mai poftă de mâncare! Acum, explicaţi-mi şi mie de ce nu aţi distrus sferele acelea?

— Este foarte simplu, rachetele trimise la atac nu au funcţionat, declară Müller.

— Nu au funcţionat? Cum adică, mezoscafandrii au observat lansarea rachetelor şi intercepţiile. Sferele aveau o viteza de deplasare foarte mică. De ce aţi încetat tirul?

— Hai că şi tu eşti culmea! exclamă Lespeau. Expeditorii acestor sfere au perturbat complet sistemul de control. Toată populaţia din Raffoth City a observat acest lucru, cu amărăciune, de altfel, nici noi nu înţelegeam nimic.

Grăsanul începu să râdă.

— Pe cuvântul meu că sunt nebuni! exclamă el. Raportul roboţilor noştri este clar tirul vostru a distrus aparatele inamice. Şi acest gaz, care este acţiunea lui?

— Paralizează spiritul de iniţiativă al fiinţelor umane. Dattigny încruntă din sprâncene.

— Sunteţi siguri că nu aţi fost contaminaţi şi voi?

— Noi venim din adâncuri. Aerul a fost analizat cu atenţie acolo. Nu există nici o urmă a unei substanţe toxice.

— Cu toate acestea, armele voastre au explodat fără ca voi

să vă daţi seama. Ceva nu stă în picioare în toată povestea asta. Probabil că aţi suferit influenţa unui alt drog care v-a modificat percepţiile senzoriale. Aceste rachete inamice nu existau decât în mintea voastră: de fapt era vorba de nişte care alegorice care zburau trase de nişte păsări gigantice!

Müller interveni şi el:

— Iată cea mai bună explicaţie pentru ceea ce s-a petrecut. Chiar şi costumele noastre de scafandru sunt alimentate cu oxigen provenind din peşteră. Voi, folosind electroliza, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Puritatea aerului este garantată. La Raffoth Cave nimeni nu mai este sigur de nimic, cu toţii suntem probabil pradă halucinaţiilor. Dumnezeu ştie ce s-a putut petrece de fapt la suprafaţă! Cred că Marlac şi oamenii lui sunt deja morţi.

— Urâtă poveste, răspunse Dattigny. Nu există decât un sigur mod de a ne lămuri: luaţi o provizie de oxigen de aici şi nu respiraţi decât din el.

— Bună idee, aprobă şi Müller. Ne veţi trimite oxigenul prin puţul pe care tocmai l-am forat, apoi vom vedea cum putem mări producţia.

— Va fi o probă decisivă. După un anumit timp substanţa toxică se va elimina şi vom putea să ne recuperăm funcţiunile intelectuale în întregime, spuse şi Lespeau.

— N-aş fi crezut niciodată că un asemenea lucru este posibil…

— Aici te înşeli. Doris nu a povestit despre diverse halucinogene folosite de psihiatri în tratarea anumitor boli. Ele provoacă viziuni color. Subiectul trăieşte într-o lume aparte, urmăreşte spectacole extraordinare; chiar şi sunetele fi provoacă viziuni colorate, s-ar părea. Fără nici o îndoială, wolfienii sunt maeştri în utilizarea unor astfel de substanţe. Ne-au dus ca pe nişte copii. Nu putem vedea ceea ce se petrece în realitate.

Lespeau făcu o pauză, luă o înghiţitură şi îşi continuă ideea:

— Dar ar putea Rantal să ne furnizeze suficient oxigen?

— Este o problemă de zile, spuse Dattigny, optimist în continuare. Materia primă nu lipseşte. Pila noastră atomică este de mare capacitate. Pe de altă parte aş putea folosi aparatura noastră de rezervă aşteptând fabricarea unei alte instalaţii. Pentru început, numai membrii consiliului vor putea purta în

permanenţă masca de oxigen. Prin conducte aşezate în tunel, Raffoth Cave va fi alimentată în permanenţă cu aer curat. Evident, asta ne va lua ceva timp. Cel mai simplu ar fi dacă s-ar găsi o soluţie pentru filtrarea aerului care intră în interior...

— Mă voi ocupa de asta imediat ce vom ajunge înapoi, spuse Lespeau.

— Şi cum se vor efectua comunicaţiile între noi, prin radio?

— În nici un caz. Foreza va instala un cablu. Trebuie să evităm orice emisiune radio care ne-ar putea trăda prezenţa, declară Müller.

— Am instalat deja în cabină ceva provizii de mâncare şi butelii de oxigen comprimat.

— De data aceasta vom pleca imediat de aici. Instalaţi o închidere etanşă după plecarea noastră. Vă mulţumim şi, pe curând.

După o strângere de mână cordială, cei doi bărbaţi intrară în aparat. Habitaclul era plin.

O bobină enormă, plastă în spate asigura desfăşurarea cablului de comunicaţie.

Müller mai făcu un semn cu mâna către coloniştii reuniţi în piaţa centrală din Rantal, apoi închise uşa şi se aşeză la comenzile vehiculului.

Motorul porni uşor, căpătă o înclinaţie de circa treizeci de grade şi se afundă în sol.

— În primul rând trebuie să localizăm tunelul pe unde am venit, murmură fizicianul. Am instrumentele necesare pentru a face cu uşurinţă această treaba. Le-am botezat geogoniometre. Folosesc acelaşi principiu ca şi o foreză miniaturizată, emit unde sonore. Iată cum funcţionează: imobilizez maşina, apoi dau drumul celor două instrumente special concepute, ele o iau pe o rută divergentă faţă de a noastră, îndepărtându-se de axa tunelului nostru. O dată ajunse la doi kilometri, încep să trimită unde sonore pe care eu le primesc înapoi. Dacă unul dintre cele două fascicule traversează o falie de talie cunoscută, undele primite sunt modificate. Apoi nu am decât să las în seama calculatorului sarcina de a identifica distanţa la care se găseşte falia. Sigur, o grotă imensă, de dimensiuni diferite, va da rezultate diferite. Atunci când nu constat nici o diferenţă în transmisiunea undelor - cum este cazul acum - ridic sau las la adâncime mai mare goniometrele. La un moment dat îmi vor

oferi rezultatul dorit. Vedeţi: 35 de grade la babord, 12 grade deasupra. Nu-mi rămâne decât să recuperez cele două aparate.

— Bună treabă! Aceste jucării ne vor fi foarte utile atunci când va trebui să căutăm sursa acelui celebru deja curent de aer.

— Plecăm din nou, anunţă Müller apăsând pe un buton de pe tabloul de bord.

În ciuda aşteptărilor lor, aparatul rămase imobil.

— Fir-ar să fie! o pană, mormăi Lespeau.

— Se poate întâmpla se scuză fizicianul, am lucrat în cea mai mare grabă. Probabil un simplu scurtcircuit îl rezolv în câteva minute.

Luând o cheie magnetica, începu să demonteze panoul de comandă. Apăru un ghemotoc enorm de fire şi de cabluri.

Müller verifică conexiunile una după cealaltă, apoi starea punctelor de sudură. După o jumătate de oră întoarse capul şi anunţă cu un aer uluit:

— Nimic, totul este la locul lui.

— Poate că motorul este de vină, încercă Lespeau.

— S-ar putea, sper doar să nu se fi blocat una dintre spirale. Mă duc să verific.

— Afară? se miră geologul.

— De ce nu? Doar nu este nici un pericol.

— Aveţi grijă, oricum.

Müller deschise uşa şi se strecură între peretele de stânca şi plăcile blindate ale maşinii. După câteva minute reveni cu un aer triumfător.

— Era vorba de o spirală, prost protejată, a fost blocată de diverse resturi - a sărit şi o siguranţă. Va trebui să prevedem măsuri mai bune de protecţie, dar pentru moment am debranşat-o. Una singură ne va fi suficientă pentru a ajunge la primul tunel. De acolo va fi mai simplu; cea de-a doua ne va fi suficienta pentru a ajunge la Raffoth Cave.

Ajutat şi de Lespeau puse la loc panoul din cabina de comandă, apoi foreza demară fără dificultate.

Geologul nu îşi putu împiedica un suspin de uşurare.

— Am avut noroc că aţi prevăzut două motoare.

Cu viteză mică, aparatul ajunse clătinându-se la baza pământenilor. Pe la jumătatea drumului întâlniră roboţii care lucrau la adunarea resturilor pentru a degaja zona. Apoi,

maşinăria îşi putu utiliza propriile şenile, ajungând rapid la cavernă.

Lăsându-l pe Müller să se ocupe de reparaţii, Lespeau se duse în sala de consiliu. Cu toţii îl aşteptau nerăbdători.

— De ce porţi acest costum de scafandru? întrebă direct Mac Pennyrile.

— O să vă spun imediat, răspunse cel interpelat îndreptându-se către ecranul care oferea imagini de la suprafaţă.

Se aştepta la imagini şocante, dar ceea ce văzu îl umplu de groază.

Pe cerul senin, deasupra globului de plastex, se profilau o puzderie de fiinţe ciudate.

Aripi mari, roşiatice le creşteau din spinări, erau dungate cu negru şi străluceau sinistru sub lumina de pe Wolf.

Un cap chel, o figură palidă, ochi cruzi, fără pleoape şi un cioc ascuţit le dădeau un aer de răutate sadică.

Nu mai era nici urmă de oameni şi de instalaţii la Raffoth City. Creaturile înaripate se aşezau fără nici o jenă pe cupolă, intrau prin sasul de acces, apoi plecau ducând bucăţi din maşinăriile oamenilor, aduse cu mari eforturi de pe Terra.

În apropiere un tanc enorm, dotat cu aripi aştepta.

Patru păsări gigantice îl înconjurau; la un semnal el îşi luă zborul şi plecă înspre linia brumărie a orizontului.

Lespeau văzuse destule.

Se îndrepta către un scaun în care se lăsă să cadă greu.

— Ce s-a întâmplat, nu vă simţiţi bine? întrebă Palino îngrijorat.

— Nu, n-am nimic.

Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Eu şi cu Müller am ajuns la Rantal. Cei de acolo sunt teferi. Dattigny a făcut o descoperire capitală: bombele şi rachetele noastre funcţionează fără greş. Suntem pradă unor halucinaţii. Aerul din cavernă este otrăvit. Iată de ce port costumul.

Această dezvăluire incredibilă declanşa un început serios de panică.

— Ce? Sunteţi siguri?

— Imposibil, analizele nu au arătat nimic asemănător!

— Fiindcă dumneavoastră sunteţi bolnav…

— Să ne punem costumele de scafandru: numai aşa ne vom lămuri.

— Dar aţi avut costum atunci când v-aţi dus în oraşul de sub glob...

— Evident, spuse geologul, dar buteliile conţineau aer din cavernă, deja infestat... faceţi ca şi mine, am adus aer curat de pe Rantal. După ce otrava va fi eliminată, priviţi ecranul cu scenele de afară.

Între timp, Wochilov îşi ieşise din fire:

— La naiba! Spuneţi-ne măcar ce aţi văzut!

— Planeta este locuită. Müller avea dreptate. Şi dumneavoastră aveaţi, de asemenea, dreptate, ne-au jucat însă o festă urâtă de tot. Coloniştii de la suprafaţă au fost luaţi în captivitate. Tot oraşul a fost jefuit. Rachetele noastre de intercepţie au funcţionat perfect, după cum au văzut cei de pe Rantal. Produsul care ne poluează atmosfera împiedică crearea unei imaginii reale a lucrurilor. Acesta este drogul cel mai diabolic din câte am întâlnit până acum. Inamicii noştri nu se ascund fiindcă noi suntem în imposibilitatea de a-i detecta. Este vorba de creaturi înaripate, bine dezvoltate, maestre în arta de a mânui otrava...

Roboţii se întorceau.

Toată asistenţa se repezi la costumele de scafandru.

— În ordine, vă rog! În ordine! Sunt suficiente pentru toata lumea.

— Mai întâi echipăm membrii consiliului, observă Lespeau. Dattigny ne va furniza oxigen în plus şi vom putea dota pe toată lumea cu aparate de respirat.

În câteva minute toţi erau echipaţi.

Se repeziră către ecran şi începură să-l privească cu aviditate, remarcând dezamăgiţi:

— Ce ne tot povesteaţi, nu e nimeni!?

— Oraşul de sub glob nu a fost jefuit...

— Aveţi răbdare, îi sfătui Lespeau. V-am atras atenţia, substanţa toxică este eliminată după un anumit timp. Cam într-un sfert de oră vă veţi da seama de proporţiile dezastrului.

Toţi se calmară şi luară loc pe fotoliile din sala de consiliu.

— Doar nu vom rămâne aici, aşa, fără să facem nimic. Ce propuneri aveţi?

— În câteva minute îmi veţi putea verifica spusele, reluă

Lespeau. Situaţia, fără a fi disperată, este extrem de gravă. Această planetă posedă locuitori pentru care pământenii sunt nişte intruşi. Au o tehnologie diferită de a noastră, foarte avansată pe teritoriul chimiei. Partea bună este, se pare, că Raffoth Cave nu a fost încă reperată. Trebuie să obţinem cât mai mult aer curat. Pentru aceasta, foreza ne va fi de mare ajutor cu ajutorul acestui aparat, mă însărcinez să găsesc sursa curentului de aer din profunzimi şi să văd dacă este sau nu poluat. În acest timp, Doris Spencer şi cu Müller vor trebui să găsească un antidot sau un filtru capabile să elimine substanţele acestea toxice. Nu este o urgenţă, pentru moment, Rantal City ne va furniza aerul de care avem nevoie, pe care ei îl obţin prin electroliză. După ce ne vom căpăta în întregime facultăţile normale va trebui să identificăm inamicul şi să-l distrugem.

— Frumos plan, spuse Palino, dar nimic nu ne arată că ei nu mai deţin şi alte arme. În plus, aerul poate că nu este singurul responsabil. Ciupercile oare nu conţin şi ele toxine greu de identificat?

— M-am gândit şi la asta. Am adus cu noi mâncare din oraşul submarin. Ei, în orice caz nu au suferit efectele drogurilor. Până la noi ordine va trebui să mâncăm numai de acolo, cel puţin noi, membrii consiliului. Astfel ne va fi mai uşor să identificăm agentul vector.

Între timp, Wochilov se apropiase de ecran.

— Asta este! gemu el, văd bestiile.

Din nou se repeziră cu toţii către ecran.

— Doamne, ce orori, spuse Palino şi începu să fredoneze o arie din *Walkirii.*

— Aripi, cioc de pasăre de prada, probabil se ascund în munţi sau prin scorburile copacilor. E foarte dificil să cercetăm planeta bucată cu bucată, sublinie Mac Pennyrile.

Continuă:

— Avem dovada. Sunt de acord cu punctul de vedere al lui Lespeau. Există obiecţii?

Toţi aprobară măsurile preconizate.

Geologul fu deci însărcinat să plece cu foreza pentru a continua cercetările cât de mult ar fi fost necesar.

Ieşind, Lespeau se duse la laboratorul lui Doris pentru a vedea cum mai avansează cercetările.

În peşteră, roboţii şi coloniştii lucrau cot la cot, transportând încărcătura adusă de maşina lui Müller în depozitele consiliului.

Peste tot fuseseră instalate gărzi înarmate, căci, în ciuda tuturor restricţiilor, ştirea ar fi putut transpira. Pe de altă parte faptul că numai consilierii purtau costume de scafandru putea naşte suspiciuni.

Mac Pennyrile avea destule probleme pe cap pentru a se mai confrunta şi cu o răzmeriţă.

Capitolul V

Geologul reperă din depărtare coama blondă a tinerei femei, aplecată peste un talmeş-balmeş de tuburi, retorte şi eprubete.

— Jacques! strigă ea alergând către el. Sunt fericită să te revăd, dar ce este cu costumul de scafandru, pleci din nou în misiune?

— Din păcate, da. Mac Pennyrile mi-a ordonat să identific sursa curentului de aer care alimentează peştera.

— Ce se petrece cu cei din Rantal?

— Nimic deosebit. Tunelul săpat va permite păstrarea unui contact permanent.

— Tot nu mi-ai spus ce este cu costumul de scafandru. Lespeau o trase mai într-o parte.

— Pentru moment nu-ţi pot spune nimic. Toţi membrii consiliului poartă acum aşa ceva Măsura va fi generalizata imediat ce vom dispune de oxigen suficient. Evident, coloniştii vor deveni suspicioşi, dar asta este. Nu-ţi pot divulga mai multe. Cum merg cercetările tale?

— Starea de prostraţie poate fi combătură cu derivate amfetaminice. Unul dintre cei aduşi de voi s-a oferit voluntar, a respirat aer din exterior, apoi l-am tratat. După un sfert de oră îşi recăpătase facultăţile intelectuale şi o bună mobilitate fizica. De data aceasta sper din toată inima să reuşim pe de-a întregul.

— Splendid! Dacă mă gândesc mai bine, ar fi cazul să-l anunţăm şi pe Mac Pennyrile. Dată fiind natura muncii tale, va găsi că este necesar să te pună la curent cu starea lucrurilor.

— Cu ce să mă pună la curent? Pe cuvântul meu, Jacques, tu te joci de-a conspiratorii! Aveţi nişte date noi iar tu mi le ascunzi...

Geologul se găsea într-o situaţie foarte jenantă, nu prea ştia ce să răspundă. Un zgomot venit de afară salvă situaţia.

— Ce se petrece?

— Nu ştiu, să mergem să vedem.

O masă de oameni nemulţumiţi se adunase în faţa sălii de consiliu; coloniştii se luptau cu roboţii care încercau să nu-i lase să treacă, fără a-i lovi.

— De peste tot se auzeau glasuri mânioase.

— Vrem să ştim ce se petrece!

— De ce a fost pusă deoparte încărcătura din foreză, numai pentru conducători?

— Cerem explicaţii!

— Mac Pennyrile, veniţi să vorbiţi cu oamenii!

— Muncim, de acord, dar să ni se spună şi nouă pentru ce!

— Eu intru în grevă...

— Vă bateţi joc de oameni, simplu! Haleala bună e numai pentru voi!

— Cum rămâne cu democraţia?

— Să alegem alt consiliu, să convocam adunarea generală!

Apoi mulţimea începu să scandeze în cor:

— Mac Pennyrile! Mac Pennyrile! Mac Pennyrile! Mac Pennyrile! Şeful coloniei îşi făcu apariţia.

— Uitaţi-vă la el, de ce poartă costum de scafandru în interiorul coloniei?

— Da! Fără favoritisme, costume pentru toată lumea!

— Prieteni, prieteni, un pic de linişte vă rog...

— Demisia!

— Lăsaţi-l să vorbească!

— Calm, ce mama dracului, urlă şi Wochilov ieşind ca un diavol din încăpere.

Vocea puternică a rusului domină pentru o clipă mulţimea furioasă. Cu barba în vânt, le făcu semn conducătorilor răzmeriţei să tacă din gură. Mac Pennyrile putu, în sfârşit, să vorbească:

— Dacă înţeleg bine, doriţi cu toţii costume de scafandru şi aţi vrea să ştiţi ce se petrece. Dacă va fi posibil, orice colonist este asigurat că poate purta un costum de scafandru acolo unde doreşte. De ce? Pentru că un atac cu gaze este posibil oricând. Aerul din grotă poate fi şi el poluat la un moment dat. Pentru a înlătura această suspiciune, Lespeau se va duce să găsească sursa curentului de aer şi să-i analizeze puritatea... departe de mine ideea de a ascunde ceea ce a fost adus de la baza Rantal. Desemnaţi trei delegaţi, ei vor putea verifica aceste bunuri. Este vorba de nişte butelii de oxigen, o măsură de precauţie în plus. Producţia de la Raffoth Cave fiind insuficientă, coloniştii de pe staţia Rantal ne-au promis că ne vor trimite oxigen prin tunel. Simplă măsură dictată de prudenţă. Consiliul doreşte să elimine orice risc, purtând zi şi noapte costumele. Numai pentru a putea

acţiona fără întârziere în caz de pericol. Faceţi ca noi, dacă aşa doriţi! Aveţi nevoie de mai multe informaţii, foarte simplu: nimic nou, iată despre ce este vorba. Delegaţii voştri pot verifica şi acest lucru privind ecranul din sala de consiliu. Acestea fiind spuse, vă rog să vă comportaţi în mod raţional, reluaţi-vă munca şi trimiteţi-ne emisarii voştri.

După un scurt consiliu, din trupa răsculaţilor avansară trei persoane.

Ei intrară în localurile rezervate conducerii şi, după zece minute, ieşiră liniştiţi:

— Totul este în regulă, vă puteţi dispersa.

— Uf! suspină Lespeau, Mac Pennyrile a ştiut cum să iasă din încurcătură. Acum, Doris, du-te la el, spune-i că vii din partea mea. Eu mă duc să vorbesc cu Müller. Pe curând!

Perplexă, Doris se îndreptă către şeful coloniei. Acesta instrui roboţii să o lase să treacă şi îi vorbi îndelung, cu o voce joasă.

În laboratorul de fizică activitatea începu din nou.

Müller, aplecat peste spirale, fixa nişte panouri de protecţie; mai strânse câteva butoane apoi se ridică:

— Lespeau, ai venit exact la ţanc. Tocmai am terminat. De data aceasta, sunt sigur că nu vom mai avea nici o problemă. Când plecăm?

— Cât de repede posibil.

— Bine, mai iau nişte piese de schimb şi o luăm din loc. Am auzit nişte strigăte, ceva grav?

— Câţiva nemulţumiţi, afacerea a fost închisă.

— Perfect, să vedem acum, spuse el adresându-se propriilor lui asistenţi, îmbarcaţi şi ultimele pachete. Cu grijă! Spune-mi Lespeau, legătura prin cablu funcţionează acolo unde ai instalat-o tu, la ultima cavernă?

— Da, în plus, am lăsat acolo un robot de pază.

— Bine, iau cu mine cinci bobine de cablu, zece geogoniometre cu opt geofonuri ultrasensibile care captează sunetele de la distanţă mare. Să mergem.

Cei doi bărbaţi, însoţiţi de cinci roboţi, se instalară în cabină. Vehiculul demară şi porni în direcţia faliei pe unde Lespeau făcuse legătura cu cea da-a doua cavernă.

Timp de zece minute, rulară pe şenile într-o relativă tăcere, evitând obstacolele mai mari. Deschiderea destul de largă le

permitea să avanseze fără a folosi încă spiralele.

Apoi, Müller preferă să înfigă maşinăria direct în sol pentru a crea astfel un drum mai direct. De trei ori îşi folosi geogoniometrele pentru a se orienta. Aparatul funcţiona fără greşeală; ajunse direct la piciorul cornişei unde Lespeau lăsase robotul. Farurile puternice scăldau acum în lumină imensa cavitate.

De deasupra platformei cobora o enormă pantă formată din depunerile succesive de calcar.

La stânga, alte roci formau un fel de mese ornat cu cristale ascuţite. În jurul sălii, diverse minerale şi zone cu depuneri de calcar reflectau feeric lumina crudă a reflectoarelor.

Un pârâu îşi etala meandrele leneşe prin centru; depozite de calcit formau un fel de plaje, semănând pe alocuri cu nişte banchize de gheaţă imaculate. Pe margini, cristale bizar concepute semănau cu nişte mari flori de colţ.

— Coborâm? propuse Lespeau.

— Peste câteva minute; trebuie să ne continuăm drumul fără întârziere, dar aş vrea să arunc o privire la spirale. Apoi, îmi veţi da cablul de legătură.

— Cel puţin, cu acest aparat nu avem de ce să ne temem de monştrii cavernicoli.

R 26 rămăsese fidel la post, la chemarea lui Lespeau robotul se apropie, aducând cu el aparatul montat la capătul firului telefonic.

— R 26, dă raportul, ordonă Lespeau.

— Cinci lilieci s-au apropiat de mine, i-am alungat cu dezintegratoarele, nimic altceva de raportat.

Amândoi se îndreptară către vehiculul la care meşterea Müller. În trecere, Lespeau adună de pe jos o bucată de cristal care semăna cu chihlimbarul; o puse în buzunar pentru a i-o da lui Doris la întoarcere.

— Un colţişor drăguţ, spuse către însoţitorul său.

— Nu e rău deloc, uite cablul, îl voi conecta la al nostru.

Începu din nou să lucreze, comentând:

— Dificil sistemul acesta. Va trebui să punem la punct emiţătoare folosind undele elastice, ca cele care traversează Terra în momentul seismelor.

— Ar fi dificil, obiecta Lespeau. Nu se pot produce decât prin acţiunea unor puternice energii mecanice. Pe de altă parte,

numai undele P traversează planeta dintr-o parte în cealaltă. În plus, nu ştiu nimic despre nucleul lui Wolf 2. În principiu, sub stratul de silicaţi ar trebui să dăm peste bazalt, apoi peste o discontinuitate asemănătoare cu cea a lui Mohorovicic, şi, în sfârşit, roci ultra-bazice şi un nucleu vâscos, bogat în metale. Asta numai dacă această planeta seamănă cu Terra! Pe de altă parte, maşinăria noastră nu ar putea coborî atât de adânc din cauza căldurii.

— Poate cu unde ultra-lungi?

— Asta ar fi mai logic, au o putere mai mare de penetrare.

Fizicianul îşi terminase treaba. Însoţiţi de robot, cei doi intrară din nou în maşină. După nici doi kilometri parcurşi, şenilele începură să patineze, un strat gros de argilă le făcea inutilizabile.

— Să fiu al naibii! Ce porcărie, înjură Müller. Nu putem continua aşa. Aş putea să orientez spiralele şi să ne înfigem în sol, dar mai bine ar fi să trimitem roboţii să fixeze cabluri în stâncă, apoi ne vor trage ei.

Operaţiunea se efectuă fără probleme; trasă de braţe puternice de oţel, maşinăria fu adusă pe un sol compact.

Înaintarea continua, capătul grotei rămânând invizibil.

Dintr-o dată Lespeau îşi strânse tovarăşul de braţ:

— Priveşte! Această lumină, exclamă el. Stinge proiectoarele.

Aplecaţi peste hublou cei doi oameni nu-şi puteau crede ochilor, şiruri lungi, asemănătoare cu nişte flăcări urcau spre boltă, închizând ermetic trecerea.

— Ce-or fi astea? Întrebă Müller.

— Nu sunt animale de data asta, ar fi prea multe.

— Gaze combustibile?

— Nu la această adâncime.

— Atunci minerale radioactive.

— Este posibil...

Fizicianul consultă nişte aparate de măsură şi concluziona:

— O uşoară creştere a ionizării. Nu este suficient pentru a fi vorba de un mineral.

— Să înaintăm uşurel.

Maşina mai avansă circa o sută de metri, sursa luminoasă devenea din ce în ce mai clară; păcat că Doris nu este aici, ar trebui să recoltăm puţin din chestia asta.

Un robot fu trimis în acest scop. El reveni purtând nişte tije lungi, de culoare gri, terminate cu nişte interesante peduncule roşii.

Ansamblul era înconjurat de lungi filamente care aduceau cu penele.

— Parcă ar fi nişte licheni!

— O formă de viaţă extrem de rezistentă. De unde or fi apărut şi din ce trăiesc aici?

Ciudat!

— Doris le va studia. Până atunci, le voi închide într-o caseta ermetică. Nu se ştie niciodată, cu atâtea plante toxice...

— Vom săpa un nou tunel, solul pare foarte spongios şi nu aş vrea să ne mai împotmolim o dată.

Aparatul îşi înfipse botul în sol. Müller, cu ajutorul geofonurilor sale, putu constata că vegetalele ocupau un compartiment al cavernei. Formau de fapt un boschet des în jurul puţului prin care se filtra aerul.

Din nou, aparatul ieşi la suprafaţa în falie.

Nenumărate zburătoare îşi aveau cuibul acolo, ele se aruncau neputincioase pe blindajul exterior, încercând să-l străpungă.

Culoarul cobora în continuare.

— Ce se petrece, aparatul nu mai răspunde la comenzi...

— Cum?

— Şenilele patinează, ce noroi împuţit!

— Nu se poate, solul este format din stâncă!

— Cabluri...

— Mai repede tentacule dotate cu ventuze.

— Iarăşi cine ştie ce monstru.

— E imposibil să săpăm un tunel, aparatul rămâne orizontal.

— Trebuie să trimitem roboţii cu dezintegratoarele.

— Da, aprobă şi Müller. Doar dacă nu suntem iar jucăriile unor iluzii.

— Cu aparatele de respirat, imposibil!

Patru roboţi ieşiră prin sas şi îşi armară dezintegratoarele; nici măcar nu avură timpul să apese pe trăgaci. Jeturi vâscoase îi acoperiră rapid.

Carapacea de oţel a roboţilor începu să scotă fum, topindu-se şi dând la iveală circuitele delicate din interior. Roboţii se imobilizară. Tălpile le fură la rândul lor roase de acid, iar ei

căzură la pământ - nişte mormane de fiare inofensive.

Lucrurile începură să se precipite.

Substanţa corosivă atacă sasul care fu distrus într-o secundă, apoi liane lungi intrară în cabină, apucându-i pe cei doi oameni şi târându-i în exterior.

Müller şi Lespeau îşi pierdură cunoştinţa.

Geologul îşi reveni primul; în apropierea sa, Müller încerca să ridice capul. Ajutându-se unul pe altul reuşiră să se ridice în picioare. Clătinându-se ca şi cum a fi fost beţi se lipiră cu spatele de peretele stâncos.

Tunelul era gol, nici urmă de vehicul.

— Ah, piciorul meu! Gemu Lespeau.

— Sa rupt?

— Nu, nenorocitul acesta de cristal mă arde.

— E o prostie să aduni toate cele de pe jos. Pe această planetă trebuie să te fereşti de orice.

— Nu piatra asta a provocat accidentul nostru. De fapt, unde este foreza?

— Ce? Doamne, ce se va întâmpla cu noi, suspină Müller luându-se cu mâinile de cap.

— Pierduţi... şi aceste liane, fără roboţi...

— Totul se roteşte, unde ne aflăm? Priveşte aceşti şerpi de flăcări!

— Dezintegratoarele!

— Nimic, nu mai avem nimic, urlă Müller cu mâna la centură.

— lichenii aceia, de ce se mişcă?

— Ah ce porcărie, te-am prins, urlă fizicianul strângându-l pe Lespeau de gât.

— Dă-mi drumul, eşti nebun! Ajutor!

— Poveşti, semeni cu Lespeau, târâtură, dar ştiu că vrei să mă arzi cu acid, ca pe roboţi. Stai să vezi tu acuma...

Geologul îşi pierdu cunoştinţa, lovit în moalele capului de un pietroi şi căzu pe jos ca un sac, cu sângele curgându-i gârlă prin păr.

Müller strigând ca un nebun, se repezi înainte, lovind pereţii de stâncă, căzu, apoi se ridică, lovind fără încetare un inamic pe care îl vedea numai el.

Dispăru în depărare, pierzându-se printre tufişurile de licheni. Urletele posedatului se estompară.

Lanterna fixată pe fruntea lui Lespeau îşi pierdu brusc

strălucirea, apoi se stinse de tot.

După mult timp, corpul inert căzut la pământ începu să dea semne de viaţă.

— Capul meu... lăsaţi-mă, luaţi fiarele astea roşii din ochii mei... Aşezându-se cu greutate, geologul îşi pipăi fruntea; mâna sa întâlni sângele coagulat.

— Unde mă găsesc, Müller, Doris?

Vocea se pierdu şi un slab ecou ajunse până la el:

...uller..., oris...

— Ochii mei, nu mai văd nimic... ajutor, gemu el. Mi-e sete, daţi-mi un pic de apă, vă rog!

Înaintând în patru labe întâlni o băltoaca şi începu să bea apă ca un animal.

Incapabil să se orienteze, rănitul îşi continuă înaintarea, urmând panta. Fără să-şi dea seama se îndepărta de pădurea de licheni.

Întâlnirea neprevăzută cu o stalagmită nu făcu decât să-i accentueze durerea sfâşietoare care îi tortura craniul.

Rămase un moment ameţit, apoi, cu ajutorul coloanei de piatră, reuşi să se ridice în picioare.

Cu braţele întinse înainte, ca un orb, mergea împiedicându-se la tot pasul de pietre şi de denivelările solului.

Fără a-şi putea face vreo idee despre mărimea peşterii, geologul arunca pietricele mici în faţa lui, încercând să surprindă ecoul. Aceeaşi tăcere revenea însă după fiecare aruncare.

În ciuda sângelui său rece obişnuit, Lespeau simţi că îl apucă şi pe el nebunia.

Singur, pierdut la câţiva kilometrii de prietenii săi, un sentiment extrem de claustrofobie îl cuprinse. Îi era imposibil să mai gândească raţional. Întunecimea, lipa oricărui zgomot, îi luau orice posibilitate de orientare şi nimic nu-i distrăgea atenţia.

Se gândi la Müller, rătăcind prin pădurea de licheni, deja ajuns prada creaturilor de coşmar care bântuiau în aceste adâncimi inumane şi apoi n veni în minte chipul luminos al lui Doris cu o asemenea intensitate încât întinse înainte mâinile zdrelite de stânci, dorind să o îmbrăţişeze.

Iluzorie, imaginea se estompă, lăsând loc chipului dur al lui Wochilov, rapid înlocuit de cel al lui Mac Pennyrile.

Apoi, totul se amestecă într-un turbion viu colorat. Un peisaj

de pe pământ îi apăru în faţa ochilor.

Amintiri din vacanţele copilăriei sale, pe când umbla pe coclauri, la ţară, în căutarea unor fosile curioase pentru colecţia sa.

Fugea de un pericol nevăzut printr-o prerie vastă şi puncte strălucitoare se vedeau la orizont, mărindu-se progresiv. Cu un urlet încercă să-şi protejeze chipul.

Creaturile demonice văzute deasupra Raffoth City se repezeau peste el cu ciocurile şi cu ghearele, gata să-l sfâşie...

Se lovi din nou de un bloc de calcit.

În urma şocului, mirajul dispăru.

Conştiinţa îi reveni.

— Inutil, inutil... murmură el. Doris, nu mai pot, iartă-mă.

I se făcu dintr-o dată rău şi căzu pradă unui vertij feroce.

Căzând în genunchi, îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Picături de apă rece cazând din tavan îl făcură să-şi revină după ceva timp.

Clănţănind din dinţi se strânse lângă piatra unde căzuse, încercând să se apere de curentul de aer rece care sufla fără oprire.

O pulsaţie îndepărtată îi reţinu dintr-o dată atenţia; vântul părea să sosească în rafale, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un plămân gigantic.

Trecându-şi mâna plină de sânge peste ochi, privi în direcţia acestui zgomot ciudat.

— Nu, gemu el. Nu e posibil, visez…

În faţa sa siluete agile se grăbeau să ajungă unde se afla el; planau la rasul solului, agitându-şi aripile soioase, privindu-l cu ochi mari, fosforescenţi.

Frânturi de frază ajungeau la creierul lui:

— Un Gilk?

— Nu, este incapabil să zboare.

— Ciudat animal!

— Se pare că este rănit.

— Vine de la suprafaţă.

— Nu putea să treacă de barierele de la intrare.

— Respiră.

— Gândeşte şi durere, îi este rău…

— E o capcană Gilk!

— Nu, este inofensiv!

Apoi o voce obişnuita să ordone spuse:

— Aduceţi-l trebuie să-l îngrijim.

Doar pe jumătate conştient, geologul fu ridicat de mâini şi de picioare. Se simţi ridicat, avea senzaţia că pluteşte în aer.

Pereţii degajau acum o lumină caldă, albăstruie.

Întorcând capul văzu nişte creaturi mari, în întregime albe, cu aripi mari care se strângeau şi se întindeau cu un foşnet uşor.

Acesta este sfârşitul, sunt nebun, se gândi el.

Cu toate acestea plăcuta senzaţie de catifea care îi cuprindea braţele şi picioarele persista. Lumina devenea tot mai puternică, frigul se estompa făcând loc unei caiduri molcome.

În continuare legănându-se prin aer, avea senzaţia că se ridică; atunci apăru o imensă faleză, plină de caverne mici, ca nişte alveole. În faţa ei creaturile înaripate se roteau, părând că duc la îndeplinire nişte sarcini misterioase.

Unele cărau blocuri luminoase, altele bucăţi de ciuperci şi mai erau unele care, înarmate cu nişte sarbacane mari, aduceau cadavrele unor lilieci asemănători cu cei care atacaseră foreza.

Cortegiul se opri într-o enormă sală boltită, apoi îşi depuse povara pe o placă mare din calcar.

Cu toţii se aşezară de jur împrejur, adunându-şi aripile pe lângă corp, ceea ce îi făcea să semene cu nişte senatori romani în togă.

— Daţi-i ceva de băut, ordonă gândul celui care părea că este şeful.

— Şi daţi-i şi wson a respirat darelii.

Una dintre ciudatele fiinţe se apropie, o femelă.

Îi ridică capul dându-i să bea dintr-o cupă de ametist o băutură irizată.

O senzaţie de căldură îl înveli instantaneu pe pământean.

Toate grijile îi dispărură ca prin farmec. Senzaţii de siguranţă, prietenie, recunoştinţă şi încredere îl invadară; speranţa îi revenea. Acum era sigur că îşi va revedea prietenii şi pe Doris.

O mână uşoară îi acoperi rănile cu un fel de ţesătură moale. Se lăsă ca un copil, nu mai avea dureri şi probleme, liurii se ocupau de el...

— Müller, Müller...bolborosi într-un sfârşit, trebuie salvat şi el, a plecat printre licheni, printre dareli...

— Îl vom căuta, dormi acum, dormi...

Fără a încerca să mai înţeleagă ceva, Lespeau se relaxa. Era cald şi bine în leagăn. De dimineaţă, mama îi va aduce un mic dejun copios...

Capitolul VI

În tot acest timp, Müller rătăcea printre licheni.

Plantele stufoase îi zgâriau chipul ce părea fantomatic prin lumina pe care o iradiau.

Cu privirea goală, contempla cu un aer halucinat magnificul peisaj al pădurii negre ce se întindea în faţa sa.

Mirosul brazilor enormi, soarele jucându-se printre crengi, spuma groasă care se topea sub tălpile lui îl umpleau de fericire.

Visa la halba de bere rece care îl aştepta la hanul de la poalele dealului. Aburul condensat pe pahar curgea în pâraie mici; spuma albă degaja un fin miros de hamei.

În curând va trebui să părăsească acest paradis şi să plece în spaţiul cosmic cu expediţia care trebuia să colonizeze sistemul Wolf.

Un sentiment nostalgic îl invada. Ce rost are să te duci atât de departe pentru a căuta fericirea? De ce tot încerca rasa umană să meargă mai departe, să cucerească cosmosul?

Acesta era destinul ei: să crească şi să se înmulţească.

Pământul suprapopulat fi obliga pe oameni să plece în spaţiu. Marte, Venus, Titan, chiar şi Pluto, astrul îngheţat pierdut la marginea sistemului solar, nu le mai ajungeau.

Ce vor găsi pe Wolf?

A doua planetă a sistemului avea atmosferă şi vegetaţie; nu ştia nimic mai mult. Coloniştii urmau să se descurce pe cont propriu, cu mijloacele puse la dispoziţie. Poate şi pe Wolf erau păduri ca cele de acasă?

În orice caz nimic nu putea înlocui dulcea căldură a soarelui la apus, ciripitul păsărilor, murmurul brizei printre copaci.

Curios, se simţea obosit. Oare s-o fi rătăcit?

Brusc, peisajul minunat dispăru.

Se găsea transportat pe o câmpie vastă.

Pe alocuri, tufişuri dubioase de plante vermiculare creşteau în tufe dese. Pe cer, un astru cu o lumină difuză dădea o culoare roşie peisajului.

Wolf 359!

Planeta otrăvită… Îi era foame şi sete. În apropiere fructe pârguite şi apetisante îl îmbiau. Să nu mănânci nimic, să nu bei

nimic. Sub aspectul său înşelător, flora conţinea toate otrăvurile din lume.

În faţa sa, o creatură adorabilă, cu părul roşcat, se apropia.

Fiinţa se opri în faţa lui întinzând buzele pentru o sărutare.

— Înapoi, femelă a diavolului! Mai rea decât fiica lui Rapacini[1]; numai contactul cu pielea ta de coral m-ar umple de pustule purulente. Pleacă sau te omor!

Frumoasă ca o driadă, cu părul lung plutind în vânt, ea dansa veselă în jurul lui.

Müller căută o armă, dar tocul de la brâu era gol. Culese de pe jos un băţ şi se repezi asupra arătării.

Plină de vioiciune, aceasta se îndepărtă cu uşurinţa şi dispăru în spatele ierburilor înalte.

Cerul se umpluse de păsări stacojii care se roteau deasupra bărbatului înnebunit, mai jos, din ce în ce mai jos.

Începu să alerge unde vedea cu ochii, abia trăgându-şi răsuflarea, dar ciocurile de abanos clănţăneau mereu mai aproape.

— Nenorocitelor, n-o să mă învingeţi voi! strigă el făcând un gest vag de ameninţare. Nu, n-o să-l ucideţi pe Müller, generalul fizician, ci eu o să vă fac arşice! Să nu cumva să vă apropiaţi!

În fuga aceasta nebunească nu mai avea timp să se uite în jos; împiedicându-se de o piatră, se prăbuşi la pământ.

Vedenia dispăru. Lungit într-o poiană, înconjurat de plante necunoscute care străluceau delicat, nu apucă să vadă plasa enormă care se prăbuşi peste el. Capcana se închise şi se ridică în aer, apoi, legănată la fiecare bătaie de aripă, se îndreptă spre grota liurilor.

Văzând feţele de alabastru roase parcă de ochii imenşi, Müller nu încercă să se elibereze. În mintea sa rezonau nenumărate cuvinte persuasive:

— Linişteşte-te, străine!

— Liurii nu-ţi vor răul.

— Vei avea hrană destulă!

— Tovarăşul tău te aşteaptă.

— Lespeau! urlă el. Nu, prietenul meu, fratele meu! Eu l-am ucis.

Îşi pierdu cunoştinţa. Vânătorii liuri îl aşezară cu multă grijă în cuibul în care se găsea deja geologul.

---

[1] Personaj dintr-o povestire a lui Hawthrone - n.a.

Cei doi bărbaţi dormiră neîntorşi zece ore, după care se treziră în acelaşi timp.
Se frecară la ochi, nevrând să creadă că spectacolul ciudat la care asistau era adevărat.
Erau înconjuraţi din toate părţile de oameni-păsări albinoşi care, cocoţaţi pe pietre, îi contemplau cu mult calm.
Pereţii peşterii emanau o strălucire intensă.
Pe tavan dormitau alte făpturi, atârnate cu capul în jos.
— De necrezut! murmură Lespeau.
— Unde suntem?
— Nu ştiu... Într-o sală din apropierea pădurii de licheni.
— Şi creaturile astea?
— Sunt fiinţe cavernicole.
— Deci Wolf e locuită atât la suprafaţă, cât şi în interior!
— Ce-or fi făcut cu râmătorul?
— Nu-mi amintesc nimic!
— Nici eu. De data asta, însă, ştim sursa vântului. Oare or să ne lase să plecam?
— Par paşnici.
De cei doi se apropiară două femele, purtând străchini umplute cu un lichid cu miros apetisant.
— Beţi! auziră pământenii.
— Sunt telepaţi!
— Extraordinar!
— Beţi. Marele Liur doreşte să discute cu voi.
— Hai să bem, spuse Lespeau. În orice caz, suntem la mâna lor. Băutura îi întrema cât de cât.
Coborâră din cuib şi se apropiară de creaturile înaripate care îi priveau fix.
— Sunteţi băştinaşi pe planeta aceasta? întrebă cea mai mare dintre făpturi, al cărui puf mătăsos era de un alb imaculat.
— Nu, venim de pe un astru aflat la doi ani lumină de aici, răspunse Müller.
Aripile se desfăcură şi se strânseră la loc.
— Vreţi să spuneţi că mai există şi alte civilizaţii decât a noastră?
— Şi că a trebuit să călătoriţi doi ani cu viteza rapizilor fotoni?
— Probabil că liurii nu au habar de existenţa celorlalte stele, şopti Lespeau.

— Dar voi trăiţi de mult timp în măruntaiele globului acestuia? întrebă Müller.

Venerabilul său interlocutor încuviinţă cu un gest al capului.

— Odinioară, liurii ocupau continentele de pe Wolf, dar la un moment dat au venit gilkii stacojii, care au răspândit otrăvuri peste tot. Ştiinţa lor pusă în slujba răului i-a obligat pe strămoşii noştri să caute un refugiu în peşteri. De atunci s-au succedat douăzeci de generaţii. Legendele noastre pomenesc nişte aştri strălucitori care împodobesc cerul noaptea; chiar aşa e?

— Pe firmament sunt nenumărate stele, grupate în galaxii. Pământenii, rasa noastră, locuiesc pe astrul cel mai apropiat de voi.

— Dar până acum nu i-aţi întâlnit pe gilki?

— Ba da! Iar atmosfera e otrăvită acum de chimicalele lor. Compatrioţii noştri care se găseau în exterior au fost capturaţi, nu a putut rezista decât grupul care s-a refugiat într-o peşteră, din care făceam parte şi eu. Aerul venit din străfunduri ne-a permis să supravieţuim. Vrând să afle sursa acestui curent de aer, şeful pământenilor m-a trimis pe mine s-o caut.

— Apa pură a torentelor produce un curent considerabil de aer atunci când vine în contact cu pietrele. Dar spuneţi-ne, cum aţi reuşit să treceţi de bariera impenetrabilă de dareli?

— Eram protejaţi de maşinăria cu care săpam galerii; în ea nu putea pătrunde aerul otrăvit.

— Însă darelii secretă şi o substanţă mortală; aceasta îi împiedică pe gilki să ne invadeze. Atmosfera din grota de la suprafaţă conţine această otravă, pe voi nu vă afectează în nici un fel?

— Ba da, iar simţurile noastre copleşite de această substanţă nu-i mai detectau pe gilki. I-au atacat prin surprindere pe fraţii noştri care trăiau la suprafaţă. Şeful meu m-a trimis aici ca să văd de unde vine vântul acesta misterios. După aceea, după ce ne-a fost atacat vehiculul, nu-mi mai amintesc nimic. Şi tu, Müller?

— La fel, nu mai am nici o amintire din clipa în care vehiculul de foraj a fost invadat de nişte tentacule.

— Vânătorii l-au adus din pădurea de dareli, spuse şeful liurilor. Rătăcea fără ţintă, de parcă înnebunise. Voi aţi primit un antidot de îndată ce aţi ajuns aici. Cât despre făpturile care v-au stricat maşinăria, aceştia sunt servitori fideli de-ai ulzilor, care

trăiesc în lacurile de adâncime. Amfibii, sunt extrem de rezistenţi la otrăvuri şi sunt folosiţi atât ca animale de povară, cât şi ca ajutoare în lupta de apărare împotriva gilkilor.

— Oare s-ar putea să căpătăm nişte wson? întrebă Lespeau. Substanţa aceasta ne-ar permite să purificăm aerul de la Raffoth Cave şi să renunţam astfel la costumele de scafandru.

— Da, v-aş putea da. Noi îl obţinem punând la fermentat nişte ciuperci care cresc în apropierea torentelor. Dar mai întâi trebuie să mă asigur de intenţiile voastre. Ce vreţi voi să faceţi pe planeta aceasta?

— Pământenii sunt paşnici, spuse Lespeau. Nu ştiam dacă Wolf 359 este sau nu locuită. Nu pot eu să judec hotărârile luate de şeful meu, dar ştiu că obiectivul nostru principal este de a-i distruge pe gilki, care i-au atacat pe colonii noştri fără nici un avertisment. Dacă vom reuşi, rasa noastră doreşte să locuiască la suprafaţa acestei planete. Cum oamenii nu pot trăi în caverne, am putea cădea la învoială, lăsându-vă vouă subsolul. În schimbul ajutorului pe care ni-l veţi da, savanţii noştri vă vor oferi informaţii ştiinţifice care par să vă lipsească şi care v-ar îmbunătăţi mult modul de trai. Oare nu vă lipseşte hrana în peşteri?

Venerabilul liur se sfătui cu vecinii săi. Întorcea capul spre fiecare dintre interlocutori, privindu-l drept în ochi şi fremătând din aripi.

Pământenii nu percepeau nimic din întreaga conversaţie.

O dată consultarea terminată, gândirea liurului apăru din nou limpede în creierele celor doi.

— Oameni de pe Pământ, o alianţa împotriva gilkilor ar fi cea mai mare dorinţă a noastră. Aşa cum a observat spiritul vostru ager, cea mai mare problemă a liurilor este cea mai fierbinte dorinţă a liurilor. Aşa cum spiritul vostru ager a remarcat-o deja, principala problemă cu care ne confruntăm noi este alimentarea. Lacurile nu conţin decât câţiva peşti orbi, ulzii sunt rari şi prea preţioşi, nu îi putem folosi ca animale de sacrificiu. Drilii, lilieci cum le spuneţi voi, coboară din ce în ce mai rar în caverne. Lumina pe care o iradiază pereţii nu este favorabilă creşterii ciupercilor. Rasa noastră suferă de malnutriţie, iar numărul membrilor săi descreşte. Daţi-ne de mâncare şi vă veţi bucura de întreg sprijinul nostru. Dacă rasa Gilk dispare, continentele care au fost ale lor vor reveni oamenilor. În schimb,

liurii vă vor da wson şi informaţii preţioase despre inamicul comun.

— Unde locuiesc ei? Întrebă Müller.

— Într-un lanţ muntos care varsă tot timpul flăcări, undeva în sud, în apropierea mării.

Vulcani, notă automat Lespeau. Helicopterele le reperaseră la circa 60 de kilometrii. Ţinutul părea pustiu şi dezolant, aşa că nu au mers prea departe cu cercetările.

— În cea mai mare parte a timpului ei vânează prin pădurile din apropiere şi culeg plante şi muguri pentru diabolicele mixturi în care sunt maeştrii. Fluvii întregi de metal topit curg din cratere, ei le folosesc pentru a crea armele cu care îşi lansează otrăvurile. Au şi nişte vehicule sferice puse în mişcare de păsări mari...

— Pentru a otrăvi atmosfera au fost utilizate globuri, îl întrerupse Müller. Au la dispoziţie şi motoare? Aparate rapide care să provoace puternice explozii, de exemplu?

— Nu, cel puţin nu aveau la vremea când ne-au alungat de la suprafaţă şi ne-au obligat să ne ascundem în caverne.

— Perfect, atunci lupta va fi lejeră. Îi vom învinge!

— Să sperăm, prieteni. Pentru a demonstra devotamentul liurilor şi încrederea lor deplină în rasa umană, vă voi permite să vizitaţi teritoriul nostru. Apoi, întoarceţi-vă la şeful vostru şi puneţi-l la curent cu propunerile noastre. Unul dintre ai noştri va veni cu maşina care sapă galerii pentru a ne demonstra buna credinţă şi a vorbi cu cel pe care îl numiţi Mac Pennyrile.

Liurii se îndepărtară, clătinându-se pe labele lor neîndemânatice. O dată ajunşi pe marginea cornişei îşi luară zborul, coborând, planând cu aripile larg deschise.

Cei doi pământeni îi pierdură din vedere.

— Ce părere aveţi? Îl întrebă Lespeau pe tovarăşul său.

— Nu-mi revin! Acest lucru depăşeşte speranţele noastre cele mai nebuneşti. Căutând originea unui curent de aer am găsit nişte aliaţi.

— Sunt oare de încredere?

— De ce n-ar fi? Captivi şi fără mijloace de apărare, aşa cum suntem noi, le-ar fi fost foarte uşor liurilor să ne ucidă. Sau să ne administreze un drog asemănător cu cel produs de dareli, care ne-ar fi şters orice amintire. Să profităm de o şansă neaşteptată. Noi nu prea avem ce face în subsol. Dacă îi învingem pe gilki, ne

vom putea dezvolta armonios la suprafaţa planetei.

Müller tăcu. Doi liuri robuşti se apropiau.

— Urcaţi în nacele şi ţineţi-vă bine, ordonară aceştia.

Nişte benzi rezistente erau trecute peste torsurile acestora, iar de ele atârnau un fel de coşuri acoperite cu un pled. Cei doi pământeni se instalară destul de comod.

O zguduitură minoră, o senzaţie de curent peste chip, dulcea pulsaţie a aripilor care se închideau şi se deschideau deasupra lor, plecaseră.

— Extraordinar! remarcă geologul contemplând caverna enormă, traversată de un torent tumultuos; de unde vine această lumină stranie?

— E vorba de nişte ciuperci minuscule. Cresc pe pereţi, dar nu toate tipurile de roci le convin.

— Şi acest lac minunat, splendid, ai crede că este de smarald!

— Lye, cea mai otrăvitoare substanţă. Vedeţi, ulzii pescuiesc şi duc peştii pe ţărm.

Lespeau avu un frison nervos. Caracatiţele enorme, translucide, cu tentacule lungi şi negre, nu aveau nimic dintr-un animal domestic. Reluă:

— Şi liliecii? Ulzii nu se ocupă şi de ei?

— Nu, pe aceştia îi vânează chiar liurii.

— Nu prea văd pe aici, spuse geologul cercetând plafonul.

— Trăiesc dincolo de pădurile de darel.

— Cum îi reperaţi pe întuneric?

— Întunericul nu există pentru liuri. Noi ne orientăm pe baza ultrasunetelor care sunt reflectate de obiectele din jur, permiţându-ne să ne găsim foarte uşor drumul, ca pe aici.

— Şi acest dar telepatic, l-aţi avut dintotdeauna?

— Vezi tu străine, spuse un liur întorcându-se către el, eu nu am buze ca voi.

Efectiv, chipul său nu amintea decât de departe un chip uman. Gura, fără dinţi era înconjurată de un strat chitinos. Emitea câteodată nişte şuierături scurte, dar posibilităţile lor păreau foarte limitate.

— Hei, Lespeau, spuse fizicianul, nu ai rău de înălţime?

— Sunt în cea mai bună formă!

— Sper că radioactivitatea nu este foarte ridicată în zonă.

— Lumina vine de la ciuperci, iar nu de la stânci.

— Nu m-aş fi aşteptat să existe atâta vegetaţie la asemenea adâncimi, remarcă Müller, arătându-i straturile dese de micelii care creşteau pe pereţi.

— Ce arme aveţi voi? întrebă Lespeau.

— Lănci şi arcuri, extremitatea ascuţită este îmbibată cu suc de darel. Orice animal atins îşi pierde cunoştinţa, apoi e foarte simplu să îl prindem cu ghearele. V-aş fi dus cu plăcere printr-un culoar, dar nu aţi fi văzut nimic. liliecii fug de lumină.

Ajungeau la capătul opus al cavernei. Virând pe o aripă, liurii refăcură drumul graţios.

— Care este forma voastră de guvernare, întrebă Lespeau.

— Foarte simplu, fiecare mascul are atâtea femele câte doreşte, în limita capacităţii sale de a întreţine o familie; după o lună de incubaţie se naşte puiul liur. La vârsta de doi ani el îşi însoţeşte tatăl la vânătoare, la cinci ani se căsătoreşte prima dată.

— Bine, dar cine comandă?

— Nu cunosc acest concept prea bine, toţi liurii se nasc egali. La anumite perioade din an organizăm nişte jocuri. Cel mai agil conduce comunitatea. Cu toate acestea, fiecare individ rămâne liber. Adevărul e că de la instalarea noastră în subsolul acestei planete, pădurile de darel ne-au protejat; singurele noastre preocupări sunt vânătoarea, pescuitul şi creşterea ciupercilor.

— Regim patriarhal, trase concluzia geologul, iar gilkii?

— Ei se luptă în permanenţă. Câştigătorul unui turneu este şef până în momentul când un altul îl provoacă la duel şi îl ucide. Sunt nişte fiinţe foarte primitive, concluzionă cu dispreţ liurul.

Faleza, perforată de alveole se profila la orizont liurii erau din ce în ce mai numeroşi şi se învârteau în jurul oamenilor.

— Imediat ajungem la maşinăria voastră ciudată, anunţă liurul. Numele meu este Sxel. Eu trebuie să vin să mă întâlnesc cu şeful vostru.

Un torent impetuos ieşea din faleză, formând o cascadă de peste cincizeci de metri, cazând pe stâncile gri şi intrând într-o efervescenţă impresionantă la contactul cu acestea. Bule enorme de aer ieşeau la suprafaţă.

— Oxilit, strigă Müller, iată sursa oxigenului!

— Aducem aceste roci dintr-un zăcământ apropiat, ulzii le

transportă; filonul care se găsea aici la sosirea noastră s-a epuizat de multă vreme, explică Sxel. E destul minereu pentru încă câteva secole.

Cele două creaturi îşi continuară zborul.

Descriseră un cerc larg deasupra unei găuri negre din faleza şi intrară în picaj prin ea. După o suită de manevre abile, fiinţele zburătoare şi pasagerii lor intrară într-o falie îngustă, urmând un tunel drept, unde pe alocuri aripile liurilor atingeau pereţii, aterizară în apropierea forezei.

Cinci ulzi fuseseră lăsaţi de gardă. Pământenii puseră cu bucurie piciorul pe sol.

— Se pare că nu a fost stricat, spuse Müller după o examinare atentă, doar sasul de acces este distrus. Voi suda o placă metalică în locul său.

— În orice caz, spuse Lespeau admirativ, ce putere de coroziune, metalul s-a topit precum untul.

— Da! Dacă gilkii posedă asemenea arme, ar fi cazul să ne ţinem la distantă...

În interior nimic nu fusese atins.

Prima grijă a lui Müller fu aceea de a deschide o cutie de bere şi a bea o lungă înghiţitură.

— Ah, ce bine e! Nu credeam să mai am aceasta şansă prea curând, se confesă el.

Geologul îşi pregăti un sandviş enorm cu salam. După ce îşi revenirã un pic cei doi oameni se puseră pe treabă. Un dispozitiv cu vid permitea sudarea plăcilor fără a fi nevoie de topire. Ulzii se îndepărtară.

— Haide Sxel, plecăm!

Femela liur urcă la bord.

Clătinându-se pe terenul denivelat, aparatul înainta greoi. După circa zece metri el se înfipse în sol, ieşi la suprafaţă în sala lichenilor.

Acolo, aparatul se opri din nou. Pământenii îşi puseră grijulii costumele de scafandru.

Imobil, cu aripile strânse, liurul îi privea mirat.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, wson-ul are o acţiune îndelungată. Parfumul darelilor nu vă va mai face din nou neplăceri.

— Simplă precauţie suplimentară, declară Lespeau. Vrem să fim siguri că nu am visat. Din moment ce încă sunteţi aici, totul

merge aşa cum trebuie.

— Voi contacta baza, anunţă Müller, apoi voi elibera cablul de legătură, semnală Müller.

— Cred că Mac Pennyrile îşi face griji pentru noi, ca să nu mai vorbim de Doris...

După câteva pârâituri legătura fu stabilită. -... Alo! Foreza? Rosti o voce îngrijorată, vorbiţi, nu mai ştim nimic despre voi de ieri seară!

— Totul merge cât se poate de bine. Sursa de aer a fost identificată. Este produs de nişte oameni înaripaţi, liurii. Prietenoşi, sunt dispuşi să se alieze cu pământenii; unul dintre ei ne însoţeşte. Terminat...

— Nu înţeleg nimic, spuse Mac Pennyrile. Făpturi înaripate? În subterane? Sunteţi siguri că nu visaţi?

— Nu avem nici o îndoială. O să vedeţi imediat despre ce este vorba. Venim spre Raffoth Cave. Terminat.

— Bine, mormăi conducătorul expediţiei pe un ton deloc convins. Veniţi, vom vedea...

liurul îşi săltă capul cu un aer perplex.

— Curios! Vorbiţi cu cutia aceasta? Vă asculta? Ea nu gândeşte şi totuşi vă răspunde, citesc în gândurile voastre asta.

— E un simplu telefon. Vocea mea, transformată în impulsuri electrice, se transmite de-a lungul firului. Sper să putem folosi în curând un aparat cu unde ultra-lungi. Atunci firul nu va mai fi necesar. De fapt, până la ce distanţă percepeţi voi gândurile?

— Pe ale voastre la câteva zeci de metri, dar nişte minţi antrenate, ca ale noastre, pot fi percepute pe toată întinderea domeniului nostru actual.

— În jur de cinci kilometrii, estimă Müller cu admiraţie. Antrenaţi-ne şi pe noi, repede.

— Acest lucru durează mult, zonele cerebrale utilizate nu există decât în stare embrionară la rasa voastră.

— Anumite persoane dintre noi posedă această calitate, dar într-un mod întâmplător şi trecător.

— Ar fi mai simplu să fabricăm un aparat, dacă ştiinţa voastră ştie să înlocuiască neuroni cerebrali.

— Ah, nici nu se pune problema. Creierele electronice nu sunt folosite decât pentru a ne rezolva repede nişte probleme punctuale, nu au capacitate de invenţie. Datele de bază le sunt furnizate dinainte. Cu toate acestea... voi studia această

chestiune, poate că într-o zi...

Müller îşi reluă locul la comenzi.

După trei ore, aparatul îşi făcu apariţia chiar în mijlocul aşezării Raffoth Cave.

Capitolul VII

Sosirea celor trei pasageri făcu senzaţie.

Toţi coloniştii se adunaseră, privind omul-pasăre şi scoţând exclamaţii de uluire.

Părerile erau împărţite, căci drogul darelilor acţiona în continuare asupra pământenilor care nu aveau un costum de scafandru, în moduri diferite, în funcţie de gradul de intoxicare.

Roboţii apărură pentru a escorta micul grup în sala de consiliu.

Trecerea se făcu printr-un sas, căci sala fusese etanşeizată pentru ca cei din interior să se poată lipsi de scafandru.

Mac Pennyrile se ridică imediat şi, înaintând cu un aer solemn, zise:

— Reprezentant al liurilor, îţi urăm bine ai venit! Acest moment va rămâne în memoria tuturor. Căci, pentru prima dată de la colonizarea spaţiului, pământenii întâlnesc o rasă inteligentă. Fie ca pacea să domnească între noi pentru totdeauna!

Sxel îşi deschise şi apoi îşi adună aripile delicate, în semn de aprobare şi spuse:

— O dată pacea domnea pe această planetă. Liurii locuiau liniştiţi pe continente, într-o zi au apărut gilki. Spiritul lor rău a ştiut să creeze otrăvuri malefice care i-au forţat pe fraţii mei să se refugieze sub pământ. Dar rasele noastre unite îi vor învinge. Fie să îi exterminăm până la ultimul!

Uluirea cea mai sinceră se citea pe toate chipurile prezente la consiliu.

Müller şi Lespeau îi priveau surâzători.

— Ei, cine mai visează acum? întrebă primul.

— De necrezut, este telepat, spuse Wochilov.

— Transmisia gândurilor, ce vis! spuse şi Palino.

— Deci, nu vorbesc? întrebă Mac Pennyrile.

— Rasa noastră nu posedă organe capabile să articuleze sunete aşa cum faceţi voi, continuă liurul. Ochii noştri sunt foarte sensibili, iar urechile ne ajută să captăm ultrasunetele pe care le emitem pentru a ne orienta prin galerii.

— Aerul vostru, de unde provine?

— Aşa cum am explicat şi emisarilor voştri, dintr-o stâncă. Aceasta eliberează aerul sub acţiunea apei. Cu toate acestea, pentru a se proteja, Hurii întreţin nişte licheni, darelii, care emană o substanţa periculoasă.

Sub acţiunea ei, gilkii se ucid unii pe alţii. Se pare că şi voi sunteţi sensibili, dar într-un mod foarte diferit. Percepţiile voastre se modifică. De aceea şeful liur vă va oferi wson, un antidot care vă va elibera de această sclavie.

— Mi-am permis să ofer o alianţă, spuse Lespeau. Dacă reuşim să eliberăm suprafaţa planetei de actualii ei ocupanţi, Hurii vor accepta prezenţa noastră. Ei se vor mulţumi cu subsolul planetei.

— Consiliul va fi de acord cu acest proiect al dumneavoastră, afirmă Mac Pennyrile. Ce părere aveţi?

— Este echitabil, mormăi Wochilov.

— Un acord nesperat! Declară Palino.

— Şi dumneavoastră, Müller?

— O coexistenţă paşnică a celor două rase va facilita schimburi reciproc avantajoase. Liurii au nevoie de hrana. În schimb, ei ne oferă continentele şi ajutor împotriva rasei gilk.

— Sunt de acord să semnăm tratatul. Condiţiile sale sunt generoase şi pline de echitate. Aveţi împuternicirile necesare pentru acest lucru?

— Marele liur m-a mandatat în acest sens.

— Atunci s-a făcut. Ce vă putem oferi?

— Nimic pentru moment, ulzii vor veni să caute ciuperci. Speciile pe care le cultivaţi par comestibile pentru rasa noastră. Iată wson, continuă fel înmânându-i o fiolă mare. Suficient pentru a imuniza toţi pământenii pentru o lungă perioadă. Câteva picături sunt suficiente.

— Mulţumesc, pentru a vă demonstra încrederea mea voi distribui imediat poţiunea oamenilor. Lespeau, mergeţi şi căutaţi-o pe Doris, cereţi şi ei părerea.

Încântat de aceasta misiune, Lespeau părăsi sala.

Mac Pennyrile dădu un rând de whisky la toată lumea pentru a sărbători cum se cuvine tratatul sub privirea uimită a liurului care era suspicios atât în privinţa substanţei, cât şi a creaturii din metal care o servea.

Afară, colonii îl înconjurară nerăbdători, dornici de veşti proaspete.

— Aveţi puţină răbdare! Mac Pennyrile primeşte acum un oaspete de seamă, dar va *face* cât de curând un anunţ de maximă importanţă. Totul e în regulă.

Se îndepărtă cu repeziciune, lăsându-i pe ceilalţi să se îngrămădească în fata televizoarelor.

Laboratorul de biologie era în efervescenţă: sub conducerea tehnicienilor, toţi robotii aveau câte ceva de făcut printre eprubete şi biurete.

Lespeau se apropie pe furiş şi acoperi ochii biologului cu palmele.

Uimită, femeia făcu o mişcare greşită şi scăpă tubul pe care îl ţinea în mână; imediat, se întoarse înspre el.

— Care e idi... Jacques, dragule! strigă ea, aruncându-i-se în braţe. În sfârşit, ai apărut! Nu mai ştiam nimic de tine şi mă gândeam la ce poate fi mai rău...

— Am avut noroc de o întâlnire neaşteptată: nişte fiinţe înaripate care ne vor ajuta să luptăm împotriva gilkilor.

— Minunat! Să ştii că până acum n-am reuşit să mă concentrez deloc la munca mea, nu mă puteam gândi decât la tine!

Răspunsul geologului a fost cum nu se poate mai grăitor: înlănţuind-o cu braţele, o săruta pătimaş.

Rămaseră astfel vreme îndelungată, sub privirile amuzate ale asistenţilor care, tolăniţi pe rogojini, se prefăceau că nu observă nimic.

— N-o să te mai las niciodată să pleci fără mine, prea mi-a fost teamă!

— Linişteşte-te, Mac Pennyrile n-o să mă mai trimită prea curând să o fac pe speologul. Liurii sunt cei care produc aerul care ajunge până aici. Ştii, ei sunt telepaţi.

— Ce palpitant! Mai povesteşte-mi despre ei!

— Sunt oameni-păsări enormi, acoperiţi cu un fel de puf alb. Şi ei sunt experţi în otrăvuri. Drogul care ne împiedica să ştim ce se petrece la suprafaţă provine de la nişte licheni, pe care ei îi numesc dareli. Substanţa aceasta îi protejează împotriva gilkilor.

— Văd că o să am de lucru, nu glumă. E tot ce-şi poate dori un biolog! O să-mi creez o reputaţie excelentă şi o să public o lucrare despre făpturile acestea înaripate. Sunt pasionată de biospeologie!

— Şi cercetările asupra otrăvurilor gilkilor?

— Reuşită totală! Am avut nevoie doar de puţin timp de reflecţie. Folosesc două substanţe cu acţiune sinergică. Cu numai patru comprimate se poate rezista trei ore fără costum de scafandru.

— Perfect! Ar mai trebui să studiezi şi wson-ul, un antidot al darelilor preparat de liuri din nişte ciuperci anume.

— Cum să nu! Şi unele plante de la suprafaţă ar trebui să conţină nişte substanţe demne de interes. În mod sigur, gilkii îşi prepară arsenalul de otrăvuri cu ajutorul florei locale, cam ca indienii din pădurile amazoniene care produceau misterioasa curara.

— Cel mai greu va fi să ieşim din locul acesta în care ne-am îngropat...

— Şi cei de la Rantal?

— Aşa cum au promis, vor trimite provizii de hrană şi butelii de oxigen.

— Ar trebui să se construiască acest tip de staţie în mai multe exemplare, liurii vor avea nevoie de hrană. Cu planctonul şi algele sale, oceanul reprezintă o sursă inepuizabilă de hrană.

Luând-o pe Doris de braţ, i se adresă cu tandreţe:

— Şi noi? Ce hotărâre ai luat? Când vrei să ne căsătorim?

— Cât mai curând cu putinţă, iubitule. Dar raţiunea îmi spune că ar trebui să aşteptăm până când vor fi nimiciţi gilkii...

— Asta e şi părerea mea. Din păcate, însă, mă tem că or să-şi vândă scump pielea.

Geologul nu ştiuse cât de aproape de adevăr era. Nici nu-şi terminase bine fraza că sirena de alarmă începu să urle lugubru.

— Un atac! strigă înspăimântată Doris. Şi de-abia ce sosiseşi…

— Acum trebuie să fug, căci Mac mă aşteaptă cam de multişor. Iată, ai aici antidotul liurilor, numit wson. Verifica-i eficienţa. De altfel, eu am luat şi mă simt excelent. Pe curând…

Depuse un ultim sărut pe buzele femeii şi plecă în grabă.

— Jacques... Aşteaptă, ia pastilele astea, nu se ştie niciodată.

Geologul umplu un pahar cu apă şi înghiţi preţioasele tablete, după care o luă la fugă.

Interiorul peşterii semăna cu un viespar.

Atât roboţii, cât şi colonii alergau bezmetici cu

dezintegratoarele în mâini, îndreptându-se înspre intrarea în Raffoth Cave.

Oamenii purtau costume de scafandru.

Lespeau închise viziera căştii şi, cu răsuflarea tăiată, se repezi în sala de consiliu.

— Ce se întâmplă?

Marc Pennyrile îi arătă un ecran de televizor.

— Gilkii; au adus material pe faleză. Robotii au dat alarma. Sunt cel puţin o sută.

Într-adevăr, o singură privire îi ajunse lui Lespeau ca să-i dea dreptate: fără încetare soseau pe faleza vehicule trase de păsări.

Unele dintre ele zburau planat, rotindu-se deasupra stâncii care ascundea intrarea.

— Ce-ai hotărât să facem? întrebă geologul.

— Am adunat o grămadă de roboţi, răspunse conducătorul coloniei. Tot mai sper că gilkii nu ştiu cu precizie unde ne găsim.

— Nu sunt de acord! îl întrerupse Wochilov. N-are rost să rămânem ascunşi în grotă ca nişte iepuri. Să-i atacăm!

— Eşti înflăcărat ca de obicei, i se adresa Müller. Nu, eu împărtăşesc părerea lui Mac. Nu ştim mare lucru despre armele lor, ce spune Sxel despre asta?

Marele liur - cu o înălţime mai mare de doi metri - domina întreaga asistenţă. Îşi întoarse capul, privindu-l pe fizician cu atenţie. Gândurile sale pătrunseră în fiecare creier cu mare precizie.

— Se vor revărsa peste voi cele mai diabolice otrăvuri şi substanţe corosive şi nu vă puteţi proteja în nici un fel împotriva lor. Rasa noastră cunoaşte mai multe produse de acest fel; din păcate, însă, nu reprezintă nimic faţă de cele pe care le cunosc gilkii. I-aş sfătui pe pământeni să aştepte aici, la adăpostul stâncilor.

— Ia gândiţi-vă! reluă Müller, au distrus sasul din titanex al vehiculului de foraj şi costumele de scafandru! Şi încă asta nu-i nimic...

— Mare lucru! Câteva grenade atomice ar fi de ajuns ca să lichideze toată pleava asta, spuse Wochilov, mângâindu-şi barba.

— Priviţi, ne atacă! strigă Lespeau.

Din carele de luptă zburătoare, gilkii aruncau nişte

recipiente mari care se spărgeau în contact cu solul.

În clipa aceea, piatra începea parcă să fiarbă, dizolvându-se cu repeziciune.

Nu a trecut mult timp până când coridorul care ducea la cavernă a fost complet descoperit.

Drept răspuns, roboţii deschiseră focul cu dezintegratoarele.

Atinse în plin, mai multe vehicule zburătoare începură să se clatine. Peste apărătorii pământeni începu să plouă cu mari cantităţi de lichid care distrugea orice bucată de metal cu care venea în contact.

Nu se mai punea problema rezistenţei, aşa încât Mac Pennyrile ordonă retragerea. Protejând spatele coloanei cu un jet de grenade atomice, roboţii ajunseră înapoi la Raffoth Cave.

— Acum suntem blocaţi aici, murmură Müller.

— În coridor sunt la îndemâna noastră! declară Wochilov. Să instalăm mitralierele cu gloanţe atomice!

— E o idee bună! aprobă Mac, dând ordinul.

Dar gilkii nu se lăsară păcăliţi.

Continuară cu aceeaşi tactică, folosind de data aceasta butelii de răşină. Rostogolindu-se prin falie, acestea ajungeau în interiorul cavernei şi îşi deversau conţinutul corosiv.

De data aceasta, efectul a fost puţin diferit de peste tot au început să ţâşnească în nori groşi, vapori portocalii.

Curentul de aer îi făcea să se deplaseze destul de repede înspre exterior, cu toate acestea, însă, numeroşi roboţi se prăbuşiră, iar unii coloni, cu costumul de scafandru găurit începură să urle ca nişte damnaţi, cu pielea acoperită de răni strălucitoare, care le dezveleau muşchii.

— Trebuie să contra-atacăm! strigă Wochilov, roşu de mânie. V-am spus deja: aici o să fim nimiciţi imediat!

Mac Pennyrile părea depăşit de evenimente.

— Pe cine să trimitem la atac? Lichidul acesta drăcesc distruge orice!

— Nu e greu! răspunse atomistul pe un ton dispreţuitor, lăsaţi-mă pe mine...

Rostind aceste cuvinte, se îndrepta spre ieşire.

Rusul ajunse la locul unde erau depozitate armele recuperate din oraşul de sub glob.

Luă câteva rachete antiaeriene şi, ajutat de câţiva coloni, la transportă în laboratorul său.

În cavernă, gilkii nu înregistrau nici un progres; curentul făcea ca norii să iasă repede afară, astfel că pagubele produse pământenilor nu erau prea mari.

Atomistul apăru iarăşi după câteva minute.

Punând la loc rachetele pe afeturi, declanşă mecanismul de tragere. Rapide ca fulgerul, lăsând în urmă o dâră de fum, proiectilele căzură la suprafaţă în mijlocul gilkilor.

Două dintre ele explodară, făcând ravagii printre agresori. Celelalte degajară un nor de substanţe radioactive cu timp de înjumătăţire mic.

Asemenea unui stol de pescăruşi speriaţi, oamenii-păsări care au supravieţuit măcelului au fugit care încotro, cu aripile larg deschise.

Câţiva dintre ei, atinşi de explozie, căzură la pământ şi începură să se târască cu membrele rupte, cu intestinele atârnând în afară.

Împreună cu tovarăşii săi, Wochilov ajunse la locul masacrului.

— N-a fost prea greu! spuse el cu prefăcută modestie. Acum ar trebui să dispunem nişte baterii antiaeriene la suprafaţa pentru a-i împiedica să se apropie de Raffoth Cave.

— Felicitări! spuse Mac Pennyrile, simţindu-se jignit de faptul că nu se arătase la înălţimea situaţiei. Voi ordona să se instaleze imediat nişte posturi de pândă cu radare şi D.C.A.-uri. După părerea ta, ar trebui să-i urmărim?

— Aş propune să pregătim o expediţie, dar cu multă grijă. Câţiva mezoscafandri, câteva vehicule de foraj şi nişte oameni bine antrenaţi. Dacă vrei, pot să mă ocup de asta. În Rusia, facem instrucţie militară şi la universitate.

— Îmi pare rău că nu se procedează aşa şi la noi! zise comandantul coloniei. Bine, atunci Wochilov va conduce trupele. Acum aş dori să-mi ţin promisiunile faţă de liuri. Sxel se va întoarce la ai lui. Vehicul de foraj va fi umplut cu provizii. Müller, învaţă-l pe Palino sa-l manevreze. Ca agronom, prietenul nostru îi va învăţa cum să mărească randamentul culturilor de ciuperci. Va fi prima noastră contribuţie pentru cauza comună. Aş vrea ca în schimb să primim de la ei nişte wson.

Omul înaripat îşi agită aripile.

— Am putut constata cu satisfacţie eficacitatea armelor pământene. E de bun augur pentru ceea ce va urma. Marele Liur

va aprecia raportul pe care i-l voi da asupra acestei chestiuni. Să nu aveţi nici o teamă: dacă oamenii îşi vor ţine promisiunile, fraţii mei nu-i vor dezamăgi.

Urmat de Palino, se retrase cu mersul său stângaci, asemenea unei mari păsări clătinându-se pe puntea unui vapor. Müller îi însoţea.

În peşteră, colonii executau ordinele comandantului, transportând materialul necesar pentru apărarea falezei în cazul unui nou atac.

Rămas singur cu Wochilov şi Mac Pennyrile, Lespeau luă cuvântul, expunându-şi punctul de vedere asupra întregii situaţii:

— Potrivit liurilor, gilkii locuiesc între stâncile din apropierea unui vulcan. Expediţiile noastre de recunoaştere ne-au semnalat prezenţa acestor cratere cam la cincizeci de kilometri de aici de-a lungul coastei. Cu mijloacele de care dispun ei, am risca mari pierderi dacă am încerca să ajungem acolo traversând jungla.

— Nu sunt de acord, zise Wochilov. Folosindu-se de acoperirea vegetaţiei, un comando ar putea obţine informaţii preţioase...

Fu întrerupt de sosirea lui Dattigny, oceanologul, care, cu răsuflarea tăiată, întrebă:

— Mac, am aflat că aţi fost atacaţi. Aveţi nevoie de ajutor?

— Nu, au rupt-o la fugă într-o dezordine totală mulţumită bătrânului Wochilov. Discutam de căile pe care ne-am putea apropia de sălaşul lor pentru a-i distruge.

— Unde e locul acesta?

— În apropierea ţărmului, la cincizeci de kilometri de aici.

— Atunci am putea folosi nişte mezoscafuri. În felul acesta, drumul ar fi mult mai scurt.

Scotocind prin câteva rapoarte, texanul scoase o fotografie.

— Iată cel mai bun document sunt cinci piscuri care scuipă fum, torente de lavă, rocă perforata de găuri enorme, bazalt. L-ai studiat deja, Lespeau; îţi recunosc scrisul pe marginea paginilor. În apropierea unui râu se găseşte un golf nisipos care ar fi numai bun pentru debarcare. De acolo mai sunt de mers numai şase kilometri.

— Desigur, cel mai simplu ar fi să folosim astronava uşoară recuperată din oraşul de sub glob şi să le nimicim aşezarea cu o bombă. Numai că există probabilitatea, foarte mică, e drept, ca

acolo să fie prizonieri câţiva coloni. Nu i-aş putea ucide cu sânge rece! spuse Mac Pennyrile. Comandoul ar trebui să afle dacă mai sunt încă în viaţă.

— Mă ofer voluntar, zise Lespeau. La fel şi Doris, căci doreşte să culeagă plante pentru studiu.

— Perfect! Wochilov vă va da echipamentul necesar, iar de la Dattigny veţi primi mezoscafurile. Mult noroc!

Cei trei bărbaţi îi strânseră mâna şi se întoarseră imediat la micul arsenal de la Raffoth.

În drum o întâlniră pe Doris, care conducea o echipă de roboţi însărcinată cu curăţarea zonei atinse de proiectilele inamice.

— Plecăm în misiune, o anunţa Lespeau. Lasă-l pe unul dintre asistenţii tăi să se ocupe de decontaminare. Vom face un raid în aşezarea gilkilor, în apropierea vulcanilor, iar tu mă vei însoţi.

— Mă duc până la laborator să-mi iau cele de trebuinţă şi vin cu voi, încuviinţă tânăra cu un surâs larg.

Stocul de arme disponibile era destul de variat.

— Nu se pune problema să plecaţi cu elicopterul, aţi fi uşor de reperat. Ar trebui să folosiţi costume de scafandru cu camuflaj şi, pe cât posibil, să vă confundaţi cu mediul înconjurător. În timpul zilei, să vă săpaţi o groapă ascunsă sub nişte arbuşti, acoperind intrarea cu crengi. Acolo veţi dormi. Noaptea este momentul propice pentru infiltrare, spuse Wochilov. Căutaţi întotdeauna acoperirea vegetaţiei. Planeta aceasta are un câmp magnetic: aveţi aici nişte busole luminoase pentru orientare. Pânzele impermeabile vă vor servi drept corturi sau aşternuturi. Ca arme defensive vă dau pistoale cu gloanţe dotate cu un dispozitiv de întârziere. Pentru un atac venind din aer, se reglează în funcţie de distanţa până la agresori. Acestea sunt nişte dezintegratoare uşor de mânuit care vă pot ajuta să vă deschideţi drum. Desigur, veţi avea nişte wson, precum şi antidotul lui Doris; sper că nu va uita să-l ia cu ea. O dată ajunşi în apropierea aşezării inamice, va trebui să fiţi încă şi mai prudenţi. Înaintaţi pas cu pas, folosiţi camuflajul vegetaţiei, denivelările de teren, resursele faunei şi ale florei. Cu ajutorul acestor teleobiective, binocluri electronice şi lunete cu infraroşu sper să puteţi vedea fără să fiţi văzuţi. Începeţi de-acum să puneţi pe voi tot echipamentul.

— Dă-mi o mână de ajutor, Dattigny, ceru Lespeau. Totul a fost prevăzut, pe cuvântul meu! Aş crede că Wochilov n-a mai făcut nimic altceva până acum.

În sfârşit ajunse şi Doris.

— Sper că n-am întârziat prea mult! Îmi pregătisem deja farmacia portabilă, dar a trebui să-mi instruiesc asistenţii care mă vor înlocui.

— Nu, spuse Wochilov, mai am doar să-i mai dau nişte sfaturi lui Lespeau, iar el ţi le va comunica după aceea. Hai să te ajut să-ţi pui echipamentul.

— Suficient! făcu geologul. Cu tot cu hrană trebuie să cântărească pe puţin zece kile...

— E numai o chestiune de antrenament. După o oră nici n-o să te mai gândeşti la asta.

— Eu sunt gata, anunţă Doris.

— Atunci, hai să mergem.

Micul grup se îndreptă spre un jetmob, un vehicul rapid care asigura legătura între Rantal şi Raffoth Cave. Pe jos, roboţii vitrificaseră tunelul, astfel că se putea atinge cu uşurinţa o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Drumul nu a durat decât câteva minute.

De îndată ce au ajuns sub cupola submarinului, Dattigny îi conduse spre un mezoscaf.

— Ar trebui să ne grăbim, căci se lasă noaptea şi acesta este momentul propice pentru a debarca. Când vă veţi întoarce, eu o să navighez cam la o sută de metri de plajă. Un emiţător de infraroşu vă va semnala prezenţa mea zi şi noapte. Pentru transport va fi suficientă o barcă gonflabilă. Ştiţi să vâsliţi?

— Da, destul de bine, răspunse Lespeau.

— Perfect. O dată ce veţi ajunge, dezumflaţi-o şi ascundeţi-o sub apă folosind nişte pietre drept lest. Când veţi dori să plecaţi, o veţi umfla cu gazul din aceste două butelii. Gata?

— Da!

Motorul demară, torcând uşor.

Se aşeză într-un sas. Marea îl acoperi mugind, iar ei se treziră în afară.

În acel moment, Dattigny declanşa jeturile de propulsie care asigurau o viteză de croazieră de cincizeci de kilometri pe oră; viteza maximă depăşea o sută.

Torpilele cu con atomic şi rachetele făceau din vehicul o

armă redutabilă de lupta, nepreţuită pentru explorarea oceanelor.

Peisajul submarin dispăru repede. La treizeci de metri faţă de fundul apei, echipa se îndrepta hotărâtă spre obiectivul său.

— Cum se simt răniţii de la Raffoth Cave? întrebă Lespeau.

— Cei mai mulţi dintre ei vor supravieţui. Atacul acesta nu m-a luat pe nepregătite, mă aşteptam ca gilkii să folosească substanţe corosive şi iritante de tipul acesta, răspunse biologul.

— Cu toate acestea, ele nu sunt folosite pe Pământ ca arme de luptă.

— Nu, dar au fost folosite odinioară, şi încă mai există o cantitate destul de mare prin depozite. Studierea lor ţine de psiho-farmacologie. Pentru a simplifica, se pot distinge două categorii de substanţe: cele care acţionează asupra psihicului şi cele care au o acţiune toxică penetrantă, distrugând pielea şi chiar, după cum am putut constata, plastexul şi rocile calcaroase. Pentru cele din primul grup, între care se numără şi inhibantele, tratamentul este destul de simplu.

— Simplu pentru tine; eu nu ştiu nimic despre asta, spuse Lespeau.

— Atunci să-ţi amintesc câteva chestiuni de fiziologie elementară, începu tânăra femeie pe un ton doctoral. Percepţiile simţurilor noastre sunt consecinţa unui stimul care parcurge mai mulţi neuroni. Între fiecare neuron şi cel care îi urmează există o discontinuitate, care este acoperită de o substanţa numită mediator chimic...

— A, îmi aduc aminte: adrenalina şi acetilcolina!

— Exact. Numai că, o dată ce informaţia a trecut, mediatorul este distrus instantaneu de nişte enzime, locul său fiind luat de o substanţa *cu* o formulă chimică apropiată. În cazul aceasta, informaţia este perturbată. Astfel, victimele pe care le-ai adus de la suprafaţa îşi amintesc acum că au văzut nişte cuburi vărgate în galben şi roşu: aceştia erau gilkii.

— Am înţeles, vrei să spui că e vorba de halucinogene.

— În cazul în care enzima este distrusa de un produs inhibant, o acumulare de mediator provoacă efecte toxice şi perturbă întreaga funcţionare a sistemului nervos.

— Deci tratamentul este diferit de la caz la caz.

— Da. În urma inhibării monoaminooxidazei, sau M.A.O., se produce o acumulare de adrenalină. Subiecţii afectaţi pot fi

trataţi fie prin regenerarea M.A.O., fie prin administrarea unei substanţe cu efect opus faţă de adrenalină.

— Înţeleg! Şi în cazul drogurilor care au o formulă chimică asemănătoare cu mediatorul şi îl înlocuiesc?

— Acestea sunt adesea halucinogene, aşa cum e substanţa generată de dareli. De data aceasta, antidotul va trebui să modifice corpul toxic introdus în organism şi sa-i redea structura mediatorului normal al sistemului nervos. Diferenţa este foarte mică, astfel încât nu este un lucru greu de făcut.

— Mai rămân substanţele vezicante…

— În afara produselor radioactive, există substanţe care, acţionând asupra proteinelor, le distrug; problema este modul în care le putem regenera, iar ditiolii sunt foarte buni pentru aceasta. Corosivii gilkilor care acţionează şi asupra calciului şi siliciului sunt mai puternici. Am folosit nişte răşini care participă cu uşurinţă la schimburi de ioni; în asociere cu ditiolii despre care vorbeam, au dat rezultate excelente. Bineînţeles, am simplificat mult problema, căci realitatea este mult mai complexă.

— Îmi este mai mult decât suficient! exclamă Lespeau râzând. Dar în practică ce trebuie făcut?

— Să iei două tablete roşii împotriva inhibantelor, patru verzi contra halucinogenelor. Să pulverizezi aerosoli din acest recipient în cazul produselor corosive…

— Draga mea, interveni Dattigny, ai făcut o treabă demnă de toată lauda!

— Din păcate, nu cunosc întregul arsenal al gilkilor. După cum am spus deja, aş vrea să culeg plantele otrăvitoare de la suprafaţă şi să le studiez. În felul acesta, aş putea prepara o gamă largă de antidoturi. Fără nici o îndoiala, oamenii aceştia înaripaţi au devenit imuni la aceste otrăvuri, lucru care le-a permis să facă atâtea progrese în domeniu.

— Se apropie coasta. Pregătiţi-vă, ordonă Dattigny. Ies la suprafaţă. Marea e calmă. Mult noroc…

Cei doi spioni se strecurară printr-o deschizătură strâmtă.

Pe punte îi aştepta un robot, ţinând barca pneumatică de un odgon.

Îmbarcarea a decurs fără greutăţi. Pe suprafaţa apei erau doar valuri mici, asemenea unor riduri.

Lespeau îşi reglă luneta în infraroşu, luă o vâslă şi,

împingând cu putere, se îndepărtă de mezoscaf.

Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost imaginea lui Dattigny făcând semne de rămas-bun; după aceasta, mezoscaful fu înghiţit de întuneric.

Capitolul VIII

Cei doi pământeni nu erau antrenaţi la acest gen de sport şi, după scurt timp mâinile lor se umplură de băşici.

Doris încerca să-şi ajute prietenul pe cât putea, supraveghea cerul, în timp ce Lespeau privea cu atenţie plaja din apropiere.

— Nu văd nici un val periculos, numai o maree uşoară. Aşteaptă semnalul meu pentru a debarca. Nu are rost să cădem în vreo gaură cu tot echipamentul după noi.

Barca efectua un abordaj perfect, ajungând pe vârful unui val. Acesta îi purtă până pe nisip.

Urmă un şoc aproape nesimţit, eşuaseră pe mal.

— Repede Doris, pune-te la adăpost!

Rămas singur, geologul descărca ambarcaţiunea şi, urmând instrucţiunile lui Wochilov o umplu cu pietre. O târî în larg până când apa îi ajunse la piept, după care fixă o geamandură galbenă şi deschise valva.

Se auzi un şuierat. Aerul ieşea extrem de repede astfel că barca dispăru într-o clipă; numai geamandura mai amintea de locul unde fusese ascunsă.

Ajuns din nou la ţărm, Lespeau începu să păşească pe urmele lăsate de colega sa, ştergându-le apoi cu multă grijă.

Doris stătea pe burtă sub un arbust cu frunze mari, semănând cu cele ale ferigilor de pe Pământ.

— Ai avut vreo problemă?

— Nu, nu mişcă nimic.

Geologul îşi consultă busola, după care se căţăra într-un copac din apropiere pentru a inspecta împrejurimile.

— Perfect! spuse el. În depărtare se vede deja lava roşiatica. Hai să mergem, dar te rog să ai grijă, nu trebuie să facem nici un zgomot.

— Am la mine un pistol special încărcat cu fiole, îl avertiză Doris. Conţinutul lor este o otravă care provoacă fulgerător paralizia prin oprirea influxurilor nervoase. În plus, arma este complet silenţioasă.

— E o precauţie excelentă; în caz de atac, te las pe tine să tragi. Vegetaţia era destul de densă. Cum multe plante aveau ţepi ascuţiţi, cele două iscoade trebuiau să aibă grijă să nu-şi

rupă combinezoanele din plastic.

Cerul era acoperit de coroanele unor copaci înalţi cu trunchiul pestriţ Zgomotul mării era estompat, înlocuit de ţipete ciudate şi de răgetele guturale ale prădătorilor care o făceau pe tânăra femeie să tresară aproape în fiecare clipă.

Cu toate acestea, ea nu uita motivul venirii sale şi, din când în când, se oprea pentru a culege câte un fruct sau o planta necunoscută, pe care le strângea în sacul agăţat la centură.

Tovarăşul său o ajuta cum putea mai bine, încercând să-i lumineze zonele de interes.

Se îndepărtaseră deja destul de mult de ţărmul mării.

Urcuşul devenea din ce în ce mai abrupt.

Strigătele animalelor de noapte erau acum mai rare, ca şi cum le-ar fi speriat apropierea de aşezarea gilkilor.

Bagajele deveniseră o povară; cu spatele îndoit, cei doi înaintau cu paşi măsuraţi.

Dintr-o dată, Doris strigă:

— Jacques! Ajutor!

În peisajul cenuşiu pe care îl vedea prin vizorul în infraroşu, geologul observă un fel de fâşie prevăzută cu ventuze care se înfăşurase în jurul gâtului tinerei, atrăgând-o spre o corolă imensă de petale vâscoase care se deschidea la nivelul solului.

— Repede, Jacques, mă strangulează! urlă nefericita.

Lespeau nu ştia ce să facă; pistolul special nu era la îndemână şi, de altfel, nu ştia dacă ar fi avut vreun efect asupra plantei carnivore.

Mai rămânea dezintegratorul... şi riscul de a fi observaţi.

— Asta e, murmură el.

Ochind cu grijă, dirijă jetul violaceu înspre tentacul.

Bucata secţionată căzu pe sol, răsucindu-se ca un şarpe. Lespeau se repezi înspre tovarăşa sa.

— Ţi-a făcut vreun rău? întrebă el.

— Nu, ai acţionat la timp... Mulţumesc, Jacques.

Se lăsă să alunece pe terenul pietros, începând să respire din nou normal.

Geologul îi strânse mâna şi o trase după el.

— Iubito, trebuie să ne continuăm mersul, ca să ne găsim o ascunzătoare. S-ar putea ca gilkii să fi văzut flacăra dezintegratorului...

Sprijinind-o cu braţele, o conduse la un trunchi enorm în ale

cărui rădăcini noduroase se deschideau mai multe cavităţi.

Tânăra se strecură într-una din ele.

— Au! Mi-a strivit spatele. Ce forţă!

— Rămâi aici. Mă duc să arunc o privire.

Căţărându-se cu agilitate, Lespeau ajunse cu uşurinţă în vârful copacului. De acolo putea vedea până departe.

În ocularele binoclului său, scurgerile fierbinţi de lavă se vedeau ca nişte fluvii de foc. Muntele părea liniştit.

În mijlocul peisajului haotic se puteau observa numeroase scene de activitate plutoniană.

Văzu gheizere, erupţii de gaze, bălţi noroioase care clocoteau cu bule mari şi, deasupra în zare, cele cinci cratere care scuipau scântei şi bulgări de lavă care se zdrobeau de sol în îndepărtare, într-o jerbă de flăcări.

Pe cer nu se vedea nimic. Lespeau coborî iarăşi.

— Totul e în regulă, spuse el. Poţi să mergi?

— Da, murmură ea.

— Atunci urmează-mă. Marginea pădurii se găseşte cam la douăzeci de metri de aici, după care urmează o porţiune de albii săpate de lavă. Acolo o să găsim fără îndoială o ascunzătoare în care să aşteptăm să se facă ziuă. Faleza în care au sălaş gilkii se află chiar în faţă.

De bine, de rău, biologul reuşi să-şi părăsească refugiul.

De data aceasta privea cu mult mai multă atenţie înaintea ei. Amândoi putură constata că plantele ciudate erau extrem de numeroase până la ieşirea din pădure. Mai multe dintre ele, închise, lăsau să se vadă în afară membre care încă mai tresăreau.

După cum prevăzuse Lespeau, platoul denivelat situat la poala munţilor avea nenumărate ascunzători.

Piatra moale roasă de intemperii şi bolovanii cu margini tăioase făceau ca mersul să devină chinuitor. Pe marginea albiei, bulele mari de gaz săpaseră cavităţi largi.

— Nu are rost să mergem mai departe, spuse Lespeau. Partea aceasta a albiei e cu faţa la vulcani. De aici vom putea observa totul. Aşează-te cât mai confortabil cu putinţă şi odihneşte-te. Eu o să descarc aparatele şi o să camuflez intrarea.

Blocurile de piatră poroasă nu erau prea grele, încât îi fu uşor să ridice un parapet care să ascundă perfect adăpostul

provizoriu.

În acest timp, Doris cerceta interiorul.

Pereţii netezi aveau o formă sferică regulată: gazul emanat de lava fierbinte crease numeroase alveole comparabile cu aceea pe care o ocupau cei doi pământeni, transformând muntele într-un şvaiţer imens.

În spate, peretele părea mai subţire. Apropiind-se, biologul căuta să vadă dacă nu exista cumva vreo cale de comunicare cu alveolele vecine.

Nu apucă să facă decât trei paşi, când se auzi o trosnitură şi dispăru dintr-o dată scoţând un urlet de groază.

Lespeau se repezi înspre ea, aruncându-se în patru labe; se apropie prudent de gaura formată şi încercă să distingă ceva cu ajutorul lanternei.

— Doris! Unde eşti?

— Dedesubt, iubitule! N-am păţit nimic; pereţii sunt subţiri, am ajuns la două etaje mai jos!

— Uf, m-am liniştit! În mod hotărât, n-ai nici un pic de noroc… Uite aici o frânghie, înnoadă-ţi-o în jurul taliei şi lasă-te trasă.

Manevra reuşi fără probleme; surâzătoare, tânăra ajunse din nou lângă partenerul său.

— Se pare că gilkii nu sunt deloc afectaţi de criza de locuinţe! observă ea. E de ajuns să împingi ceva mai tare ca să ajungi în încăperea alăturată.

— Asta credeam şi eu, spuse gânditor geologul. E un adevărat labirint de sfere lipite una de alta. Va fi greu să-i scoatem din ele fără să distrugem totul. Până atunci, însă, aventura ta ne-ar putea fi de ajutor. O să încercăm să profitam de ea pentru a ne apropia de aşezarea gilkilor. S-ar putea ca, din sferă în sferă, să putem ajunge lângă ei, sau chiar să intrăm în cetate, cine ştie?

— Nu te gândeşti că ne-am putea trezi în mijlocul unui grup de duşmani? obiectă Doris.

— Mă voi baza pe vizorul în infraroşu pentru a mă orienta. Orice mulţime de fiinţe omeneşti produce caiduri. Hai să mergem, căci se va face în curând ziuă.

Începură o cursă absolut fantastica.

Uneori era de ajuns o singură lovitură pentru a demola peretele subţire; de alte ori, însă, Lespeau fu nevoit să se

folosească de dezintegrator, reglat la putere minimă.

Traseul se menţinea aproape de suprafaţa fluviului de lavă solidificată, însă cu o înclinaţie ascendentă constantă.

Din când în când, geologul urca prudent, ajutându-se de pitonii pe care îi înfigea în roca friabilă.

Pentru agilitate, îşi lăsase cele mei multe dintre instrumente în prima alveolă, păstrând numai binoclul puternic şi vizorul în infraroşu.

De fiecare dată avea grijă să recupereze pitonii înainte de a o ajunge din urmă pe Doris. În sfârşit, constată că soarele începea să răsară.

Pe falezele înalte din apropierea vulcanilor începea să se manifeste o activitate susţinută: o mulţime de gilki se ridica în aer, plana în contra luminii, cu toate aripile desfăcute, ca pentru a profita cât mai bine de căldura astrului.

— Am ajuns la poalele cetăţii, anunţă Lespeau la întoarcerea din ultima sa expediţie. Trebuie să fim mult mai precauţi acum şi să urcăm în linie dreaptă. Sper că am destule cârlige. Tu rămâi aici. Dacă nu mă întorc într-o oră, întoarce-te la prima alveolă, aşteaptă noaptea şi ia mezoscaful spre bază.

— Am înţeles, iubitule. Să ai grijă!

Oftând, geologul îi trimise o sărutare de la distanţă:

— Păcat., nu îndrăznesc să-mi deschid casca pentru a te săruta... Urcuşul de-a lungul pereţilor sferici era cumplit de greu. Uneori era nevoit să-şi croiască o trecere laterală, alteori să găurească vârful cupolei.

La fiecare zece metri, Lespeau făcea câte o măsurătoare calorimetrică pentru a determina cu precizie amplasamentul cetăţii.

Potrivit presupunerilor sale, exista o şansă de a ieşi la suprafaţă în apropierea celulelor în care erau ţinuţi prizonieri colonii.

Dacă aveau aceeaşi mentalitate cu pământenii, oamenii stacojii ar fi trebuit să-i plaseze pe prizonieri cât mai departe de suprafaţă. Dar geologul nu-şi făcea prea multe iluzii în acest sens.

Se oprea la fiecare o sută de metri pentru a-şi trage sufletul. Pe măsură ce se apropia, se simţea din ce în ce mai tare cuprins de o teamă iraţională.

Dacă gilkii erau şi ei telepaţi?

Ce prostie că nu i-a întrebat pe liuri despre asta...

Singura cale de a evita interceptarea era de a nu se gândi la nimic. Din păcate, era un lucru greu de făcut!

Gândindu-se la această posibilitate, îi veni o idee: scoase din buzunar geofonul care făcea parte din echipamentul său de speolog şi îl duse la ureche.

Auzi un zgomot îndepărtat, pe jumătate acoperit de mormăitul subteran al lavelor care îşi croiau drum prin măruntaiele vulcanilor. Murmure slabe, piuituri ascuţite. Fără nici o îndoială, cetatea era acolo.

Dacă prizonierii pământeni ar fi avut vreun mijloc de semnalizare, precum un fluier cu ultrasunete... În orice caz, însă, cum ar fi putut ei să ştie că unul de-al lor era în apropiere?

De fapt, liurii povestiseră că gândurile se transmiteau cu greutate prin stânci. Deci nu avea de ce să se teamă în privinţa aceasta... Ideea aceasta îl însenină.

Cu un ultim efort, mai urcă cincizeci de metri, după care se opri văzând o licărire portocalie prin peretele subţire de lavă care îl separa de alveolele vecine.

Duse iarăşi geofonul la ureche. Zgomote de paşi, scrâşnete: gilkii treceau foarte aproape.

Zgomotul deveni mai slab. Lespeau dădu o gaură minusculă în perete şi privi curios.

Sub ochii săi se găsea un coridor lung. Mai încolo, siluetele gilkilor se îndepărtau legănând din şolduri.

Stânca era acoperită pe toată lungimea ei de un covor catifelat de micelii care emanau o lumină difuză.

— Nu se pune problema să înaintez, murmură el. sigur, aş putea să capturez unul, dar la ce mi-ar folosi?

Descumpănit, îşi părăsi postul de observaţie şi luă iarăşi geofonul. În continuare se auzeau aceleaşi sunete de neînţeles.

Dintr-o dată, peste zgomotul de fond se înălţă un apel venit din depărtare:

— Fie-vă milă! Daţi-mi să beau, mi-e sete...

— Apă, apă...

Urmară nişte şuierături mânioase, apoi sunete asemănătoare şfichiuiturilor. Rugăminţile se transformară în strigăte cumplite de suferinţă.

— Ticăloşii! mormăi geologul.

Pentru o clipă, simţi îndemnul irezistibil de a se repezi prin

peretele subţire şi de a-şi croi drum cu ajutorul dezintegratorului, dar raţiunea îl determină să nu o facă.

Evitând să facă zgomot, se întoarse smulgând din stâncă pitonii pe măsură ce cobora.

Drumul era mult mai uşor decât la urcare; îi trebui mai puţin de un sfert de oră pentru a ajunge la Doris, care îi aruncă o privire întrebătoare.

— Colonii sunt acolo! spuse el. Trăiesc, dar mă întreb dacă nu ar fi fost de preferat să fie deja morţi...

— Cum ţi-ai putut de seama?

— Acest masiv de bule se întinde până la faleză în mod continuu; este una şi aceeaşi scurgere de lavă. Am auzit apeluri disperate în geofon, cer apă de băut...

— Deci nu se pune problema să-i anihilăm pe gilki cu o bombă!

— Nu, va trebui să atacăm masivul. O problemă dificilă pentru Mac. În orice caz, misiunea a fost îndeplinită: mergem la depozit şi aşteptăm căderea întunericului.

Întoarcerea se făcu fără probleme.

Coborând prin alunecare pe peretele neted şi sferic sau coborând în rapel, merseră pe acelaşi drum pe care veniseră fără a întâmpina nici o greutate.

O dată ajunşi, prima lor grijă a fost înlocuirea buteliilor de oxigen de la costumele de scafandru. Lespeau făcu primul de gardă, în timp ce Doris se afundă într-un somn fără vise.

Datorită teleobiectivelor sale, geologul studie cu atenţie activitatea gilkilor.

După cum prevăzuse biologul, utilizau mari cantităţi de plante. Care înaripate le aducea fără întrerupere, plecând imediat ce erau descărcate să recolteze altele.

Căldura necesară distilării otrăvurilor era furnizată de vulcani. Apa fierbinte din gheizere, canalizată prin conducte asigura încălzirea locuinţelor. Lava, sulful şi mineralele topite asigurau materia primă şi mijloacele de producţie pentru o industrie chimică menită, deşi în întregime artizanală, să ţină ocupaţi o mulţime de indivizi. Răşina şi latexul copacilor erau folosite pentru fabricarea recipientelor necesare. Majoritatea înaripaţilor aveau sarbacane pe care le utilizau cu mare îndemânare, fulgerând în plin zbor păsările imprudente care se apropiau prea mult de aşezările lor.

Cât despre prizonieri, nici urmă de ei. Paznicii lor îi ţineau probabil ascunşi în cel mai îndepărtat cotlon al cetăţii.

Câmpia din jur nu purta nici o urmă de dezvoltare industrială, nici drumuri şi nici terenuri cultivabile nu fuseseră amenajate. Iată de ce helicopterele nu putuseră zări nimic.

Pentru moment vaporii sulfuroşi veneau peste faleză, dar gilkii nu păreau deloc incomodaţi. Posedau o rezistenţă naturală la tot felul de otrăvuri cu care veneau în contact, fie ele minerale sau organice.

Geologul îşi întrerupse observaţiile.

Îl cuprindea o stare de moleşeală. Privi cu melancolie frumoasa femeie care dormea liniştită alături de el, întrebându-se când îşi vor putea întemeia un cămin modest pe această planetă ostilă...

Privindu-şi ceasul îşi dădu seama că depăşise cu o oră timpul său de gardă şi se decise să o trezească pe Doris.

Fata sări în picioare imediat, vizibil speriată.

— Doamne, ce coşmar îngrozitor! Oamenii-păsări mă urmăreau chiar şi în somn. Nu s-a petrecut nimic deosebit?

— Nimic, draga mea. Te-am trezit ca să-mi iei locul, aş vrea să mă odihnesc şi eu un pic.

— Iubitul meu, iartă-mă, am fost aşa de leneşă, hai instalează-te şi tu aici, repede.

Lespeau se întinse pe sacii pneumatici şi adormi de îndată, în timp ce Doris prelua straja.

Noaptea nu întârzie să se lase. Încă de la apus, oamenii-păsări se întorceau în grote. Mai intrară câţiva întârziaţi, după care se aşternu o linişte absolută. După toate aparenţele, nu aveau santinele, dar ar fi putut avea animale dresate în acest scop.

La rândul ei, Doris îl smulse pe logodnicul său din braţele lui Morfeu.

— A venit momentul? întrebă el întinzându-se.

— E întuneric ca într-un cuptor. Gilkii au dispărut aşa că ar fi vremea să ne întoarcem la mezoscaf.

— Ai dreptate. Hai să ne punem echipamentul. Te rog să fii foarte atentă atunci când o să ajungem afară.

— Nu te teme... Caracatiţa aceea vegetală îmi dă fiori numai când mă gândesc la ea.

Împreună, se strecurară în afara adăpostului.

Avură nevoie de câteva clipe pentru a se obişnui cu paloarea fantomatică a peisajului observat prin vizorul cu infraroşii.

Ajunseră aproape imediat la liziera pădurii.

Cum plantele carnivore stăteau de pază, cei doi pământeni îşi întrebuinţară toată agilitatea pentru a le evita.

Plantele reprezentau o barieră extrem de eficace, protejându-i pe gilki de orice surpriza care ar fi putut veni de la suprafaţă.

De la dispariţia liurilor, dobândiseră stăpânirea totală a aerului. Acest fapt i-ar fi putut face să se relaxeze puţin, fapt de care ar fi putut profita eventualii atacatori, se gândi Lespeau.

Murmurul valurilor care se revărsau pe plajă îl luă prin surprindere. Scufundat în gânduri, nu băgase de seamă că ajunseseră aproape de destinaţie.

Mai rămânea doar să repereze baliza.

Căutarea îi era uşurată de vopseaua fluorescentă cu care era acoperită. Dintru început, geologul încercă să se orienteze după aspectul stâncilor din jur, îşi aminti că îi atrăsese atenţia o piatră în formă de cap de indian.

După vreo douăzeci de metri, îl văzu în dreapta sa. Aprinzând lampa cu ultraviolete, îi îndreptă fasciculul înspre crestele ondulate.

Devenind luminoasă sub acţiunea razelor, geamandura a fost uşor de reperat, aşa cum dansa nebuneşte printre valuri. Vântul devenise mai puternic, iar marea era destul de agitată.

Plonjând cu uşurinţă, protejat de costumul de scafandru, degajă ambarcaţiunea de sub pietre şi apăsă pe butonul de umflare. De îndată barca ţâşni la suprafaţa, mişcarea fiind atât de rapidă, încât Lespeau fu pe punctul de a o scăpa în larg.

Semnalizând cu lampa, o chemă pe Doris şi se îmbarcară amândoi, clătinaţi serios de valuri.

Pentru un navigator atât de puţin experimentat ca Lespeau, marea problemă a fost de a trece de grămada de pietre de pe plajă.

Transpirând şi respirând cu greu, puţin ajutat de vânt, reuşi să iasă în larg. Mâinile sale, deja rănite în ajun, erau acum pline de sânge.

— Uf, suspină el. Ce meserie! E un mod destul de ciudat de a folosi competenţele oamenilor...

— Sunt în întregime de acord, iubitule, dar acum trebuie să

ajungem la mezoscaf.

— E greu să vezi ceva cu valurile astea!

— O să iau şi eu o vâslă, astfel vei putea privi mai atent. Lasă-mă pe mine să conduc barca.

După câteva clipe, Lespeau exclamă:

— Uite-l! Îl văd la tribord!

— Perfect, nu-l lăsa din ochi.

Biologul se strădui să scoată barca în larg. Din păcate, însă, nu stăpânea tehnica suficient aşa încât fu nevoită să ceară ajutor, pentru că briza o împingea înspre coastă.

Parcă îmblânzită, ambarcaţiunea se supuse mai uşor manevrelor şi o luă din nou în direcţia corectă. Cu toate acestea, însă, aventura nu se terminase...

Vântul devenea din ce în ce mai puternic; părea că se pregăteşte o furtună serioasă. Pietrele încinse scuipate de vulcani erau îndreptate acum spre mare, formând în vizorul lui Lespeau nenumărate puncte luminoase care îl împiedicau să repereze semnalul mezoscafului.

Trecu o jumătate de oră.

Valurile se spărgeau rostogolindu-se, udându-i până la piele pe cei doi pasageri ai bărcii.

Doris se apucă să scoată apa din barcă.

— N-o să reuşim să ajungem la Dattigny înainte să se lumineze de ziuă! gemu tânăra. Gilkii or să ne vadă...

Tovarăşul său continua să vâslească, însă fără rezultate vizibile. Dintr-o dată, în faţa lor apăru o umbră ameninţătoare care masca puţinele stele care se puteau vedea printre nori.

— Jacques! Atenţie! Un gilk!

Geologul îşi luă imediat dezintegratorul şi ochi forma gri alungită care bătea cu repeziciune din aripile mari.

Era pe punctul de a trage când un gând extrem de puternic i se insinuă în creier.

— Nu, pământeanule! Eu sunt Sxel... De uimire, Lespeau îşi lăsă braţul în jos.

— Un liur! Aici...

— Nu e de mirare: noaptea este aliata noastră. Vederea noastră nu suportă lumina zilei; dar la ceasul acesta, în schimb, putem ieşi la suprafaţă.

— Şi otrava gilkilor?

— Mac Pennyrile m-a trimis ca să supraveghez derularea

operaţiunii şi mi-a dat un antidot.

— Asta înseamnă că am făcut treabă bună, remarcă Doris. Oricum, Mac exagerează: *a priori,* nimic nu dovedea că liurii ar avea un metabolism comparabil cu al nostru.

Percepură din nou gândurile lui Sxel.

— Luaţi odgonul acesta şi legaţi-l de plută; o să vă conduc la nava care vă aşteaptă.

Manevra se desfăşură fără probleme.

Liurul avea o forţă extraordinară; cu ajutorul lui, Lespeau reuşi să tragă ambarcaţiunea până la mezoscaf.

În costum de scafandru, Dattigny îi aştepta, ancorat de mezoscaf cu un cablu. Restul manevrei decurse cu uşurinţă.

Se regăsiră cu toţii în cabină, la adăpost de dezlănţuirea naturii.

Înainte de aceasta, Sxel le trimisese un mesaj prietenesc.

— Pe curând, pământenilor; ne vedem la Raffoth Cave. Drum bun!

După ce se relaxară puţin după ultimele emoţii, aşezaţi la masă în jurul unei sticle cu lichior de anason, Dattigny începu să-şi pună întrebări cu privire la rezultatele misiunii. Mesoscafandrul se afla acum în ape foarte adânci, insensibil la furtuna care făcea ravagii afară.

— Ce se întâmplă, sunt încă în viaţă?

— Da, m-am apropiat foarte mult de cetatea gilk. Coloniştii captivi în peşteri adânci se plângeau de sete. Mi se pare că am auzit şi zgomote de lovituri, va trebui să intervenim repede…

— Mac nu a pierdut vremea: a pregătit deja materialul necesar lansării atacului.

— Nu putem utiliza rachetele, va fi un atac dificil, spuse Lespeau îngrijorat.

— Hai, dragul meu, relaxează-te, interveni Doris trecându-i mâna peste chipul obosit., ai făcut deja destule. Ar trebui măcar să te razi, arăţi ca un porc ţepos!

Fără a răspunde, geologul o trase pe tânără lângă el şi o sărută îndelung pe buze, sub privirile înduioşate ale lui Dattigny care se simţi dator să intervină:

— Calm, calm turturelelor, dacă o ţineţi tot aşa vă voi părăsi pe o insulă pustie!

Capitolul IX

Toţi conducătorii coloniei se găseau adunaţi la Rantal. Noutăţile din expediţie erau deja cunoscute datorită eficientului sistem de comunicaţii prin unde ultralungi care fusese pus la punct de Müller într-un timp record.

Cu o rază de peste o sută de kilometri, chiar şi prin subsol, ajungea la peste două sute prin ocean. Era instrumentul ideal pentru a ţine legătura cu mesoscafandrii şi cu forezele.

Sxel era prezent la această reuniune a consiliului. La ordinea zilei: atacul asupra cetăţii gilk.

Marele Liur decisese să furnizeze un contingent de trupe pentru atacul împotriva cetăţii inamicului comun. Îi admira mult pe pământeni, dar credea că sunt prea lipsiţi de experienţă pentru a înfrunta demonicele creaturi, experte în toate vicleniile războiului.

Lespeau interveni primul în dezbatere:

— Sxel, în timpul expediţiei mele am regretat amarnic că nu v-am întrebat dacă nu cumva şi gilkii sunt telepaţi. Îmi puteţi oferi nişte lămuriri în această privinţă?

Omul înaripat clătină din cap şi spuse:

— Nu, această facultate s-a dezvoltat la noi după claustrarea noastră forţată, o dată cu ceea ce voi numiţi ultrasunete pentru a ne ghida prin întuneric.

— Cum comunică între ei?

— Prin fluierături. Poporul meu le penetrează de altfel gândurile la fel de uşor ca şi pe ale voastre.

— Bine, hai să facem un bilanţ, cum stăm cu pregătirea expediţiei?

Wochilov se ridică, mângâindu-şi barba aşa cum făcea de fiecare dată când se concentra.

— Mac m-a însărcinat să mă ocup de această problemă. Înaintea raportului dumneavoastră, mă gândisem la un atac cu bombă. Nu se mai pune problema. Trebuie să eliberăm prizonierii înainte de a recurge la o exterminare sistematică a gilkilor. Pentru aceasta propun utilizarea mezoscafurilor. Aceste aparate vor aduce forezele în apropierea coastei. Apoi, vor intra în sol pentru a aduce trupele de asalt aproape de locul unde aţi

ajuns. Simultan, helicopterele însoţite de aliaţii noştri liuri vor ataca din aer. Această diversiune ne-ar permite recuperarea captivilor şi transportarea lor în siguranţă. Totul va trebui să fie gata mâine.

— Şi dacă gilkii profită pentru a ataca Raffoth Cave obiectă Müller. Rusul ridică din umeri.

— Posturile de apărare antiaeriană, ai căror servanţi vor fi imunizaţi cu antidotul lui Doris vor putea să-i respingă, fără nici o îndoială!

— Întotdeauna sigur pe sine! mormăi fizicianul. Dacă vor utiliza vreo armă necunoscută? Un gaz diferit? Ştiţi că fără oameni care să îi conducă roboţii nu au nici o iniţiativă.

— Cereţi părerea lui Sxel!

— Arsenalul de care dispun gilkii este foarte variat. Şi-ar putea bate joc de apărarea voastră.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să ordonăm roboţilor să deschidă focul asupra oricui s-ar apropia, prin aer sau pe sol. Astfel, chiar dacă oamenii sunt paralizaţi, gilkii nu ar putea penetra, răspunse Wochilov.

— Ce părere ai Doris? interveni Mac Penyrille.

— Nu am avut timp să examinez toate plantele din ierbarul meu. Dar, cum există enorm de multe specii, gama de otrăvuri posibile este considerabilă. La ora actuală este imposibil să asigurăm imunizarea tuturor coloniştilor.

— Există deci un risc foarte ridicat. De ce să nu încercăm să tratăm cu ei, poate am recupera prizonierii printr-un schimb.

Wochilov era pe punctul de a se sufoca de indignare.

— Cum? urlă el. Să iniţiem negocieri cu diavolii aceia! Aţi auzit ce a spus Lespeau, torturează prizonierii, ne-au atacat fără nici un avertisment şi fără a fi provocaţi, au vrut să îi şteargă de pe faţa pământului pe liuri! La ce să te aştepţi de la o rasă atât de perversă? Ura aduce ură, dragul meu. Nu există cale de mijloc: ori noi, ori ei. Emisarii ar fi închişi chiar înainte de a apuca să deschidă gura...

— Sunt în întregime de acord cu opinia dumneavoastră, interveni şi Mac Penyrille. Trebuie să acţionăm şi repede. Coloniştii capturaţi nu vor mai rezista multă vreme. Sigur, un atac împotriva acestui cuib se poate solda cu repercusiuni neprevăzute; totuşi, surpriza va fi atuul nostru. Ei se consideră stăpânii absoluţi ai planetei Wolf; nimeni nu le-a putut rezista,

cu atât mai puţin să-i atace. Tactica preconizată de Wochilov mi se pare destul de bună: transportul prin mezoscafendru nu pune nici o problemă; traiectoria subterană a forezelor, de asemenea. Forţele de asalt se vor putea replia rapid în caz de înfrângere. Ideea unei diversiuni aeriene este excelenta. În ceea ce mă priveşte, sunt pe deplin de acord cu acest mod de intervenţie. Dacă gilkii ar fi dorit să negocieze ne-ar fi trimis până acum un emisar.

— În cât timp putem pregăti totul? întrebă Lespeau.

— Am cinci mesoscafuri gata de plecare oricând, declară Dattigny.

— Un al doilea aparat de forare este aproape gata: încă două sunt în lucru. Pentru acestea din urmă va trebui să mai aşteptăm cam opt ore înainte de a fi operaţionale, afirmă Müller.

— Comandourile nu au antrenament, spuse şi Wochilov cu aerul că este depăşit de situaţie; i-am selecţionat pe cei mai capabili, cam cincizeci de oameni. Nu ar face mare lucru împotriva unor soldaţi profesionişti, dar, împotriva gilkilor, le vor trebui mai mult spirit de iniţiativă şi curaj. Zece dintre ai au rude sau prieteni în captivitate. Sunt extrem de bine motivaţi; vor pleca cu forezele. Ceilalţi ar putea ataca cu helicopterele.

Mac Penyrille se întoarse către Sxel.

— Ce efective ne puteţi furniza?

— Cincizeci de liuri. Vă atrag însă atenţia că noi nu putem ataca decât noaptea.

— Ai dreptate, uitasem. De fapt lucrurile se aranjează mai bine aşa; supravegherea nocturnă pare mai relaxată în cetate. Doris, le veţi da antidoturi tuturor combatanţilor. Acum, mai rămâne să stabilim ora H. Ajutorul lui Doris şi cel al lui Lespeau ne vor fi foarte preţioase. Noaptea care vine mi se pare foarte potrivită...

— S-a înţeles, vreo zece ore de somn şi voi fi în plină formă.

— Bine, concluziona Mac Penyrille; Wochilov, ne vom aduna oamenii la Rantal. Liurii vor pleca din grotă cu helicopterele. Sunteţi cu toţii de acord?

Nici o obiecţie nu a fost formulată. Asistenţa se răspândi, grăbindu-se să îndeplinească sarcinile atribuite.

A doua zi, la apusul soarelui, oameni şi liuri, amestecaţi într-o comunitate fraternă se îmbarcară în helicoptere la Raffoth Cave, în timp ce, în cetatea submarină, oamenii se îmbarcau în

mezoscafurile care urmau sări transporte către părţile slabe ale cetăţii inamice.

Asaltul aerian precedase cu un sfert de oră atacul celor care trebuiau să elibereze prizonierii.

Lespeau coordona grupul de atac subteran, iar Wochilov trebuia să conducă atacul cu helicoptere.

Forezele au fost încărcate în mezoscafuri. Roboţii au avut câteva dificultăţi cu aceasta sarcină, apoi se îmbarcară şi oamenii din comando.

Traversarea se petrecu fără probleme. Furtuna se potolise iar valurile nu îi afectară prea mult pe pasageri.

O dată ajunse pe plajă, maşinile fură descărcate şi, una după cealaltă se înfundară în sol.

Cea mai mare problemă rămânea ghidajul în „imersiune"; noile aparate, utilizând goniometria pe unde ultralungi dublau indicaţiile oferite de geofonuri. O dată localizata scurgerea de lavă, forezele fură „parcate" în buzunarele aproape sferice care se aflau nu departe de cetatea gilk. Ultima etapă se străbătu pe jos, pentru a nu alerta oamenii-păsări.

În acest timp, helicopterele, însoţite de liuri, survolau zona vulcanică.

Gilkii nu dădeau nici un semn de viaţă în continuare.

În noaptea fără lună de pe Wolf, oamenii-păsări albi apăreau în vizoarele infra-roşii ca nişte forme stranii, fantomatice. Toţi purtau arcuri lungi şi bine întreţinute în bandulieră. O lance masivă, ataşată la centură, completa ţinuta lor de luptă; o utilizau ca pe un harpon, aruncând-o cu putere şi apoi recuperând-o cu ajutorul unui fir rezistent. Din când în când înmuiau extremitatea acesteia în otravă; cea mai mică zgârietură provoca moartea în câteva secunde.

Înainte de a ataca, Wochilov socoti că e necesar să-şi însufleţească trupele.

— Prieteni, începu el, ne aflăm pe această planetă pentru a cuceri un nou imperiu terestru. Precum pionierii de altă dată, care au luptat pentru a cuceri sistem după sistem, lupta noastră are ca scop oferirea unui cămin celor asemenea nouă care nu mai pot rămâne pe Terra. Departe de mine ideea de a-i persecuta pe locuitorii paşnici ai acestei planete. Pământenii doresc pacea, alianţa cu liurii demonstrează acest lucru; o împărţire judicioasă a resurselor de pe Wolf va urma acestei

bătălii. Cu toate acestea, rasa noastră trebuie să se facă respectată atunci când este supusă unui atac nejustificat. Gilkii vor să domine această planetă. Ne-au distrus un oraş, au luat prizonieri pământeni inofensivi, au încercat să ne facă sclavii lor prin utilizarea unor droguri demonice. Ajunge! Acum vor avea interlocutorul pe care îl merită. O astronavă trebuie să sosească cu alţi colonişti. Ei trebuie să aibă aici un climat propice exploatării continentelor. Sunt sigur că nu-i vom dezamăgi. Fiecare dintre noi îşi va face datoria.

Cei cinci munţi vulcanici se aflau sub elicoptere. Atomistul îşi consultă cronometru!.

— Acum, spuse el, aruncaţi bombele. E timpul să-i trezim!

Din toate helicopterele plecau limbi lungi de flăcări.

Rachetele încărcate cu bombe atomice de mică putere percutară faliile căscate pe faleză. Roca friabilă zbura pulverizata în toate părţile, săpând tot atâtea cratere care fumegau.

Pentru un moment nu se semnală nici o reacţie inamică.

Brusc, treziţi din somn, gilkii se întrebau ce se petrece; apoi, legiuni de oameni înaripaţi începură să se reverse prin toate orificiile, zburând în cercuri largi şi câştigând rapid altitudine.

Liurii aşteptau de mulţi ani acest moment.

O ploaie de săgeţi otrăvite se abătură asupra creaturilor uluite. Loviţi, cădeau cu sutele pe pământ în cercuri dezordonate.

Wochilov ordonă atunci lansarea grenadelor prin hublouri. Rafale de explozibili făcură ravagii în rândurile inamice şi rupturi sângerânde apărură pe trupurile legiunilor de gilki.

Cu toate acestea, moralul lor nu părea afectat. În ciuda catastrofei care se abătea asupra lor, ieşeau tot mai mulţi din caverne, încercând să câştige altitudine pentru a contra-ataca.

Din nou, liurii începură să tragă. Aproape fiecare proiectil îşi atingea ţinta. O nouă ploaie de foc se abătu peste gilki din helicoptere, masacrându-i pe gilki. Imperturbabili, ei continuau să urce.

— Din nou rachete, vizaţi ieşirile! ordonă Wochilov.

Rachetele explodară în sânul maselor de oameni-păsări; bucăţile de rocă formau schije ucigaşe; ieşirile fuseseră transformate în adevărate abatoare.

Însufleţiţi de acest succes şi văzându-şi inamicii seculari

aproape distruşi, liurii se aruncau în picaj asupra lor, cu aripile larg deschise, lansând proiectile fără încetare.

— Idioţii! Mormăi Wochilov. Nu putem continua tirul, ne-am ucide proprii noştri aliaţi. Sxel, le puteţi ordona să se retragă?

Creatura gri aprobă din cap.

Timp de un lung moment, rămase mută, părând că se concentrează, apoi gândurile sale ajunseră la pământeni.

— Imposibil, fraţii mei sunt prea exaltaţi, refuză să mă asculte. Cei care îmi răspund pretind că ar trebui să profitam de această ocazie neaşteptată. Gilkii văd foarte prost pe timp de noapte; ei vor să profite de faptul acesta pentru a-i masacra.

— Nebunii, mormăi rusul. Fără ajutorul nostru vor fi nimiciţi.

Ramase pe gânduri o clipă, după care ordonă:

— Trimiteţi în ajutorul lor comandourile echipate cu jeturi dorsale.

Din fiecare elicopter, pământenii săriră în gol.

Propulsoarele le asigurau o viteză superioară celei a gilkilor şi, datorită vizoarelor în infraroşu, vedeau foarte bine. singura problemă era de a-i putea deosebi pe prieteni de duşmani.

În curând, mitralierele începură să-şi scuipe gloanţele atomice. Descumpănite, formaţiunile inamice încercau în zadar să se regrupeze. Una după alta, legiunile de demoni stacojii o luară la fugă înspre vulcani, urmărite de pământeni şi de liuri.

În acest timp, sosise momentul atacului pentru grupurile comandate de Lespeau.

Într-o linişte perfectă, debarcară din vehiculele de forare şi se regrupară în apropierea bulei din care auzise geologul apelurile prizonierilor.

Ultima parte a drumului o parcurseseră pe jos, pentru a evita să se facă auziţi.

O dată toate efectivele reunite, Lespeau puse în funcţiune geofonurile, sperând să audă vreun strigăt care să-i ajute să se orienteze. Din păcate, eforturile sale fură zadarnice: tocmai se declanşase asaltul aerian, iar zgomotul exploziilor acoperea orice alt sunet. Prin vizetele strâmte făcute în pereţi, pământenii puteau observa siluetele duşmanilor lor grăbindu-se spre celulele superioare, într-o debandadă totală.

— Atenţie! La ordinul meu, demolaţi bulele şi intraţi… Înainte!

Se constituiseră două grupuri; cel dintâi, comandat de

Palino, revenit din peştera liurilor, avea misiunea de a-i forţa pe gilki să iasă cât mai aproape de suprafaţă. Cel de-al doilea, condus de Lespeau, avea să apere partea din spate şi să exploreze sistematic sălile pentru ai elibera pe prizonieri. O dată atins acest obiectiv, un semnal radio urma să anunţe regruparea generală.

Puţinii apărători întâlniţi în primele coridoare nu au opus nici un fel de rezistenţă: scoţând nişte piuituri ascuţite, se prăbuşiră ca nişte manechine dezmembrate. Aceste strigăte de spaimă au răspândit panica printre ocupanţii etajelor superioare.

Oamenii lui Palino înaintau, simţindu-se puţin pierduţi prin labirintul luminat doar de ciupercile fosforescente agăţate de-a lungul pereţilor. Numai câţiva gilki înnebuniţi au ieşit din culoarele întunecate, părând nişte siluete fantastice care se decupau din această lumină stranie. Ajungea un singur jet al dezintegratorului pentru ca atacul să continue.

— În mod clar, spuse Palino, lucrurile merg bine. Dacă va continua tot aşa, îi vom putea nimici cu uşurinţa. Wochilov e prea pesimist...

Spunând acestea intonă o arie marţială sub privirile uimite ale oamenilor săi.

Mânat de temperamentul său meridional, agronomul se repezi înainte prin labirintul subteran.

Gilkii continuau să fugă în dezordine.

În scurt timp, ajunse la un puţ vertical care se scufunda în mijlocul râului de lavă. În acel loc, oamenii stacojii erau în număr extrem de mare; se ridicau în grupuri strânse dinspre străfunduri, zburând în spirală spre suprafaţă.

Trăgătorii prinşi în ambuscadă în spatele unor ţăruşi orizontali meniţi să uşureze decolarea făcură ravagii, dar înaintarea fu oprită; ar fi avut nevoie de jeturi dorsale, iar oamenii nu aveau aşa ceva.

Cuprins de mânie şi înjurându-l pe „blestematul de Wochilov", Palino trebui să se resemneze, la a perfora tavanul şi a urca în fugă pe scările făcute în grabă.

Zgomotele făcute de rachetele trase din elicoptere şi piuiturile extrem de ascuţite ale gilkilor formau o cacofonie înfiorătoare.

Lespeau se găsea în faţa unei probleme aproape de nerezolvat. Din axul central porneau nenumărate deviaţii

conducând la puţul care deservea diferitele etaje ale cetăţii.

Potrivit observaţiilor efectuate în prima sa expediţie, prizonierii nu puteau fi prea departe.

— Să ne despărţim, îi ordonă el lui Doris; tu ia-o la stânga, eu mă duc la dreapta.

De-a lungul culoarelor strâmte, bulele sferice folosite de gilki drept locuinţe conţineau un amestec de obiecte de toate felurile. Mobile din lemn prost rindeluit, oale din pământ sau din răşini solidificate, câteva suluri de frunze uscate acoperite cu o ciudata scriere cuneiformă şi, în fiecare încăpere, câte o stinghie ramificată care domina un cuib sferic tapiţat cu muşchi şi cu pene. În unele dintre ele se găseau ouă cu coaja pergamentoasă, abandonate de mama lor, în altele, pui cumplit de urâţi cu pielea purpurie şi venele negre, care muşcau atunci când erau atinşi.

Din loc în loc, câte o femelă rătăcita care rămăsese cu puiul ei se grăbea să fugă din calea invadatorilor.

Fără nici o milă, pământenii lichidau cu un jet al dezintegratorului atât puii încă informi, cât şi scorpiile furioase.

Din nefericire, încă nu se arăta nici o urmă a captivilor.

În sfârşit, Lespeau ajunse la o serie de celule închise cu drugi de lemn tare.

La nivelul solului, uşile erau întredeschise.

Geologul se strecura prin spaţiul strâmt şi, ajutându-se de lanternă, cercetă locurile. Fără nici o îndoială, aceasta era închisoarea unde fuseseră ţinuţi prizonierii. Bucăţile de pânză pătate de sânge, paturile rudimentare - simple rogojini acoperite cu frunze uscate -, străchinile şi diversele obiectele de toaletă dovedeau că acolo fuseseră îngrămădiţi pământenii.

Un cadavru sfâşiat de lovituri de bici zăcând într-un colţ şi un muribund gemând pe un pat mizerabil îi alungară orice dubiu. Puse mâna pe emiţătorul portabil pe unde ultra-lungi şi o chemă pe Doris.

— Am descoperit închisoarea; nu mai e nimeni, gilkii i-au evacuat. Continuu să caut dar nu prea mai am speranţe.

— Eu n-am găsit nici o urmă de-a prietenilor noştri. Sunt acum într-un fel de depozit. De altfel, e interesant că au cantităţi mari de hrană, de arme şi de otrăvuri. Roboţii iau acum eşantioane şi le transportă în vehiculul de forare. Sunt convinsă că îmi vor fi de mare ajutor în cercetările viitoare.

— Perfect; nu uita să pui pe cineva de pază. Fii prudentă.

— Şi tu, iubitule...

La o sută de metri mai încolo, Palino îşi continua eforturile zadarnice de a ajunge la nivelul superior. Nu-şi pierduse deloc elanul şi fredona ca de obicei ritornele.

Nu se punea problema să treacă prin puţ. Orice fiinţă umană care încerca era ucisă imediat de proiectile. Cât despre cei care se căţărau pe scări pentru a ajunge la tavan, aceştia primeau în cap torente de lavă fierbinte şi erau nevoiţi să se întoarcă în bulele inferioare.

Acesta a fost momentul în care s-a declanşat contraatacul.

Palino se aventurase prea mult în faţă şi trupele lui, înghesuite în apropierea puţului, deveniseră uşor de încercuit.

Cel care dădu alarma fu un trăgător instalat lângă gaura verticală.

— Atenţie, urlă el, gazele...

Norii verzi urcau în vârtejuri; denşi şi lipicioşi, ei aderau la plastexul din care erau făcute costumele de scafandru, dizolvându-l instantaneu. Expusă otrăvii, epiderma pământenilor ardea lăsând la iveală muşchii.

Cea mai cumplită, însă, era spaima atroce care copleşea minţile nefericiţilor atinşi de otravă.

Cuprinşi de o senzaţie înnebunitoare de claustrofobie, de halucinaţii, aceştia se repezeau pe culoare pentru a încerca să ajungă la suprafaţa.

Cum îşi pierduseră simţul de orientare, se loveau unii de alţii, luptându-se între ei pentru a-şi croi drum. La această debandadă se adăugau şi vedeniile de coşmar. Li se părea că sub paşii lor se răsuceau nişte spire lungi şi incandescente, că peste capetele lor ploua cu săgeţi de foc şi, cuprinşi de nebunie, îşi smulgeau cu unghiile pielea atinsă de vezicant.

Panica a ajuns până la Palino; la început, acesta a încercat să reia controlul asupra oamenilor, dar, cum vârtejul de otravă se apropia cu repeziciune, fugarii refuzau să-l asculte, trecând peste el.

La încrucişările de drumuri, gilkii îi aşteptau pe pământeni cu proiectile otrăvite, care ucideau pe loc.

Numai vreo zece supravieţuitori reuşiră să intre în primele vehicule de forare, plecând fără să-i aştepte pe ceilalţi.

Rănit, Palino reuşise totuşi să transmită un mesaj înainte de

a sucomba sub împunsăturile duşmanilor.

De îndată, Lespeau o avertiză pe Doris, lansând ordinul de retragere.

Grupul său reuşi să ajungă fără probleme la bază.

Oamenii se îmbarcară în ordine, acoperiţi de câţiva trăgători de elită. Când făcu numărătoarea tuturor, însă, geologul trebui să se confrunte cu realitatea: nici urmă de Doris...

Una după alta, santinelele din avangardă semnalau înaintarea norului aducător de moarte. Trebuia să se mişte repede.

Luând la întâmplare un fugar înspăimântat, îl scutură urlând:

— Unde este Doris Spencer? Vorbeşte, laşule! Ai abandonat-o, aşa-i?

— Am... Am văzut-o... Mulţi gilki pe-acolo. Ea voia să ia saci, sticle...

— Deci ai fugit lăsând-o singură, gunoi ce eşti!

De mânie, îşi scoase dezintegratorul, ameninţându-l pe nefericit.

— O să mă conduci în locul unde ai văzut-o ultima dată. Ai înţeles? Dacă nu, îţi zbor creierii!

Omul privi pistolul, după care evaluă riscurile.

Aerul hotărât al interlocutorului său l-a convins: între două primejdii, o alese pe cea mai mică, aşa încât ridică din umeri şi intră într-un tunel lateral.

Gazele încă nu-şi făcuseră apariţia în partea aceea.

Numai trăgătorii gilki, ascunşi în colţurile întunecate, reprezentau un pericol.

Din când în când, câte un om sosea în fugă, privindu-i neliniştit cu coada ochiului.

Lespeau îi lansa o invitaţie ameninţătoare şi acesta li se alătura. Astfel, a reuşit să recruteze patru ajutoare.

Coridorul era acum gol.

— Acolo, la stânga, spuse călăuza.

Într-o bulă mare plină cu fel de fel de recipiente, geologul putu observa mai multe corpuri de oameni înaripaţi. Cu toţii aveau răni grave provocate de un dezintegrator.

Continuând să inspecteze locurile, francezul remarcă un fel de barieră, o fortificaţie improvizată făcută din pachete învelite într-un ţesut vegetal.

Se repezi acolo; în spatele baricadei, un corp întins pe jos...

— Doris! strigă el, nu, nu se poate! Răspunde-mi! N-ai murit, nu-i aşa?

Din coapsa tinerei ieşea o suliţă lungă, cu ghimpi. Doris avusese timp să improvizeze un garou dar, cu toate acestea, rămânea nemişcată, iar paloarea tenului ei nu prevestea nimic bun.

Luând-o de încheietură, Lespeau îi căută pulsul; se linişti când simţi bătaia neregulată.

— Haideţi încoace! le strigă celorlalţi. Duceţi-o acolo...

Cortegiul se întoarse.

Trei oameni îi escortau pe cei care purtau corpul inert al tinerei femei.

De două ori se iviră în spatele lor nişte umbre, iar şuieratul proiectilelor otrăvite le trecu pe lângă urechi. Ripostară cu foc susţinut, iar gilkii nu insistară.

Astfel, au reuşit să ajungă nevătămaţi la ultimul vehicul de forare.

Se îmbarcară cu toţii.

Lespeau mai aruncă o privire în urmă. Nu mai era nimeni; fugiseră toţi pământenii. Pentru mai multă siguranţă, îşi ascultă geofonul dar nu mai percepu decât nişte foşnete.

— Închideţi sasul! ordonă el. Ne întoarcem la mezoscafuri.

Apoi, fără a se mai ocupa de pasageri, examină coapsa tinerei.

Pe pielea netedă se lăţea o zonă necrozată, violacee.

Dintr-o singură mişcare, geologul smulse proiectilul. Doris nu avu nici o reacţie.

— Grăbiţi-vă! Are nevoie de îngrijire. Solicitaţi motoarele la maximum!

După aceasta se prăbuşi lângă logodnica sa, strângându-i cu tandreţe mâinile îngheţate.

Vehiculul înainta nebuneşte în urletul propulsoarelor dezlănţuite.

Deasupra, în noaptea adâncă de pe Wolf, atacatorii aveau să primească o nouă lovitură.

Împreună cu liurii, oamenii lui Wochilov îi urmăriseră pe Gilki până la vulcani.

Erau în culmea euforiei, căci reuşiseră să provoace duşmanului pierderi considerabile fără să aibă victime din tabăra lor.

Cu toate acestea, nişte luptători antrenaţi ar fi arătat mai multă prudenţă: pe măsura ce se apropiau de conurile în clocot, inamicii dispăreau ca prin farmec. Nu trecu mult timp până cânt liurii din avangardă nu mai avură nici o ţintă; atunci se regrupară, zburând în cerc deasupra pantelor lipsite de viaţă. La rândul lor, pământenii survolau în elicopter râurile de lavă, căutând ascunzătorile demonilor înaripaţi şi lansând din când în când câte o grenadă atomică.

În acel moment, cu aceeaşi repeziciune ca în măruntaiele cetăţii, se dezlănţui infernul.

Din cele cinci cratere începură să ţâşnească jeturi de lavă fluidă care cădeau ca o ploaie peste atacatori.

Cerul se transformă într-o capcană mortală de scântei, bombe arzătoare, un adevărat foc de artificii care lumina ca în plină zi.

Orbiţi, liurii nu se mai putură orienta; reflectate de aversa vâscoasă, emisiile lor ultrasonice nu le mai dădeau nici o indicaţie asupra poziţiei elicopterelor.

Pentru pământeni, situaţia nu era deloc mai bună: fixând la putere maximă jeturile, ţâşniră spre cer ca nişte rachete dar, din păcate, costumele de scafandru nu rezistau la temperatura ridicată a pietrelor aprinse. Mai mult de jumătate dintre ei căzură urlând ca nişte damnaţi în infernul de la sol; ceilalţi, cu pielea acoperită de arsuri grave, se chinuiră mult până să ajungă la elicoptere: sus, în cer, îi aşteptau gilkii…

Numai douăzeci la sută din efectivele aruncate în luptă au reuşit să revină la bord.

Înjurând ca un nebun, Wochilov ordonă întoarcerea la Raffoth Cave, în timp ce răniţii şi arşii gemeau şi îi cereau ajutorul.

Capitolul X

Când se făcu în sfârşit ziuă pe Wolf 2, gilkii zburau învingători deasupra aşezării lor. Plini de satisfacţie, erau mai convinşi ca niciodată de superioritatea lor totală.

Fără îndoială, invadatorii reuşiseră să facă ravagii cu mecanismele ciudate de care se serveau, dar, în cele din urmă, fuseseră nevoiţi să se retragă în debandadă.

Cu toate acestea, trebuiau lichidaţi o dată pentru totdeauna: noul gaz avea să fie răspândit pe întreaga planetă. După aceea aveau să fie, asemenea liurilor, constrânşi să stea în străfundurile pământului şi, prin urmare, nu mai aveau să prezinte vreun pericol.

În consecinţă, comandantul gilkilor ordonă o mobilizare generală a forţelor. Toţi indivizii valizi trebuiau să meargă la cules plantele care aveau să le permită să prepare mari cantităţi de otravă.

Pentru prima oară după veacuri întregi, sute de gilki îşi pierduseră viaţa în luptă; aşa ceva nu avea să se mai întâmple...

La Raffoth Cave, Mac Pennyrile se simţea cuprins de disperare.

O mulţime de răniţi, cei mai mulţi dintre ei afectaţi grav, se înghesuia în paturile spitalului improvizat. Biologii nu-şi mai vedeau capul de treabă. Numeroşi supravieţuitori, măcinaţi de otravă, erau legaţi în cămăşi de forţă, pradă unor coşmaruri îngrozitoare. Ca o culme a nenorocirii, Doris era în stare gravă...

Şi aceasta, chiar în momentul când gilkii plănuiau să folosească o nouă otravă!

Comandantul coloniei hotărî să meargă la căpătâiul ei.

Pe drum, se gândi la cei care muriseră dintre pământeni, mai ales la Palino: îi lipseau deja vorbăria şi cântecele lui...

Tânăra fusese instalată în laboratorul de biologie. De la sosire, asistenţii o înconjurau cu o grijă plină de afecţiune.

Lespeau nu o părăsise nici o clipă.

— Ei? întrebă texanul.

Geologul ridică privirea; trăsăturile lui erau măcinate de oboseală şi de supărare.

— Aştept, oftă el. nu am altceva de făcut decât să aştept.

Potrivit medicului, faptul că a reuşit să-şi pună un garou a atenuat efectul otrăvii.

— Sunt speranţe?

— Depinde: dacă nu e vorba de toxine sau de microbi, efectul drogului va fi pasager. Dacă rezistă, o dată substanţa eliminată, îşi va reveni repede.

— Ce nenorocire! Chiar atunci când aveam mare nevoie de ea... Ce putem face împotriva acestui nou gaz? Accesul la suprafaţă ne este interzis iarăşi!

— Colaboratorii ei se ocupă de asta, iar acum pot studia şi plantele aduse de ea. Se pare că una dintre ale produce gazul, de fapt un compus volatil, un fel de esenţă...

— Şi ceilalţi răniţi? N-am avut curaj să merg să-i văd. Mi s-a spus că sunt arşi pe aproape toată suprafaţa pielii.

— Da, nu e o imagine prea plăcută... stocurile aduse de pe Pământ pentru grefe sunt insuficiente, dar biologii au preparat culturi de ţesuturi pentru a acoperi penuria. Rezultatele par bune. Cei afectaţi mai tare au fost aşezaţi în nişte cuve mari pline cu ser fiziologic. Un aparat de dializă special îi curăţă de reziduuri şi de anticorpii toxici. Cei mai mulţi vor fi salvaţi...

— E o veste bună, nu mă aşteptam, mormăi Mac Pennyrile; ar trebui... Se întrerupse brusc.

— Priveşte: deschide ochii!

— Doris! Mă auzi? Cum te simţi? Spuse geologul strălucind de bucurie.

— Au! gemu ea Mă dor toate oasele... Ce mi s-a întâmplat?

— Gilkii. Ai fost rănită.

— A, da, îmi aduc aminte. În depozitul de otrăvuri. Aţi adus înapoi costumul meu de scafandru?

— Bineînţeles, dar era într-aşa o stare... a trebuit să-l aruncăm.

Brusc, Doris fu cuprinsă de agitaţie. Se aşeză pe marginea patului şi spuse răspicat:

— Trebuie să-l recuperaţi neapărat fiecare fiolă avea o alta, geamănă, conţinând antidotul specific!

— Mă duc, spuse Mac Pennyrile şi dispăru în fugă, conştient de importanţa faptului.

—... am pus câteva dintre ele într-un vehicul de forare; s-ar putea ca printre ele să se găsească cea care contracarează acţiunea noului gaz.

— Hai, iubito, culcă-te la loc. Se va ocupa Mac de asta, tu trebuie să te odihneşti.

— Mă simt mai bine. Am fost atinsa de o săgeată înmuiată în curara. Acum, acţiunea otrăvii a încetat şi trebuie să mă întorc la lucru. Mi-au dat oare antibiotice?

— Da, ţi-au făcut nişte injecţii.

— Atunci nu am de ce să mă tem de eventuale complicaţii infecţioase. Spune-mi ce li s-a întâmplat oamenilor de la suprafaţă. Am auzit un mesaj de-al lui Wochilov în care era vorba de un contraatac.

— Da, expediţia a fost respinsă şi am avut pierderi mari. Liurii au înaintat prea mult şi au fost masacraţi de jeturile de lavă în clocot. După aceea, gilkii au folosit un nou gaz, care dizolvă plastexul şi provoacă răni grave. De altfel, acum toată atmosfera e poluată cu porcăria asta. E imposibil să ieşim.

— Şi liurii?

— Sau întors în peştera lor. Cam laşi! Dar am auzit că au luat câţiva prizonieri...

În privirea lui Doris apăru o licărire.

— Prizonieri? Trebuie neapărat să-i aducem aici. Am mare nevoie de ei ca să fac nişte experienţe noi.

În acest moment se întoarse şi texanul, trăgându-şi sufletul.

— Mi-a fost destul de greu, explică el; hainele poluate urmau să fie arse. În fine, l-am recuperat. Din fericire, se putea tocă vedea numărul tău matricol. Cei de acolo mi-au dat şi fiolele găsite într-un vehicul de forare.

Doris luă centura şi scoase triumfătoare o duzină de flacoane micuţe.

— Acestea sunt eşantioane, explică ea. Am avut norocul de a da peste întreaga gamă de substanţe toxice pe care o păstrează ei cu grijă pentru a compara puritatea produsului pe care îl fabrică. Vreau să le studiez.

— Nu fi imprudentă, te implor, interveni Lespeau.

— Fii liniştit. În plus, Mac, îmi trebuie doi sau trei gilki ca să testez pe ei rezultatul cercetărilor mele.

— Bine, o să vorbesc cu Sxel.

Cei doi bărbaţi părăsiră laboratorul de biologie.

— Oare ce-o fi în mintea ei? întrebă texanul pe când se apropiau de sala de şedinţe.

— Probabil vrea să facă un produs asemănător substanţei

secretate de dareli. Dacă o să-l obţinem în cantităţi mari, i-am putea bate pe gilki pe propriul lor teren.

— Sper ca Doris să fie la înălţime!

— Ar mai trebui să găsească şi un antidot pentru noul gaz. Soarta noastră depinde cu totul de rezultatul cercetărilor ei.

Dattigny, Müller, Wochilov şi Sxel îi aşteptau. Fizicianul avea o figură triumfătoare.

— Ce v-am spus eu! exclamă el. atacul nostru a dat greş: iată-ne din nou îngropaţi în peştera asta. Trebuie să-i distrugem pe gilki cu o bombă cu hidrogen, altfel n-o s-o mai ducem mult. Şi nu trebuie să zăbovim, căci o contraofensivă ne-ar prinde nepregătiţi: D.C.A.-ul nu mai poate apăra Raffoth Cave!

— Pardon! protestă Wochilov. Am evacuat oamenii, dar nu şi roboţii. Din câte ştiu eu, noul gaz nu are efect asupra lor, deci ei ar putea trage asupra oricărui obiect zburător care ne-ar ameninţa aşezarea.

— Poate! reluă Müller înverşunat. Dar nu-i vom putea lichida pe gilki dacă rămânem îngropaţi în văgăuna asta…

— Să avem încredere în Doris, spuse Mac Pennyrile. Apropo, dragul meu Sxel, biologul nostru are nevoie de doi sau trei gilki. Am înţeles că aţi capturat mai mulţi, nu-i aşa?

— Ba da. Marele Liur va accepta cu siguranţa să vi-i dea. Au noroc: noi ne propuseserăm să-i torturăm. Pe de altă parte, am şi eu câteva rugăminţi. Palino, expertul agronom, a fost ucis. Cine îl va înlocui? Rezultatele obţinute de el au fost spectaculoase: producţia noastră s-a dublat.

— Asistentul lui va pleca de îndată înspre voi.

— Bine. A doua cerere priveşte lupta împotriva gilkilor. Marele Liur deplânge pierderile grele suferite de forţele noastre şi nu doreşte să mai participe la vreo altă acţiune la suprafaţă.

— Îi împărtăşesc în întregime părerea. Lecţia a fost aspră. Dacă savanţii noştri vor descoperi o nouă armă, vă vom anunţa, iar Marele Liur va hotărî dacă trebuie sau nu să-şi menţină punctul de vedere. În orice caz, poate fi sigur de fidelitatea şi loialitatea noastră.

Sxel încuviinţă din cap cu un aer aprobator.

— Cuvântul dat nu poate fi încălcat.

— Atunci, în concluzie, ce facem acum? întrebă Dattigny cu o atitudine pozitivă, ca de obicei.

Mac Pennyrile reflectă câteva clipe.

— În privinţa Rantal-ului, nu s-a schimbat nimic; continuaţi să produceţi oxigen şi hrană pentru aliaţii noştri. Aici, gilkii nu pot ajunge până la noi, suntem protejaţi de roboţi. În continuare refuz să trimitem bombe cu hidrogen asupra prietenilor noştri ţinuţi prizonieri. Astronava nu va sosi decât peste o săptămână; am putea-o face atunci, dacă va fi cazul. Doris este extrem de capabilă; sunt convins că va găsi un nou antidot şi poate chiar o armă care să-i distrugă pe gilki fără a-i afecta pe coloni. Trebuie să aşteptam.

— Şi dacă am schimba plastexul din costumele de scafandru? întrebă Müller. Gazul nu ar mai pătrunde până la piele.

— Studiază chestiunea, dar nu vreau ca asta să încetinească producţia de vehicule de forare.

— Eu nu vă împărtăşesc optimismul în privinţa roboţilor, interveni Lespeau. Amintiţi-vă de primul contact cu liurii. Fluidul vâscos... Părţile mecanice au încetat să funcţioneze aproape instantaneu.

— Sxel, ştii cumva dacă gilkii au o armă asemănătoare?

— Habar n-am. A noastră provine de la insectele cavernicole care trăiesc în zăcămintele de magnetită. Sucurile lor digestive dizolvă metalele.

— Hm! făcu Mac Pennyrile. Asta mă nelinişteşte... Roboţii tăi sunt protejaţi, Wochilov?

— Bateria are câteva blindaje...

— Sasul vehiculului de forare a fost perforat cu uşurinţă, remarcă geologul.

— O să pun să se instaleze plăci din aliaj de titan. Avem câteva pentru reparaţiile astronavei uşoare. Acest aliaj rezistă la coroziune mai bine decât toate oţelurile inoxidabile.

— Grăbiţi-va; probabil gilkii vor încerca să exploateze succesul pe care tocmai l-au obţinut!

Nici nu ştia texanul câtă dreptate avea.

În cursul după-amiezii fură semnalate mai multe care zburătoare mari. Radarele le reperaseră imediat ce ieşiseră din vulcani.

Wochilov le lăsă să se apropie pentru a le vedea intenţiile. Vizoarele cu teleobiectiv arătară că erau goale. Nici un gilk nu le însoţea.

Câteva proiectile fură suficiente pentru a le nimici. Resturile

carelor căzură rotindu-se prin aer, vântul aduse până la intrarea în Raffoth Cave câteva pene aparţinând păsărilor enorme care le trăgeau. În zare, norul de culoarea smaraldului înainta încet înspre aşezarea pământenilor.

Nu mai văzură nici un alt vehicul zburător.

Până la căderea nopţii, gilkii nu mai dădură nici un semn de viaţă.

În sfârşit, Mac Pennyrile putu să-şi tragă sufletul şi îşi turnă o porţie dublă de whisky. Pe timp de noapte nu era posibil nici un atac. Oamenii-păsări aveau nevoie de lumină.

Lespeau îşi petrecuse ziua lângă Doris.

Se temea ca tânăra să nu se obosească prea mult şi să nu sufere o recidivă. Dar se dovedi că nu avea motive de îngrijorare. Rana de la coapsă arăta bine de-acum, iar urmele acţiunii otrăvii dispăruseră cu desăvârşire.

Cu toate acestea, Doris era neliniştită.

Rezultatele primelor experimente o alarmau.

— Jacques, spuse ea, trebuie să-l trezeşti pe Mac: gazul acesta nou atacă şi metalele. Am examinat costumul meu de scafandru. Părţile metalice sunt corodate. Dacă gilkii atacă, întreaga populaţie va fi masacrată, căci roboţii nu vor mai funcţiona după ce gazul va ajunge la ei. După ultimele informaţii, norul e la numai câţiva kilometri de aici.

— La naiba! Asta e cu adevărat o veste proastă! Noroc că ţi-ai dat seama la timp... Mă duc să-l previn...

— Eu o să pun materialul cel mai important într-un vehicul de forare. Trebuie să mergem la liuri, unde vom fi protejaţi de dareli.

După ce băuse destul whisky, texanul dormea cu pumnii strânşi.

Lespeau îl scutură fără menajamente.

— Mac! Trezeşte-te!

— Hm! Lasă-mă în pace...

— Am o ştire de cea mai mare importanţă...

— Nu mă interesează! Fugi de-aici!

Geologul hotărî atunci să aplice metodele de forţă: luă o găleată cu apă rece ca gheaţa şi o vărsă în capul şefului său. Acesta se ridică imediat, urlând:

— Care e ticălosul care îşi permite...

— Eu sunt, Mac. Gazul verde corodează orice metal. Roboţii

nu vor mai funcţiona atunci când îi va atinge. Trebuie să evacuăm urgent Raffoth Cave şi să ne refugiem la liuri.

— Ce? spuse texanul scărpinându-se în creştet. Eşti sigur?

— Doris spune asta. A început deja să-şi îmbarce instrumentele într-un vehicul de forare.

Trezit de-a binelea, Mac Pennyrile îşi îmbrăcă în grabă costumul de scafandru.

— Fugi să-i previi pe ceilalţi, ordonă el. Eu îmi adun lucrurile. Colonii vor pleca în jetmob-uri. Aparatele indispensabile pentru laboratoarele de fizică şi chimie vor fi transportate în vehiculele de forare. Trimite-l pe Sxel să-l anunţe pe Marele Liur.

Lespeau se conformă prompt.

Sirenele de alarmă începură să urle lugubru.

În cel mai mare calm cu putinţă, pământenii intrară în coridorul care ducea la aşezarea liurilor, înghesuiţi în vehiculele rapide.

În laboratoare, tehnicienii se agitau, încărcând aparatele cele mai preţioase în maşinile de foraj.

După ce îşi îndeplini misiunea, geologul se întoarse la Doris.

Aceasta îl aştepta lângă vehiculul plin cu fel de fel de instrumente.

— Hai să mergem, îi spuse el. Mac a ordonat evacuarea. Asistentul meu se ocupă de laborator.

Motorul demara lin şi maşina se integră în şirul de jetmob-uri care umplea tunelul.

Pădurea de dareli se vedea deja în depărtare. lichenii catifelaţi, cu pedunculii lor roşii, creşteau în tufe dese.

Aspectul lor era întrucâtva liniştitor cel puţin, acolo nu mai aveau de ce să se teamă de puterea malefică a gilkilor.

Tunelul evita pădurea subterană ocolind prin dreapta, în mijlocul masivului stâncos.

Purtat de vânt, parfumul darelilor constituia protecţia cea mai eficace împotriva asaltului creaturilor diavoleşti. Poate că gilkii aveau să reuşească să intre în Raffoth Cave şi să otrăvească atmosfera de acolo, dar nu puteau trece mai departe.

Vehiculul de forare se opri în apropierea torentului.

Jetmob-urile ajunseseră deja, iar colonii se grăbeau să le descarce pentru a se întoarce să preia un nou transport.

Oamenii-păsări zburau pe deasupra lor, cu aripile lor mari şi

albe desfăcute complet, planând cu o graţie şi o uşurinţă demne de admiraţie.

Lângă o turmă de ulzi aştepta Marele Liur, înconjurat de venerabilii săi consilieri.

— Să-i întâmpinăm aşa cum se cuvine pe bravul nostru prieten Lespeau şi pe tovarăşa sa!

Surprins, geologul ridică privirea, încercând să-şi vadă interlocutorul. În acel moment observă grupul de oameni înaripaţi.

— Nu cred că o să ajung vreodată să mă obişnuiesc cu telepatia asta, spuse el.

Lăsând roboţii să se ocupe de descărcare, se îndrepta spre comitetul de primire. Doris îl urma îndeaproape. Marele Liur le comunică gândurile lui:

— Sxel ne-a anunţat de cererea voastră; ni s-a părut rezonabilă. Raffoth Cave poate deveni de nelocuit dacă e invadată de gazul gilkilor; de aceea ar fi logic să acceptăm să protejăm un anumit număr dintre oamenii voştri, precum şi instalaţiile vitale ale coloniei. Dar această măsură nu este decât una trecătoare. Caverna noastră nu poate adăposti în acelaşi timp şi oameni, şi liuri. Aş dori să-mi daţi cuvântul că veţi părăsi teritoriul nostru atunci când va înceta primejdia.

— Asta se înţelege de la sine! Afirmă Lespeau. Am fost luaţi pe nepregătite atunci când domnişoara Spencer, logodnica mea, a descoperit efectul corosiv pe care îl are gazul verde asupra echipamentelor destinate apărării la suprafaţă. Doris, explică-i, te rog, proiectele tale: gazda noastră va înţelege astfel că şederea noastră aici nu va fi una de durată.

Tânăra vedea pentru prima dată domeniul subteran al aliaţilor de pe Wolf; admira coloritul torentelor, lacurile care se ghiceau în zare şi nuanţele vesele ale culturilor care creşteau în câmpia irigata. Atenţia sa era distrasă de noutatea spectacolului.

— Da? spuse ea. Despre ce e vorba?

— Despre cercetările tale ştiinţifice, Doris!

— A, da! Scuză-mă. Peştera aceasta este atât de mare, încât te-ai crede la suprafaţă; e imposibil să-i vezi marginile...

— Marele Liur doreşte să-ţi cunoască proiectele.

— E foarte simplu: trebuie să-i batem pe gilki pe propriul lor teren. Am putut lua un număr mare de eşantioane care mi-au

oferit indicaţii preţioase în privinţa naturii otrăvurilor folosite de ei. Am deja antidotul gazului corosiv verde; trebuie doar să-l produc într-o cantitate destul de mare. Ca să nu mai facem greşeala de a-i ataca fără să fim pe deplin pregătiţi, n-o să-l livrez decât atunci când voi putea furniza şi un produs toxic care să permită nimicirea lor, dar care să nu-i afecteze şi pe compatrioţii noştri ţinuţi prizonieri. De aceea i-am cerut lui Sxel prin Mac Pennyrile să-mi daţi nişte gilki pe care să pot face experienţe.

— Lespeau, prietene, logodnica ta este la fel de inteligenta pe cât e de frumoasă. Te felicit pentru alegere. Va primi tot ce va cere. Soarta a pus vieţile a două popoare în mâinile fragile ale unei femei. Re ca voinţa sa să fie respectată. Veniţi, o să vă conduc acolo unde vă veţi putea instala. Nu ezitaţi să-mi cereţi, dacă aveţi nevoie de ceva...

După douăsprezece ore de muncă, cele mai multe dintre instalaţiile pământene fuseseră transferate. O parte dintre coloni fuseseră evacuaţi la Rantal, oraşul submarin. În apropiere, vehiculele de forare amenajau o peşteră pentru a instala o nouă bază.

Mac Pennyrile şi Wochilov rămăseseră la Raffoth Cave pentru a comanda trupele însărcinate cu apărarea.

În timpul nopţii, norul otrăvitor ajunsese la punctele de apărare de la suprafaţa.

Atomistul transmise prin radio ordinele roboţilor din bateria D.C.A. În acel moment, îşi putu da seama de corectitudinea afirmaţiilor lui Doris Spencer. Jumătate dintre ei erau dereglaţi!

— Am avut noroc că ne-a prevenit la timp! spuse el, înghiţind o gură de votcă.

— Da, încuviinţă texanul, nu-i putem împiedica să se apropie de intrare; chiar şi aparatele noastre electronice au circuitele deteriorate. Singurul nostru atu este vântul acesta venit din munte: gazul nu poate penetra până aici, căci parfumul darelilor le este fatal gilkilor. Am intrat cam repede în panică, încheie el, punându-şi o doză zdravănă de whisky.

— Fără îndoială, nu se va întâmpla nimic, dar era logic să ne punem la adăpost instalaţiile vitale. În momentul de faţă ne este imposibil să luptăm împotriva acestei otrăvi. Gândeşte-te numai la nebunia care i-ar fi cuprins pe coloni dacă ar fi fost prinşi în capcană ca nişte şoareci!

— Totul depinde de Doris: cred că e extrem de competentă. Acolo, în peştera cu dareli, va putea lucra în linişte. Acesta este cel mai important lucru. O să mă duc la culcare; te rog să faci tu primul de gardă. O să te mai trezesc pe la două dimineaţa; cu siguranţă, nu vor ataca pe întuneric! Noapte bună…

Rămas singur, rusul inspecta atent împrejurimile privind ecranele televizoarelor.

La suprafaţă, imaginea plină de paraziţi nu spunea mare lucru, dar paznicii postaţi în tunel au confirmat părerea lui Mac Pennyrile: împins de curentul de aer, gazul nu putuse intra.

Liniştit, începu să examineze interiorul peşterii.

Câteva echipe încărcau nişte jetmob-uri.

Soldaţii înarmaţi dormitau în post; nu era nici o urmă de agitaţie. Evacuarea se făcuse cum trebuie.

După aceea făcu legătura cu Rantal. Norul se apropia de aşezarea submarină, dar, în orice caz, aceasta nu avea de ce să se teamă de vicleniile machiavelice ale gilkilor.

Dattigny îl asigură că cea de-a doua aşezare avea să fie locuibilă cam în opt zile.

Noaptea trecu fără nici o alarmă.

Mac Pennyrile făcu de pază la rândul lui şi, până dimineaţă, santinelele nu semnalară nimic ieşit din comun.

Când globul enorm al lui Wolf se ivi la orizont, spaţiul de deasupra cetăţii celor cinci vulcani se umplu de făpturi stacojii. Această nouă zi avea să marcheze înfrângerea nemernicilor care îndrăzniseră să sfideze rasa stăpânilor.

Marile care zburătoare se ridicau în aer cu zecile. La o oră după răsăritul astrului, căldura le permitea în sfârşit gilkilor să se folosească de toate mijloacele de care dispuneau.

Grupaţi în V-uri, se îndreptară către Raffoth Cave.

În acest timp, Wochilov dormea neîntors.

Cât despre Mac Pennyrile, capul său se legăna încet într-o dormitare lină.

O explozie cumplită îl trezi fără menajamente.

Imediat după aceea, ajunseră la el mesajele înnebunite ale santinelelor postate în culoarul de intrare.

Sirena emitea un urlet lugubru.

— Domnule comandant! Folosesc explozibili!

— Fir-ar… înjură Mac Pennyrile. Explozibili! Chimici sau atomici?

— Chimici!
— Morţi?
— Vreo douăzeci!
— Retrageţi-vă!
În acel moment intră şi Wochilov, zburlit şi somnoros.
— Ce-i cu zgomotul acesta? întrebă el. Ne-a explodat depozitul de bombe?
— Sunt gilkii! Folosesc explozibili chimici!
— Ah, ticăloşii! Cum de...
Îl întrerupse vocea înspăimântată a unui paznic:
— Maşinăriile lor emană nişte gaze. Ce trebuie să facem?
— Întoarceţi-vă în peşteră!
— Cine i-a putut învăţa să fabrice explozibili? întrebă Wochilov. Potrivit liurilor, ei nu cunoşteau acest tip de armă...
— Prizonierii, fără nici o îndoială! Ah! Încep să cred că ar fi fost mai bine dacă îi distrugeam pe toţi fără să ne batem capul cu captivii. Ce-o să facem acum?
— Nu e atât de grav; trebuie doar să ajungem la aşezarea liurilor. E imposibil să le opunem vreo rezistenţa.
Proiectilele loveau din ce în ce mai des. Puţin câte puţin, accesul în peştera se transforma într-un crater larg, iar norişorii de otravă începeau să pătrundă în adăpostul pământenilor.
Aceştia, terorizaţi, se îmbarcau în dezordine în jetmob-uri. Mac Pennyrile şi Wochilov făcură acelaşi lucru.
Raffoth Cave fusese de-acum golită complet. Bombele care explodau în peşteră rezonau ca nişte lovituri de gong. Pe tavan apărură fisuri imense, după care începu să plouă cu stânci care distruseră tot ce mai rămăsese din instalaţiile pământenilor.
Planând la înălţime, gilkii jubilau: duşmanii lor enervanţi încetaseră să mai existe.
Bombardamentul sistematic dură până la apusul astrului.
Când se lăsă noaptea peste peisajul lunar, colonia terestră era distrusă. O groapă imensă marca locul în care, cu câteva ore mai înainte, se găsea Raffoth Cave.

Capitolul XI

În caverna liurilor, colonii fuseseră mobilizaţi: cercetările lui Doris aveau întâietate.

Însuşi Müller o seconda, ocupându-se de problemele tehnice puse de producerea pe scară largă a substanţelor toxice care aveau să le vină de hac gilkilor.

Pentru distilare foloseau nişte cuve enorme săpate în stâncă şi vitrificate cu ajutorul unor încălzitoare atomice; acolo se putea produce o cantitate de otravă suficientă pentru o ofensivă de mare anvergură.

Materia primă era însă greu de găsit.

În compoziţia drogului intrau darelii, dar numai ca substanţă anexă care potenţa efectul nociv al substanţei principale. Biologul avea nevoie de fructele roşii care creşteau în pădurile din apropierea litoralului.

Pentru aceasta, toate mezoscafurile fură mobilizate, iar oamenii lui Dattigny petrecură noaptea culegând fructele preţioase.

În zori se retraseră, fără ca gilkii să observe aceasta incursiune.

Pentru antidotul menit să neutralizeze gazul de culoarea smaraldului, catalizatorii obţinuţi din enzimele ciupercilor erau uşor de obţinut. Aceste criptogame creşteau în cantităţi mari în diferite grote de pe Wolf, iar liurii se oferiră să-i aducă tinerei atât cât avea nevoie.

Wochilov îi împrumută o baterie atomică portabilă pentru ai furniza căldura necesară operaţiunilor de extragere şi de purificare. Trecură astfel două zile.

Cercetările avansau. Câteva complicaţii întârziară montajul şi trebuiră rezolvate câteva probleme tehnice minore, dar ingeniozitatea pământenilor îi ajuta mult.

În dimineaţa celei de-a treia zile, din enormele serpentine răcite cu apa torentelor începu să curgă, picătură cu picătură, preţiosul lichid.

Imediat Doris îl culese într-un flacon şi îşi începu experienţele pe prizonierii gilki.

Toate notabilităţile liurilor ceruseră ca o favoare să li se

permită să asiste la acest eveniment memorabil.

Puţin jenată de a se vedea astfel în centrul atenţiei, tânăra le explică în ce constau cercetările sale:

— Lichidul acesta albăstrui este extrem de volatil: difuzează foarte repede în atmosferă. E deci de ajuns să umplem cu el proiectilele şi să le trimitem în aşezarea duşmanilor. Aceştia cunosc efectele otrăvii, au chiar şi antidotul specific. De aceea am adăugat tarelina. Această substanţă glucidică potenţează acţiunea celeilalte, pe care am numit-o gilcid. Acest generator de aerosoli conţine cele două produse. O să le eliberez acum în cuşca de sticlă în care se găsesc cei doi indivizi stacojii. Veţi constata singuri efectul pe care îl vor provoca. După aceea îl voi administra unor voluntari pământeni, apoi unor liuri.

Doris plasă tubul de cauciuc la ieşirea ventilatorului care aerisea cuşca din care gilkii o priveau cu ură.

Încet-încet se răspândiră nişte vapori rarefiaţi.

Fără a se putea controla, cei din public îşi ţineau respiraţia.

Prizonierii se retraseră într-un colţ păreau terorizaţi. Apoi, norul ajunse până la ei.

Imediat, părură cuprinşi de nebunie, bătând din aripi ca pentru a încerca să fugă prin pereţii groşi; se loveau de obstacolul de netrecut şi cădeau, pe jumătate doborâţi.

Această agitaţie febrilă dură cam un minut.

Asemenea unor cocoşi de luptă, se repeziră unul către celălalt, începând un duel fără milă.

Cu lovituri de cioc, de gheare, încercând să se lovească reciproc cu aripile, îşi smulgeau bucăţi întregi de carne.

Unul dintre ei nimeri ochiul congenerului său şi îl sparse cu ghearele, în timp ce celălalt îi smulgea o labă cu ciocul ascuţit ca o lamă.

Apoi îşi tăiară burţile, rămânând cu intestinele afară, dar continuară să se târască pe sol, încercând să se muşte.

Cu toate că practica fără milă vivisecţia pe animalele de laborator, Doris îşi întoarse ochii îngreţoşată.

În schimb, liurii îşi manifestau zgomotos mulţumirea sărind de pe o labă pe alta şi clătinând din cap, ca şi cum ar fi fost fascinaţi de minunatul spectacol.

— Succes deplin, draga mea! exclamă Wochilov. De data aceasta o să ne luăm revanşa. Ce idee extraordinară, să-i obligi pe duşmani să se ucidă între ei!

Muribunzi, gilkii agonizau pe sol; înainte de a răspunde, tânăra opri generatorul şi îi înlocui conţinutul cu cel al unei fiole mari.

— Soluţie de cianură concentrată, anunţă ea. Nu suport să-i fac să sufere inutil...

După câteva spasme, nefericiţii prizonieri nu mai făcură nici o mişcare.

— De fapt, ideea nu e nouă, reluă biologul. Legendele pământene pomenesc un rege din vechime numit Bătrânul Munţilor care folosea un drog numit haşiş pentru a provoca o nebunie ucigaşă printre oamenii săi fanatici. Eu nu am făcut decât să aplic acest principiu.

— Rămâne de văzut dacă nu cumva are şi asupra oamenilor un efect la fel de cumplit, remarca Lespeau. Nu trebuie să uităm de prietenii noştri aflaţi în captivitate...

— O să ne dăm seama imediat.

Asistenţa îşi revenea cu greu din emoţiile prin care trecuse. Adevărul e că spectacolul era destul de straniu. În sala imensă cu pereţii luminaţi, săpaţi în stâncă, o tânără fragilă reuşea să monopolizeze atenţia unor savanţi pământeni experimentaţi şi a unor creaturi ciudate asemănătoare cu garguii din vechile catedrale. Părea o vrăjitoare care oficia într-o grotă.

Cadavrele însângerate ale celor doi gilki, târâte afară de roboţi, făceau ca scena să aibă un aer diavolesc.

Aceste fiinţe stacojii, cu aripile lungi vârstate cu negru, erau asemenea imaginilor Satanei despre care vorbeau scrierile vechi de pe Pământ.

După ce cuşca de sticlă a fost golită şi curăţată, intrară în ea doi coloni. Din prudenţă, aceştia fură legaţi cu cordoane lungi şi solide din plastex. Astfel, chiar dacă drogul i-ar fi făcut furioşi, nu ar fi putut să-şi facă rău.

Doris luă iarăşi generatorul de aerosoli şi începu acelaşi proces.

Cei doi subiecţi avură un acces de tuse destul de puternic.

Îşi frecară energic ochii, ca şi cum gazul îi irita, apoi se aşezară pe sol, adormind liniştiţi.

— Perfect! constată biologul. Experimentul îmi pare concludent. Prizonierii nu vor avea de ce să se teamă de acest produs: asupra creaturilor cu un metabolism de tip pământean are doar un efect sedativ. Să vedem acum ce se întâmplă cu

liurii.

Pentru marile păsări albinoase se desfăşură un proces similar. De data aceasta, centurile fură puse serios la încercare; excitaţi în cel mai înalt grad, liurii, asemenea congenerilor lor stacojii, încercau cu orice preţ să se distrugă între ei. Cu ghearele scoase, se repezeau unul împotriva celuilalt, încercând să rupă cordonul care îi împiedica să se lupte.

Cu penele zburlite, zburătăceau, izbindu-se de pereţii cuştii, fără să acorde vreo atenţie şocurilor pe care le sufereau.

După câtva timp, pe jumătate doborâţi, extenuaţi, se potoliră. În creierele oamenilor ajungeau unde de ură paroxistică.

Doris hotărî să pună capăt spectacolului aerisind cuşca. Atunci, Marele Liur remarcă:

— Este limpede că fraţii mei nu vă vor putea ajuta în lupta voastră de eliberare, căci şi pe ei îi înnebuneşte acest drog. Sunt fericit să mă gândesc la ce se va întâmpla în aşezarea gilkilor atunci când va pătrunde gazul înăuntru. În acelaşi timp, însă, sunt şi puţin melancolic, pentru că ştiu că nu voi putea asista...

— Fiţi liniştit! spuse Wochilov, cu un râs sănătos. Dacă doriţi, putem filma totul.

— Acum am o întrebare, interveni Mac Pennyrile. Când vom avea o cantitate suficientă din acest produs?

Întrebarea păru s-o surprindă pe interlocutoarea sa.

— Dar o avem deja! spuse ea cu un aer candid. Acum am făcut doar testele pe eşantioane pentru a confirma calitatea fabricaţiei la scară industrială.

— Deci contraofensiva poate avea loc?

— Când doriţi...

— Nu fi atât de entuziast, dragul meu, spuse atunci Wochilov. Nu uita că gazul verde ne împiedica să ieşim de aici!

— Da, dar antidotul acela?

— Catalizatorul? Nici o problemă: Dattigny a acceptat să se ocupe de testarea lui. Mi-a adus aceste înregistrări, din care îi veţi putea constata eficacitatea.

La un semn, fură trase nişte perdele largi care să mascheze lumina miceliilor de pe pereţi.

Un proiector începu să bâzâie şi pe peretele din faţă apăru o imagine a mării.

În depărtare, un nor de culoarea smaraldului se târa la

suprafaţa apei, asemenea unei pături de ceaţă.

— După cum vedeţi, un mezoscaf a ieşit la suprafaţă, comentă oceanograful. Nu se pune problema să intre printre aceşti vapori toxici; un elicopter teleghidat îl va survola şi va pulveriza diastazele catalitice.

Aparatul uşor se ridica spre cer rotindu-se; în curând, nu mai era decât un punct negru minuscul. Apoi, din el ieşiră nişte dâre cenuşii care coborâră încet înspre stratul verde.

Ca printr-o vrajă, orizontul deveni din nou limpede.

Volutele verzi se destrămau, lăsând locul unui praf negricios la suprafaţa valurilor.

Într-un sfert de oră, a fost curăţată astfel o zonă de aproximativ o sută de kilometri pătraţi.

Un mezoscaf ieşi la suprafaţă, provocând valuri care aglutinau praful de culoarea abanosului. Din ambarcaţiune ieşiră oameni fără costume de scafandru, respirând briza marină la început cu teamă, apoi, liniştindu-se, râzând în hohote şi bătându-se pe umăr.

După ce trec euforia, se aplecară în afară culegând substanţa neagră care plutea pe apă.

Imaginea dispăru.

Biologul le arătă un flacon plin cu pudră.

— Iată reziduul în urma catalizei.

Vărsă puţin în palmă şi suflă înspre asistenţă, care avu un gest maşinal de retragere.

— Complet inofensiv! conchise ea râzând.

Lespeau se ridică şi se îndreptă spre ea, luând-o pe după umeri: o sărută îndelung în aplauzele publicului.

Apoi se îndepărtă puţin.

— Extraordinar, iubito! De-acum nu mai e mult până la căsătoria noastră: gilkii şi-au găsit în sfârşit naşul, adică naşa!

Fiecare pământean avu câte un comentariu elogios. Numai Müller rămăsese serios.

— Ce ruşine! Mormăi el. E un procedeu barbar! Numai o femeie ar fi putut să-şi facă duşmanii să se ucidă între ei. Nu, singura soluţie e bomba atomică! Măcar nimeni n-ar mai apuca să sufere...

— Prieteni, declară Mac Pennyrile pe un ton oarecum melodramatic, a sosit în sfârşit ziua cea mare, când vom putea îndeplini misiunea pentru care am parcurs opt ani-lumină.

A.C.R.L.-ul aştepta de la noi să colonizăm planeta Wolf 359; e un lucru aproape rezolvat Wochilov, care e planul tău de bătaie?

— De data aceasta, nu va fi nevoie de o ofensivă de mare anvergură: Doris ne-a uşurat mult misiunea. Vor fi de ajuns trei vehicule de forare, care vor pleca de la Rantal. După ce vor ajunge sub aşezarea dintre vulcani, obuzele perforante vor exploda în sălaşul gilkilor, răspândind tarelina şi gilcidul. A doua fază: vor sosi elicopterele, care vor stropi suprafaţa cu catalizatorul menit să neutralizeze gazul verde. Atunci şi numai atunci, pasagerii din vehiculele de forare vor intra în cetatea gilkilor pentru a constata eficacitatea atacului. Un mesaj radio va anunţa elicopterele, care vor aduce întăriri de la Rantal. După aceea, lichidarea definitivă a gilkilor nu va mai fi decât o chestiune de ore.

— Perfect! aprobă comandantul coloniei. Mai ales, nu uitaţi de prizonieri. Va trebui să-i evacuaţi rapid. Cât timp vă trebuie pentru a pregăti vehiculele de forare?

— Nu va fi greu să montăm tunurile. E mai complicată problema proiectilelor. Doris va trebui să mă ajute, ca şi Müller.

Fizicianul continua să mormăie în colţul său. Ridică privirea şi răspunse:

— Îmi menţin punctul de vedere: această formă de luptă este inumană. Va trebui să daţi seamă la A.C.P.L. pentru asta. Ţin să menţionaţi dezacordul meu total în privinţa metodelor folosite. O dată stabilit acest lucru, sunt forţat să mă supun ordinelor lui Mac. Obuzele perforante nu mi se par potrivite pentru acest tip de atac. Ar fi mult mai simplu să luăm nişte rachete, pentru care avem un stoc considerabil, şi să înlocuim ogiva atomică cu un cilindru metalic care să conţină lichidul volatil. Un dispozitiv de întârziere va provoca dispersia produsului. În câteva ore, aş putea modifica vreo douăzeci de rachete; fiecare dintre ele va transporta zece litri de substanţă toxică. Aceasta doză e suficientă?

— Mai mult decât suficientă! afirmă Doris.

— Bine! reluă Mac Pennyrile. Dragul meu Müller, am luat notă de obiecţiile tale. Toată responsabilitatea pentru această operaţiune îmi va reveni mie, aşa că nu trebuie să ai vreo teamă în privinţa asta. Acum, la treabă...

A doua zi de dimineaţă, înainte de răsăritul de pe Wolf, vehiculele de forare plecară din Rantal după cum se prevăzuse,

avându-i drept pasageri pe Doris, Lespeau, Wochilov şi vreo cincisprezece coloni. Müller refuzase să participe „la acest masacru".

În momentul acela, gilkii se odihneau încă în cuiburile lor din cetatea ascunsă în măruntaiele vulcanilor.

Unul după altul, cele cinci aparate ajunseră în poziţie de atac, puţin înainte faţă de orarul prevăzut. Pentru a asigura un efect optim al produsului, Doris îi sfătuise să aştepte trezirea gilkilor. Întrucât otrava acţiona pe cale pulmonară, schimburile respiratorii aveau să fie astfel mai active şi, în consecinţă, impregnarea - mai profundă.

Se instalară, deci, pentru a aştepta confortabil.

Lespeau înghiţi melancolic tabletele de concentrate alimentare care constituiau singura hrană a colonilor de la evacuarea precipitată a aşezării de la Raffoth Cave; se gândea cu dor la delicioşii cârnăciori care zăceau acum zdrobiţi sub câteva tone de stâncă.

La rândul său, Wochilov scoase din buzunar o sticluţă plată.

Privi nivelul vodcii cu un aer atât de trist, încât Doris nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

Rusul păru extrem de şocat.

— Domnişoară Spencer, spuse el, cel mai apropiat butoi cu acest lichid preţios se găseşte la opt ani-lumină de aici. Şi nimic nu dovedeşte că următoarea astronavă va fi de naţionalitate rusă. Aşa că reculegerea mea nu e prin nimic ieşită din comun.

— Hai, dragul meu Wochilov, spuse tânăra, nu te supăra. Termină în linişte ce ţi-a mai rămas... În cursul cercetărilor mele asupra diverselor criptogame de pe Wolf, am putut izola un alcool cu arome subtile pe care chiar vreau să te rog să-l testezi!

— E adevărat? spuse rusul, dintr-o dată înviorat. În mod hotărât, Doris, providenţa te-a trimis printre noi! Lespeau, viperă lubrică ce eşti, supraveghează-ţi bine logodnica! Mă simt dintr-o dată plin de dragoste pentru ea.

Ora H sosi, în sfârşit.

Rachetele trecură prin pereţii alveolelor cu un zgomot de tunet şi se înfipseră fără dificultate în piatra moale.

Explodară după cum se prevăzuse, chiar în mijlocul aşezării gilkilor, răspândind imediat drogul infernal.

În vehiculele de forare, comandourile aşteptau.

După douăzeci de minute, Lespeau primi semnalul elicopterelor: Începea pulverizarea catalizatorului. Totul se petrecea conform planului: gazul verde se reducea la un praf negricios care cădea pe sol.

— Să mergem! ordonă el deschizând sasul.

Cu dezintegratoarele în mâini, pământenii trecură din sferă în sferă până la coridorul cel mai apropiat.

Acolo îi aştepta un spectacol înspăimântător.

Înnebuniţi de drog, gilki se măcelăriseră unii pe alţii. Cu minţile duse, luându-şi fraţii drept duşmani de moarte, se uciseseră cu o sălbăticie care depăşea toate speranţele pământenilor.

Mamele îşi eviscerasera propriii fii, apoi, repezindu-se la întâmplare, luptaseră cu semenii lor. La fiecare întâlnire, fiinţele stacojii duseseră o luptă crâncenă; cei mai puternici învingeau, după care mergeau mai departe, luptând cu lancea, cu arcul cu ghearele sau cu ciocul.

Pe măsură ce înaintau, pământenii găseau prin tuneluri nenumărate cadavre.

Puţul central era încă sediul unor lupte cumplite în momentul când ajunseră acolo.

Rotindu-se în aer şi apoi plonjând ca nişte păsări de pradă, gilki se ucideau între ei cu o furie diavolească.

Dezgustaţi de acest spectacol apocaliptic, pământenii îi omorau pe răniţi cu un jet de dezintegrant, scutindu-i astfel de o lungă agonie pe nefericiţii care se târau pe sol, cu corpul acoperit de răni adânci.

Copleşită, Doris se întoarse la vehicul, lăsându-i pe colora să termine această treabă oribilă.

Pe de altă parte, Lespeau nu-şi pierdea sângele rece; însoţit de vreo zece soldaţi, parcurgea în toate direcţiile alveolele cetăţii, căutând prizonierii pământeni.

Celulele în care găsise urme de-ale captivilor se aflau destul de departe de puţul central; avu nevoie de un sfert de oră pentru a ajunge la ele.

De această dată gilkii nu avuseseră timp să-i mai evacueze.

Strecurându-se prin răsuflătoarea îngustă, geologul găsi, în sfârşit, captivii din Raffoth City. Înghesuiţi în cuşti, într-o promiscuitate îngrozitoare, nenorociţii, aduşi în stare de schelete din cauza inaniţiei, nici măcar nu aveau puterea să

vorbească.

Acoperiţi de plăgi, cu insecte scârboase târându-se pe corpul lor emaciat, stăteau întinşi unii peste alţii, inerţi.

Numai privirea lor rugătoare, asemănătoare cu aceea a unui animal care cere milă, arăta că sunt încă în viaţă.

Câteva gemete, cereri disperate de apă, venind din fundul închisorii ajunseră până la el.

De această dată orice remuşcare fu abandonată de Lespeau.

— Ah! Ticăloşii, au primit ceea ce meritau...

Sfărâmă cu un foc de dezintegrator gratiile care închideau micuţa cavernă, apoi începu să distrugă sistematic broaştele de la uşile cuştilor.

O dată terminat acest lucru, îşi chemă oamenii şi începu operaţiunea de evacuare.

Două ore mai târziu toţi supravieţuitorii se găseau la Rantal; li se administră imediat serul şi o combinaţie de antibiotice. Păcat! Marlac murise din cauza tratamentului inuman la care fusese supus.

Lespeau o lăsă pe Doris să aibă grijă de ei şi plecă cu un elicopter către cetatea gilkilor.

Atmosfera îşi regăsise puritatea primitivă în jurul celor cinci vulcani.

Sub conducerea lui Mac Penyrille, pământenii echipaţi cu jeturi dorsale urmăreau câteva cete de gilki care scăpaseră din masacru şi se retrăgeau cu greutate.

— Victorie completă! Anunţă texanul. Toate stocurile de otravă au căzut în mâinile noastre. Arsenalul unde fabricau explozibili cu sulf şi carbon este distrus. Câţiva pământeni îi ajutau, aceşti ticăloşi vor trebui judecaţi. Îi va aştepta o pedeapsă exemplară.

— Acum trebuie să terminăm definitiv, spuse Wochilov. Am evacuat oraşul. O bombă cu hidrogen va şterge de pe faţa pământului orice urmă de gilk. Ce părere ai Mac?

— Nu m-aş fi gândit niciodată că voi ajunge responsabil pentru un genocid. Cu toate acestea, acum se joacă viitorul coloniei: acest exemplu va fi salutar. Cine ştie, poate că într-o zi liurii se vor gândi că ar fi bine să scape de noi...

Toţi şefii pământeni se adunară pe Rantal. Marele Liur fusese invitat să asiste la un spectacol pe care îl visa de multă vreme: un film care arăta sfârşitul gilkilor îi fu prezentat. Apoi, el

avu onoarea să apese pe butonul care declanşa explozia atomică.

Pe ecranele de televiziune cu toţii am putut vedea o uriaşă ciuperca de foc ridicându-se deasupra munţilor, apoi scoarţa distrusă lăsă să se scurgă un jet gros de lavă care se prăbuşi în torente devastatoare până în mare.

Un al şaselea vulcan se născuse...

Săptămâna care urmă fu consacrată refacerii oraşului Raffoth City. O cavernă din apropiere permitea restabilirea pământenilor.

Wochilov se bucură primul de readucerea la starea de funcţionare a laboratoarelor, căci Doris îi oferi mai mulţi litri dintr-un lichior excelent mult mai bun decât vodca.

În timpul zilei câţiva colonişti, echipaţi cu jeturi, se distrau vânând fără milă gilkii care mai rătăceau încă prin păduri. Singuri şi fără nici un fel de arme, aceştia nu mai opuneau rezistenţa. Noaptea, liurii ieşeau din grote şi îşi decimau şi ei duşmanii ereditari.

Vânatul se făcea tot mai rar, fără posibilitatea de a fabrica otrăvurile care le asigurau supremaţia, gilkii cădeau pradă şi fiarelor sălbatice.

Câteodată mai erau semnalaţi indivizi izolaţi, apoi nimeni nu mai auzi nimic despre ei. rasa malefică fusese exterminată.

O ceremonie foarte simplă avusese loc în acest timp la Rantal. Jacques Lespeau şi Doris Spencer deveniseră soţ şi soţie. Mac Pennyrile şi Wochilov se întrecură cu gluma la băutură, profitând de eveniment; astfel, atunci când se anunţă sosirea astronavei Kennedy, Dattigny trebui să ia legătura cu căpitanul acesteia, căci texanul şi rusul dormeau buştean.

După şase zile, aparatul ateriză fără probleme în apropiere de Raffoth City cu întreaga sa încărcătură de colonişti.

Când căpitanul Smith fu invitat să viziteze locurile, nu îşi putu abţine o observaţie dezamăgită:

— Ce mizerie! Era şi momentul să venim. Mă întreb cum de aţi putut trăi într-un asemenea dezastru... Cred că v-a moleşit clima planetei. Aveţi trei săptămâni de întârziere faţă de planul stabilit. Poate că aceşti gilki nu erau totuşi chiar aşa de răi...

Lespeau îl văzu pe Wochilov devenind roşu ca un rac fiert înainte să poată deschide cineva gura, căpitanul obraznic primi un pumn în faţă care ar fi putut adormi şi un bivol...

De acum înainte, acesta din urmă evită cu grijă să se mai apropie de uriaşul caucazian. De altfel, el plecă după câteva săptămâni cu nava sa. Müller îl însoţi cu plăcere. Nu se mai înţelegea cu Mac Penyrille şi dorea să lucreze la invenţiile lui într-un laborator mai bine echipat. Foreza şi aparatul cu unde ultra-lungi îi asigurară o notorietate bine meritată pe Terra.

Cât despre cei rămaşi, ei profitară din plin pentru a pune planeta lor de adopţie în valoare.

Coabitarea cu liurii nu a pus niciodată vreo problemă. De altfel, multe oraşe sub glob fură instalate la suprafaţă graţie materialelor aduse de pe pământ.

Doris şi cu Lespeau formau cuplul perfect, cu toate acestea, în scurt timp găsiră că viaţa de pe Wolf devenise cam plictisitoare şi cerură mutarea lor într-un alt colţ al universului, mai puţin civilizat...

Mac Penyrille primi un vot de blam pentru genocidul împotriva gilkilor, dar rămase şeful coloniei. Orice speranţa de avansare era compromisă pentru el.

Se prăbuşi repede în alcoolism şi, după câtva timp, fu repatriat pe Terra. Se sinucise în nava care îl transporta. A fost ultima victimă a creaturilor roşiatice...
